

Help ik heb een hond!

Joeke van pup tot puber

Geschreven door Hans Monnickendam

Inhoudsopgave

	Pagina
1. Ik wil geen hond	3
2. Dan...	6
3. Wat voor hond?	10
4. Op de wachtlijst	13
5. Op kraambezoek	17
6. We halen Joeke op	19
7. Joeke heeft diarree	22
8. Help, Joeke is agressief!	25
9. De puppytraining	28
10. Moela en Toni	31
11. Leuk, een verjaardag	34
12. De eerste oppasdag	37
13. De hondenfluisteraar	40
14. In het park	43
15. Naar Terschelling	46
16. Het hondenstrand	50
17. Excusez moi	53
18. Perla Pedigree Pal	57
19. De familiedag	60
20. De dierenarts	63
21. Lekker rollen	66
22. Hoera Joeke is geslaagd	69
23. Wandelen op stand	72
24. Joeke doet gek	75
25. Joeke tilt zijn poot op	78
26. Joeke loopt weg	81
27. In de sneeuw	84
28. Het hondenhotel	87
29. Oud en Nieuw	90
30. De gehoorzame hond	93
31. Joeke loopt kreupel	96
32. Toch...	99
Epiloog	101

1. Ik wil geen hond

Vakantie heeft als voordeel dat je er heerlijk van uitrust en los komt van je werk. Even geen sores over mensen die een andere baan willen of iets anders van je moeten, geen e-maildruk. De blackberrie heb ik twee jaar geleden al achter in de klerenkast gegooid. Dat deed ik toen ik op een vrije dag aan het schilderen was. Uiteindelijk was ik twee uur lang bezig met e-mails lezen. Ik heb hem nog geen dag gemist, heerlijk die rust. Wat vandaag nog een probleem lijkt is dat morgen vaak al niet meer. Direct reageren op een mail maakt de ander lui. Het risico is dat elke keutel zijn plaats krijgt in een berichtje. Daar heb ik geen zin in. De twittermode laat ik ook maar even aan mij voorbijgaan. Het bespaart een hoop stress.

Vakantie kijk ik naar uit. Ik ben het dan ook niet eens met de uitspraak dat op vakantie gaan niets anders is dan een ingewikkelde manier van weer thuis komen. Natuurlijk zit er waarheid in. Net als in elke uitspraak. Zo verbaasden wij ons vroeger over mijn vader met zijn lijstjes voor gereedschap dat mee moest, medicijnen om de trommel aan te vullen en een hele precieze routebeschrijving met de kilometers van plaats tot plaats. Bij het pakken van de auto mochten wij van mijn moeder niets tegen hem zeggen. En als wij klaar zaten in de auto liep hij nog even drie rondjes door het huis voor de zekerheid. Waren alle stekkers eruit?, de bliksem zou kunnen inslaan, het vlammetje van de geiser uit?, er zou brand kunnen uitbreken en alle deuren van de slaapkamers dicht? Nu ben ik zelf als mijn vader en hang nog even het lijstje op met wat de konijnen en de kat elke dag voor eten en drinken moeten krijgen, kijk ik of de deur naar de zolder dicht is, daar mag de kat niet komen en kom ik pas na een paar uur rijden tot rust, als ik het eerste in alle haast thuis gesmeerde witte bolletje naar binnen werk. Langzaam verdwijnt de stress uit mijn lijf. Volgens de Volkskrant heeft een manager daar gemiddeld twee dagen en zeventien uur voor nodig als hij op vakantie gaat. Pas dan komen de voordelen van rust en nieuwe indrukken.

Dit jaar scoor ik zwaar boven het gemiddelde. Wij zitten nog niet in de auto of Marije en Josephine, 12 en 9 jaar oud, beginnen al op de achterbank: "Mogen we een hond?" "Nee, daar hebben we het al over gehad?" "Mogen we een hond?" De laatste maanden zien ze alleen nog maar honden. Als ik boodschappen met ze doe, is het elke honderd meter: "Ach, kijk nou wat lief." Eerst denk ik nog dat ze een baby zien. Het is het soort uitroep die je vaak hoort van tantes en oma's die boven een wieg hangen. Maar nee, het gaat om een hond. Een witte met zwarte vlekken. Hij komt me niet onbekend voor en ziet er wel aardig uit. Even later zijn ze al weer in verrukking: "Ach, kijk nou wat lief." Dit keer is het een kleiner exemplaar, een soort wandelende kroket. Hoewel ik gek ben op kroketten, zie ik er niets leuks in. De meisjes wel en daar klinkt al weer een volgend: "Ach, kijk nou" Ik vul snel aan "wat lief." De meisjes reageren meteen: "Vind jij die pitbull ook zo lief?" Nee, denk ik, hou op. Je hebt kattenmensen en hondenmensen. Ik deel mijzelf in

de categorie kattenmensen in. Thuis hadden wij geen hond maar een kat. Truffel. Als ze naar binnen wilde, klom ze op de vensterbank en tikte met de staart tegen het raam. Had dat geen effect dan liep ze naar de voordeur en tilde met een poot de klep van de brievenbus op en liet hem vallen. Net zolang tot er iemand open deed. Als ik mijn wijk liep met reclamefolders liep Truffel mee. Ze sprong over de hekjes tussen de tuinen en zat er al als ik het pad op liep van het volgende huis. Katten zijn eigenwijs en leuk.

Zes jaar geleden besloten wij een huisdier te nemen. Jacqueline was thuis niet verder gekomen dan zebra-vinkjes en guppies. Marije en Josephine wilden een hond, het werd een kat. We haalden haar op in het asiel. Het was een snikhete dag en de katten, kittens moet ik zeggen, lagen er stil bij. Eén poesje miauwde enorm toen wij langs haar hok liepen. "Die willen wij", riepen Marije en Josephine tegelijk. Een zwart-wit poesje met zo bleek later zwemmerspootjes. Ze staat heel laag op de poten. We noemden haar Truffel. "Ik wil geen hond", roep ik nog maar een keer vanachter het stuur. Inmiddels zijn we een aardig stuk gevorderd op de Duitse Autobahn. De twee achterin lijken wel Oost-Indisch doof, want in koor komt er terug: "Mogen wij een hond? Ach, kijk nou wat lief." Mensen blijken honden ook mee te nemen op vakantie. Ze hebben een bruin exemplaar gespot dat met zijn poten over de achterbank ons aan kijkt. Met een vlotte inhaalmanoeuvre los ik dit probleem op. Maar niet veel later kijkt een hond ons aan tussen de gordijntjes door van een caravan. "Ach, kijk nou wat lief." Ik ben het zat en roep naar achteren: "Ik wil dat zinnetje de rest van de vakantie niet meer horen."

Ik denk aan mijn medestanders, de echte kattenliefhebbers. Rudy Kousbroek schreef een boekje over de aaibaarheidsfactor van de kat. Hans Dorrestein schreef een antihondenboek. Ook een manier om je liefde voor de kat duidelijk te maken. Kort samengevat is het verschil tussen een kat en een hond als volgt. Een kat is een intelligent dier, wat arrogant maar onafhankelijk. Het is een dier dat zichzelf goed schoon houdt, sociaal, maar ook goed alleen kan zijn.

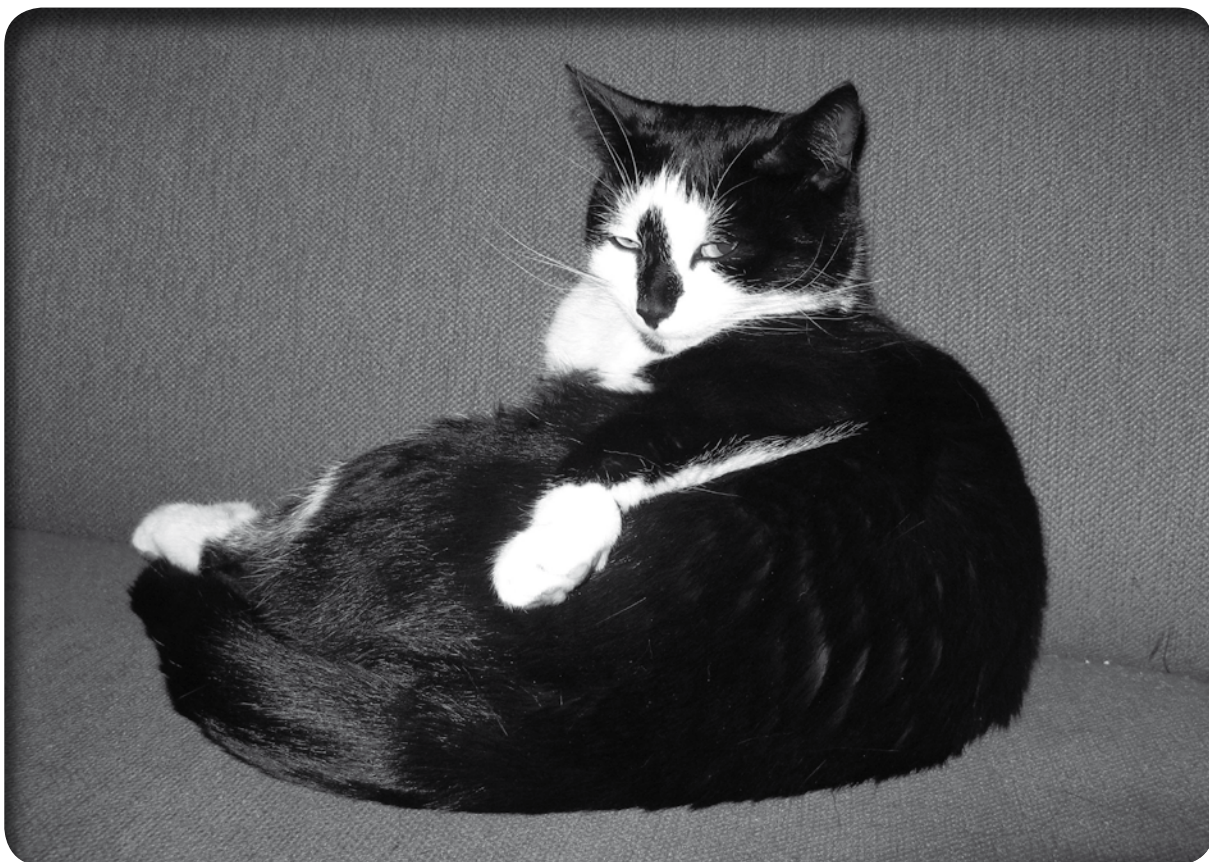
Een hond is slaafs, wat dommig, en volstrekt afhankelijk van de mens. Hij houdt zichzelf niet zo goed schoon, zijn vacht stinkt en als je pech hebt druipt er kwijl uit zijn bek. Een hond is een gezelschapsdier en wil veel aandacht. Het is wel duidelijk nu waar mijn voorkeur naar uitgaat.

Vijf jaar geleden bleek een kat niet genoeg voor de meisjes. "Wij willen zo graag een hond waar je lekker mee kan knuffelen." Het werden twee konijnen, Mopsie en Pluisje. Twee vrouwtjes zo verzekerde de mevrouw van de dierenwinkel ons. En dus knutselde ik een hok in elkaar en werd het winter. De aaibaarheidsfactor van de konijntjes was groot, maar al snel uitgewerkt. Gelukkig hadden ze genoeg aan elkaar. We vonden het wel vreemd dat Mopsie steeds op Pluisje kroop, maar volgens de mevrouw van de dierenwinkel deden

vrouwtjes dat ook bij elkaar. Net als koeien. Begin december maakte Plusje een nest met plukken van haar eigen vacht. Volgens de mevrouw van de dierenwinkel is zij schijnzwanger. Dat komt wel vaker voor in de natuur. Niet veel later hadden we vijf kleine konijntjes, waarvan er twee bleven leven. Dip en Dap. Het hok stond inmiddels in de bijkeuken. Volgens Jacqueline was het buiten veel te koud. Mijn argument dat het in de natuur wel eens koud is hielp niet. In pyjama sjuwde ik het hok midden in de nacht naar binnen. "Ik wil geen hond en mama ook niet.", roep ik als de meisjes in het hotel in Zuid-Duitsland opeens in koor roepen: "Ach kijk nou wat lief." Het belooft een zware vakantie te worden. Tja.

Als je een echt kattenmens bent, bedenk je dan drie keer voor je aan een hond begint.

T I P

2. Dan...

Dan komen we aan op ons vakantieadres in Zwitserland. Het is een huisje in het dorp Blatten op 1100 meter hoogte. Het is een houten chalet met ervoor een piepklein vijvertje. Wij sjouwen met zijn viertjes de tassen het huisje in. Opeens ligt daar een hond in ons vijvertje. Marije en Josephine zien meteen dat het een bordercollie is. Als hij de meisjes ziet, komt de hond snel uit het vijvertje naar ze toe. Hij blijkt van de burens in het huisje voor ons te zijn. En ja zij blijven er ook een hele week. Het thema 'hond' ga ik zo niet van de agenda krijgen. Snik.

Vanaf ons terras hebben wij een prima uitzicht op het huisje voor ons en de tuin. Over de rand van hun boeken kijken Marije en Josephine de hele tijd of zij de hond zien. Die laat zijn snuit niet zien en is kennelijk in het huisje. Aandacht voor hun boeken hebben de meisjes niet meer.

De afgelopen twee jaar zijn er twee favoriete soorten televisieprogramma's. Als ik thuis kom uit mijn werk en met mijn bord eten aanschuif op de bank kijken de meisjes naar de huisartsenpost, ingang Oost, traumacentrum, kinderziekenhuis. Aanrijdingen, hersenbloedingen en operaties met een openliggende buik, veel bloed en klemmetjes. Die hebben een enorme aantrekkingskracht op ze. Niet echt prettig om een bord bij leeg te lepelen. Het zal wel komen door de genen. Opa is huisarts geweest en tante Charlotte is jeugdarts. Ik wend mijn hoofd snel af als er een arm verdwijnt in de buik.

Een ander favoriet programma heet animal cops. Op de zender Animal Planet kan je het elke dag om negen uur 's ochtends zien. In de vakantie schuiven rond dat tijdstip twee meisjes tussen ons in in bed en met grote ogen kijken ze naar de dierenellende op de televisie. In een soort half slaap krijgen Jacqueline en ik het mee. In Nederland hebben wij de dierenbescherming, in Amerika hebben ze de dierenpolitie. De ene keer rukken ze uit voor een paard dat is verwaarloosd, de andere keer om een baas toe te spreken die zijn hond, vaak een pitbull, heeft laten vechten met andere honden. Naast mij hoor ik: "Ach, kijk nou wat schattig." En natuurlijk: "Wat gemeen dat iemand zo iets doet." Josephine weet het nu zeker, zij wil dierenarts worden.

Dan hoor ik: "Ja, daar is ie." De wonderhond van de burens loopt in de tuin en ja hij komt onze kant op. Marije en Josephine laten hun boeken vallen en rennen naar de hond toe. Die blijkt niet bang te zijn en laat zich uitvoerig aaien. "Zou hij een bal leuk vinden?", vragen de meisjes. "Probeer het maar.", mompel ik vanachter mijn boek. Een uur later zijn de meisjes nog steeds aan het spelen met de hond. Zij gooien een bal naar hem toe en hij kopt deze met zijn neus terug. Onvermoeibaar is hij. Later horen wij van de buurvrouw dat dit een bekende eigenschap is van de bordercollie.

Bordercollies zijn honden die herders gebruiken om schapen mee bij elkaar te drijven. Ze zijn gewend een hele dag om een kudde heen te cirkelen en schapen weer terug te brengen als ze wat afdwalen. Ze zijn onvermoeibaar als het moet en dat is de hond van de burens ook.

Als Marije en Josephine zijn uitgespeeld komen zij naast mij zitten op het terras. "Mooi hè, die bergen met sneeuw er op.", probeer ik nog even. Maar dan begint het weer: "Pap vind jij die hond ook zo leuk? Mogen we een hond?" "Nee, daar hebben we het al over gehad. Misschien."

Een half jaar eerder in de kerstvakantie hebben de meisjes een zelf gemaakt contract ondertekend en ik ook. Wat er in staat? Er staat in dat Hans en Jacqueline bereid zijn na te denken of er een hond komt. Die hond komt er misschien. Er zijn veel voorwaarden in het contract opgenomen. Zo moeten Marije en Josephine beter gaan zorgen voor hun kat en de konijnen. Het verzorgschema dat in de keuken hangt moeten ze naleven. Als ze dit netjes doen, betekent het nog niet dat de hond er komt, alleen dat Hans en Jacqueline er over willen nadenken. Het contract ziet er zo uit:

Contract

Dit is een contract. Het is ideaal voor ouders van kinderen. Het gaat over een hond. Stel uw kinderen niet teleur en geef ze dit contract. Als ze hebben getekend is het niet zeker of de hond er komt, maar dan hebben ze in ieder geval getekend.

- Ik doe klusjes
- Ik spreek niet tegen
- Ik geef de dieren die ik al heb elke dag te eten
- Ik speel met mijn kat
- Ik betaal mee aan het kopen van de hond
- Ik laat de hond uit en zorg voor hem

Naam kind: Marije en Josephine Monnickendam

Naam ouders: Jacqueline van Gent en Hans Monnickendam

Handtekening ouders:

Handtekening kinderen:

P.s. Ik krijg geen geld voor klusjes. Iedereen is het over de hond en de naam eens. Dit contract kan en mag niet worden verscheurd of verbrand worden enz. De klusjes worden ook gedaan voor de hond er is.

“Hij zei misschien!”, zegt Marije tegen Josephine. “Dat is beter dan nee. ” Pap weet jij hoe die hond heet?” Ik moet bekennen dat ik geen flauw idee heb. Ik stel voor dat ze een naam voor hem bedenken. Woef lijkt me wel wat. Ze vinden het een flauwe naam en bovendien hij heeft al een naam. Ik loop even met ze mee naar de buurvrouw. De hond heet ‘Dan’, in het Engels uit te spreken als ‘Den’. “Ach, wat schattig”, roepen Marije en Josephine in koor.

Vanaf dat moment is alles schattig wat Dan doet. Als hij een poot optilt, zich krabt of zomaar een rondje door de tuin loopt klinkt het bekende zinnetje: “Ach wat schattig.”

Ik zie er niets schattigs in, gewoon een harige bal die zich verplaatst, jeuk heeft of het suikerklontje wil hebben dat de meisjes voor zijn snuit houden. Ik vind het leuk voor de meisjes, maar voel dat ik een strijd aan het verliezen ben. Staar over de rand van mijn boek naar de besneeuwde bergtoppen. Kijk dan naar Jacqueline die hetzelfde voelt. Wij zijn onze neutraliteit aan het verliezen, uitgerekend in Zwitserland.

Als klein meisje wilde Jacqueline heel graag een hond als kameraadje. De teleurstelling was dan ook groot toen het een bak met guppies werd op haar verjaardag. In de daarop volgende vakantie sprongen alle guppies uit de bak door een gebrek aan zuurstof.

De volgende verjaardag kreeg zij zebravinkjes. Kleine vogeltjes. Toch iets anders dan een hond. Jacqueline verzon toen een hond. De hond heette Tim en was altijd bij haar. Hij ging mee winkelen en sliep bij haar in bed. Elke dag maakte zij tekeningen van Tim.

Maar dat was toen. Nu is een hond wat anders. Niet praktisch met een druk huishouden en twee banen. Onnodig, want de meisjes hebben al een kat en twee konijnen. Lastig, want je moet hem veel uitlaten. Onhandig, want gaat een hond wel goed samen met een kat. Nu zijn er vooral twijfels.

“Kijk daar is ‘Dan’ weer.”, roepen de meisjes en hollen naar de burens die net terugkomen van een bergwandeling met de hond. En daar gaat het weer met de bal. Na twee uur spelen met de bal zoeken de meisjes Jacqueline op. “Mama, mogen we een hond? Hij is zo schattig. En kijk, ach kijk nou wat lief.” Jacqueline antwoordt: “misschien.”

Zo gaat het de hele week door. In het kabelbaantje naar Belalp zien zij een hond. “Die lijkt wel wat op ‘Dan’.”, zegt Josephine. “Ja wat schattig.”, zegt Marije. Bij het hotel waar wij op het terras Raclette eten. In het zwembad. Uitpuffend op een rots na een wandeling. Ons antwoord blijft: “misschien.” Moe worden wij er wel van. En ’s avonds in bed als de meisjes slapen zetten wij de voordelen en nadelen op een rij. Wij weten het niet meer.

's Ochtends tijdens het ontbijt zegt Marije opeens: "Ach wat schattig." Ik denk meteen daar is 'Dan' weer, maar dit keer blijkt het een klein bolletje op haar bord te zijn dat schattig is. Dan neemt Jacqueline het woord: "Papa en ik hebben het er nog eens over gehad." Twee gespannen hoofdjes kijken ons aan. We zien de brede lachjes al doorbreken. "Jullie krijgen een hond." Ik voel me een weekdier. Goed dan...

Zet, voor je beslist of je een hond neemt, goed de voordelen en de nadelen op een rij. Neem een hond alleen als je het zelf leuk vindt en er veel tijd voor over hebt. Zo niet, begin er dan vooral niet aan.

3. Wat voor een hond?

Ik voel me een weekdier. Na de kat en de konijnen nu ook een hond. Wat een slappeling. Ik had mijn poot stijf moeten houden. Ook Jacqueline is dubbel. Ik dacht dat zij wel blij zou zijn met een hond. Het was immers haar hartenwens als klein meisje. Dat is ook wel zo, maar nu ziet zij vooral de praktische bezwaren. Bovendien is Jacqueline het meeste thuis van ons viertjes. Zij realiseert zich meteen dat het grootste deel van de opvoeding op haar neer zal komen.

Marije en Josephine zweven de hele vakantie ver boven de bergtoppen van Zwitserland. We krijgen een hond. Van het gejangel en gezeur ben ik nu gelukkig af.

Maar wat ik mij niet zo had gerealiseerd is dat het project hond nu pas echt begonnen is. 's Ochtends aan de ontbijttafel wordt het meteen duidelijk. Er liggen allemaal vragen op mij te wachten. "Wanneer krijgen wij de hond? Wij willen een puppy, mag dat?" En dan is er nog een vraag: "Mag de hond dan ook mee op vakantie?, dat lijkt ons zo leuk. Ja hè papa, dat lijkt jou ook leuk. Dan kan je elke dag met hem wandelen in de bergen. En wij zeuren niet meer tijdens de wandeling, want we hebben een hond." Alleen deze laatste vraag maakt mij al erg onrustig. Bah, zit ik in de vakanties ook aan zo'n hond vast. Ik hoop van niet. Jacqueline en ik hebben juist bedacht dat als Josephine 10 jaar is wij de fietsvakanties weer op willen pakken. Wij leerden elkaar op fietsvakantie in Italië kennen. En zoals voor de één wandelen het ultieme vrijheidsgevoel oplevert en voor een ander zeilen op het IJsselmeer, voelen wij ons pas echt vrij als wij fietsen. Ik antwoord dan ook meteen op deze laatste vraag: "Nee, de hond gaat niet mee op vakantie. Er zijn hele goede hondenhotels. Dat is veel leuker voor zo'n hond." Kennelijk breng ik het niet overtuigend genoeg, want de meisjes roepen tegelijk: "Nee, dat is zielig."

Gelukkig laten zij de vraag verder rusten. En gaan door met de volgende vraag: "Wanneer krijgen wij een hond?" "Dat weet ik niet", zeg ik oprecht. Ik denk bij me zelf, ik heb tijd nodig om te wennen aan het idee hond. Dan zeg ik: "Het kan nog wel een jaar duren. Wij weten nog niet eens wat voor een hond wij willen hebben." Dat had ik niet moeten zeggen, want nu volgt de vraag: "Wat voor hond krijgen wij pap?" Ik vind dat ik nu wel genoeg vragen heb beantwoord en laat deze graag aan Jacqueline over.

Jacqueline begint meteen met het opsommen van de randvoorwaarden. Wij hebben een klein huis, dus de hond mag niet te groot zijn. Daar zijn Marije en Josephine het mee eens, als hij maar niet te klein is. Hiermee valt een hele rits honden af. Het wordt geen Sint-Bernardhond die het hier in Zwitserland zo goed zou doen. Geen Berner-Sennen en ook een Golden Retriever vinden wij te groot. Pas later realiseer ik mij

dat wij hiermee voor een langere levensduur van de hond hebben gekozen. Een grote hond wordt meestal niet ouder dan een jaar of acht. Kleinere rassen worden wel vijftien jaar. "Elk nadeel heb zijn voordeel.", zou Johan Cruijff zeggen.

Jacqueline gaat nog even door met de randvoorwaarden. Hij moet leuk zijn met kinderen en met de kat. Maar welke honden zijn dat? Marije en Josephine noemen wat honden op die wij misschien beter niet kunnen nemen. "Papa, ik denk geen Dobermann, geen pitbull en geen Rottweiler." Volgens mij vallen er al twee af door hun grootte, maar ik ben het er wel mee eens dat wij deze honden zeker niet moeten nemen. Wij besluiten na de vakantie een boekje te kopen om het eens goed uit te zoeken.

Marije vat samen: "Wij willen dus een kleinere hond, maar niet te klein, waar je leuk mee kan spelen en die aardig is voor kinderen en katten." "Heel goed...", zeg ik "...en hij moet fel groen zijn, want dan kleurt hij mooi bij onze bank."

Terug in Nederland kopen wij een boek met heel veel hondenrassen. Jeetje wat heb je veel verschillende honden. Josephine vindt alle honden leuk. Een Dalmatiër, wit met zwarte vlekken zo weg gelopen uit de Disneyfilm, een bordercollie, maar eigenlijk alle honden. Dat is dan eenvoudig denk ik, Josephine vindt alles goed.

Jacqueline is helemaal weg van de Cocker Spaniel. Die zijn zo grappig met hun flaporen. Marije vindt de Cocker Spaniel ook leuk. Ik heb zo mijn bedenkingen. Mijn tante had een Cocker Spaniel. Hij heette 'Slim', was stronteigenwijs en kon niet tegen alleen zijn. Hij hing in de gordijnen als een kat en sloopte de bekleding van haar auto toen mijn tante hem een keer een half uurtje alleen liet.

Zelf weet ik vooral wat ik niet wil. Mijn opa en oma hadden een hele lieve hond Bonnie. Een boxer. Als het onweerde sprong hij op schoot bij mijn opa. Een klein mannetje die helemaal verdween onder zijn hond. Van blijdschap kwijlde hij mijn opa ook nog eens onder. Kwijlen deed hij ook als wij aan de eettafel zaten, dan wist hij al dat oma hem stiekem ging voeren.

Het uitkiezen van een hond verloopt bij mij via negatieve selectie. Wat wil ik niet? Ik wil geen kwijlende boxer. Daar komt bij de volkswijsheid dat mensen, of ze het nu willen of niet, op hun hond gaan lijken. Een witte poedel met te veel krulletjes zie je vaak in het gezelschap van een oudere vrouw met een gepermanent kapsel. Een miss Slowcombe uit de Engelse warenhuisserie "Are you being served?" Zo zag ik laatst ook een bloedhond zijn baasje uitlaten. Allebei met dezelfde hangwangen. Een bloedhond en een poedel gaan het ook niet worden.

De voorselectie levert uiteindelijk drie honden op. De favoriet van Jacqueline, de Cocker Spaniel. De labrador, als gezellige gezinshond. En op aanraden van een collega, de Friese Stabijhoun (houn = hond in het Fries). Na de vakantie mogen de meisjes een keer mee doen met een puppytraining. Om negen uur op zaterdagochtend rijden wij naar Wassenaar. Op de parkeerplaats tegenover de paardenrenbaan Duindigt komen daar allemaal blaffende honden uit auto's.

Marije en Josephine mogen meelopen met Ossie, de hond van Tjitske. Tjitske leidt de puppytraining en Ossie is haar hond. Hij is een kruising, maar lijkt het meest op een bordercollie. Ossie is negen en kan alles. Een halve blik van Tjitske is voldoende om hem in beweging te krijgen. Marije en Josephine genieten.

Het valt Jacqueline en mij op dat de andere baasjes meer moeite hebben hun hond iets te laten doen. Eén jongen die de wanhoop nabij is heeft een Engelse Bulldog Jason. Dit is mijn vierde les en hij onthoudt niets vertelt de jongen. Die wordt het dus niet denken Jacqueline en ik.

Tjitske vertelt ons later dat de labrador die nog op ons lijstje staat erg is doorgefokt. Het gevolg is problemen met hun heupen en soms ook agressiviteit. Nu staan er nog maar twee honden op ons lijstje. De Cocker Spaniel en de Friese Stabij.

Josephine van negen is inmiddels zo verliefd geworden op het plaatje van de Friese Stabij in het hondenboek, hij lijkt ook wat op de bordercollie, dat ze van geen wijken meer wil weten. Het meisje dat alle honden leuk vindt, maakt nu toch de keus.

TIP

Als je een hond kiest, zet dan op een rij wat je belangrijk vindt. Stel jezelf een paar vragen. Hoe groot moet hij zijn? kan hij goed alleen zijn?, is hij lief voor kinderen? Als je een keus hebt gemaakt vraag dan een paar mensen die zo'n hond hebben hoe hij echt is. Als je wilt dat ie miauwt, neem dan gewoon een kat.

4. Op de wachtlijst

Het wordt een Friese Stabij. Ik had er nog nooit van gehoord. Een collega legt mij uit dat hij iets weg heeft van een Heidewachtel, een Drentse Patrijs en een Wetterhoun. Als hij me had verteld dat dit drie zeldzame vogels zijn die alleen in het Noorden van het land voorkomen, zou ik hem ook geloofd hebben. Het zegt me allemaal niets. Josephine laat mij de plaatjes zien in het hondenboek. En inderdaad ze lijken erg op elkaar, hangende oren en wat stippen op de poot.

Wij zijn nu toe aan de volgende stap. Hoe komen wij aan een Friese Stabij? Friese Stabijpuppies zullen ze in het dierenasiel wel niet hebben. Marije en Josephine willen per se een pup, dus we zullen een andere manier moeten vinden. Op de proefpuppytraining raadt Tjitske ons aan de hond via een goede fokker te kopen. Het internet is ideaal. Daar vinden wij de Friese Stabijvereniging NVSW (= Nederlandse Vereniging Stabij- en Wetterhounen; www.nvsw.nl). Op de site staat allemaal informatie over de Stabijhoun. De Stabijhoun is een hond die vroeger vooral rondliep op de boerderijen van armere boeren in Friesland. Hij joeg toen op mollen en bunzings en bewaakte het erf. De Friese Stabij is een vriendelijke hond die wel veel beweging nodig heeft. Dat worden boswandelingen in het weekeinde.

Op de site staat ook hoe je een puppy kan krijgen. Je moet je inschrijven bij de vereniging en dan kom je op een wachtlijst te staan. Daarmee is het verhaal nog niet verteld. Je moet opgeven of je een bruin-witte hond wil of dat een zwart-witte ook goed is. De zwart-witte Stabij komt het meeste voor. De bruin-witte Stabij komt veel minder voor en daar moet je langer op wachten. Een teefje (vrouwtje) is gewilder dan een reutje (mannetje). Daar moet je dus ook langer op wachten. Wij besluiten dat we een zwart-witte hond willen en een teefje. De kans dat die lief zijn en wat rustiger is groter. Hoewel bij navraag iedereen daar iets anders over zegt. Volgens Tjitske kunnen teefjes ook echte 'bitches' zijn. Bas die zelf een kruisingteefje Friese Stabij heeft, zegt weer dat er geen lievere hond denkbaar is. Zij is natuurlijk wel af en toe loops en loopt druppelt dan door het huis. Tja. Reutjes kunnen agressief zijn naar andere honden en doen overal plasjes om hun gebied (territorium) af te bakenen. Wij weten het niet meer en kiezen voor een teefje.

Nadeel is wel dat wij er langer op moeten wachten. Wij schrijven ons in vlak voor de herfstvakantie en staan op plek 136. Op de site staat dat de wachttijd gemiddeld een jaar is. Marije en Josephine zijn vreselijk teleurgesteld. Zij hoopten op een hond voor de kerst. Ik denk aan de fietsvakantie in Oostenrijk die nu weer door kan gaan. "Het kan ook sneller gaan pap.", zeggen Marije en Josephine en kijken mij hoopvol aan. "Zullen we voor een bruin-witte Stabij gaan?", stel ik voor, dan duurt het misschien wel twee jaar. De meisjes kijken mij vernietigend aan.

Elke dag kijken de meisjes of wij al een plaatsje zijn gestegen op de lijst. Na drie dagen staan wij nog steeds op plek 136. De vierde dag staan we op 135. Op dag vijf staan we op 135 en ook op dag zes en zeven. "Pap, in dit tempo gaat het bijna drie jaar duren.", zegt Marije. Teleurgesteld zit ze achter de laptop. "Jullie maken jezelf helemaal gek door elke dag te kijken.", mompel ik vanachter mijn krant. "Kijk dan één keer per week op zondag bijvoorbeeld. Misschien werkt de mevrouw of mijnheer van de vereniging die wachtlijst één keer per week bij." Marije en Josphine knikken.

Een week later kijken zij pas weer. Hun geduld wordt beloond. We staan opeens op 112. De meisjes maken ons juichend wakker om zeven uur. Zij zijn extra vroeg opgestaan, want een week wachten is erg lang. Tot hun stomme verbazing staan wij een week later op plaats 127. "Wij zijn gezakt. Hoe kan dat nu? Misschien heeft de mevrouw of mijnheer die de wachtlijst bijhoudt een foutje gemaakt. Wat een sukkel.", roept Josephine. Marije heeft meer begrip en zegt, "Ach een fout kan iedereen maken." Alsof ik mijzelf hoor na een missertje van iemand op het werk.

Officieel kijken Marije en Josephine één keer per week op de site. Stiekem kijken zij na een tijdje een paar keer per week. Ze zeggen daar niets over tegen elkaar, maar weten wel of de ander gekeken heeft. Echt opschieten doet het niet. In de kerstvakantie staan wij nog pas op plaats 117. Jacqueline belt eens met de vereniging. Zij krijgt te horen dat de bij de vereniging aangesloten fokkers ook eigen wachtlijsten hebben. Een deel van de puppies gaat naar de vereniging, een deel naar de eigen klanten. Via de site zoekt Jacqueline fokkers op die nestjes verwachten en in een mum van tijd staan wij op nog drie wachtlijsten.

Wie denkt dat het vanzelf gaat, je op een wachtlijst laten zetten, heeft het mis. Zonder uitzondering onderwerpen de fokkers Jacqueline aan een kruisverhoor. Het consultatiebureau is er niets bij vergeleken.

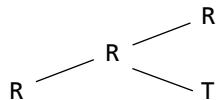
Zij willen weten in wat voor gezin de hond terecht komt en of wij wel tijd aan de hond kunnen en willen besteden. Of er voldoende mogelijkheden zijn om met de hond te wandelen. Een Friese Stabij heeft immers veel beweging nodig. Of wij al ervaring hebben met honden. Als Jacqueline nee zegt raadt een fokker haar af om een Friese Stabij als eerste hond te nemen.

Een Friese Stabij is een eigenwijze hond legt hij uit, die je achter je rug uitlacht. Als je hem niet strak opvoedt, gaat hij zijn eigen gang. Hij kent een voorbeeld van een gezin waar de hond zelfs wegliep. Van dit verhaal worden wij niet rustiger. Help. Hebben wij wel de juiste keuze gemaakt? Vooral Jacqueline twijfelt. Ik zeg, "Ach, het zal wel meevallen." Op het werk bevestigt collega Bas dat Friese Stabijen een echt karakter hebben. Ik vertel dit maar niet aan Jacqueline.

Eind februari krijgen wij een mailtje van één van de drie fokkers. Hebben wij nog belangstelling? Eind van de week verwachten zij een nestje van drie honden en wij staan op twee. Marije en Josephine dansen door de kamer heen. Ik leg uit dat het nog helemaal mis kan gaan. Op een kaartje tekenen wij de mogelijkheden uit dat het nog mis kan gaan bij drie hondjes.

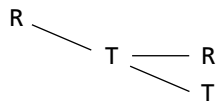
R = reutje

T = teefje

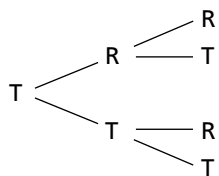
R R R Nee

R R T Nee

R T R Nee

R T T Ja

T R R Nee

T R T Ja

T T R Ja

T T T Ja

Er zijn in totaal 8 mogelijkheden. Wij staan tweede op de lijst van teefjes. De kans op twee teefjes is 50%. Het wordt een spannende week. Op dinsdag belt de fokker. Er is één hondje geboren, een reutje. Het tweede hondje heeft het niet gehaald, de derde is er nooit geweest. Als wij het reutje willen hebben dan kan dat. Jacqueline vraagt een dag bedenktijd, want een reu is geen teefje. De fokker legt uit dat het voordeel van een reutje is dat die meestal wat stabiel van karakter zijn. Zij hebben geen last van hormonen. "En dan heb je toch nog een soort van zoon pap.", voegen de meisjes daar aan toe. Jacqueline belt nog dezelfde dag terug. Wij krijgen een hond. De fietsvakantie in Oostenrijk kan ik op mijn buik schrijven.

TIP

- 1 Denk goed na of je een reutje of een teefje wil.
- 2 Het voordeel van een hond via de rasvereniging is dat de fokkers die daar bij zijn aangesloten zorgen dat de hond niet is doorgefokt. Het risico op inteelt is minder.
- 3 Hou er rekening mee dat het een tijd duurt voor je een hond hebt. Zo is de wachttijd voor een Labradoedel ('Obama'-hond) drie jaar. Deze hond is handig als je een allergie hebt of voorlopig nog geen hond wilt.

5. Op kraambezoek

Ons hondje blijkt bij zijn moeder Nynke te zijn in Pijnacker. Op de website van de fokker staat dat het wel een mollig hondje zal worden. Hij weegt drie ons. Alle melk voor maar één hondje. Zijn vader heet Bo, voluit Lutse Bo van 't Buske. Een deftige naam, het klinkt een beetje als Beau van Erven Dorens. Lutse heet hij omdat hij uit het L-nest komt.

Elk nest van een fokker krijgt een letter. De naam van de hond begint met die letter en komt in de stamboom terecht. Onze hond komt uit het X-nest, niet echt een lekkere letter om veel namen voor te verzinnen. Wij komen niet verder dan Xander, maar dat is niet Fries. Wij vinden het leuk onze Friese Stabij een Friese naam te geven. Op internet vinden wij een Fries namenboek. Marije, Josephine en ik vinden Fodde een leuke naam, maar Jacqueline moet daarbij te veel aan voden denken.

Het wordt 'Joeke'. Joekje en Joekie als verkleinwoorden en koosnaampjes zijn mogelijk. En als het een grote hond wordt, kunnen we hem Joekel noemen. Nu nog een naam voor de stamboom. Het wordt 'Xin'. In het Chinees betekent dat mooi of prachtig. Voluit gaat hij heten Xin Joeke Monnickendam. Na een week gaan wij op bezoek bij moeder Nynke. Die wacht ons blaffend op bij de voordeur. Zij is nogal waaks. Help staat ons dat ook te wachten. Ik heb een hekel aan blaffende honden. Gelukkig is Nynke snel stil.

Dan lopen wij met zijn allen naar de wieg. Marjolijn de bazin van Nynke legt uit dat het een werpkist heet. Hij is door de fokker neergezet, een zandbak zonder zand. In een heel klein mandje ligt een soort zwart-witte cavia. "Ach wat schattig, kijk nou." Marije en Josephine gluren verliefd naar het mandje. Hij drinkt goed vertelt Marjolijn en heeft de keus uit heel veel tepels. Joeke is inmiddels 8 ons. Hij is een halve kilo in één week tijd aangekomen. En dat zal de komende weken zo doorgaan.

Even later drinken wij een kopje koffie en krijgen er een koekje bij. Als Jacqueline even niet oplet, hapt Nynke in één keer haar koekje naar binnen. "Buiten eten in de tuin kan niet", vertelt Marjolijn, "dan valt Nynke op het voedsel op de tafel aan." Ik hoop dat het geen familietrekje is. Marije en Josephine mogen Joeke allebei even op schoot hebben. Nynke is jaloers en wil ook geaaid worden. "Zijn velletje is echt heel zacht.", zegt Josephine. "Je moet hem ook even voelen papa." En inderdaad zijn velletje is heel zacht. Zijn oogjes zitten dicht en gaan pas na twee en een halve week open.

Marije en Josephine kunnen het goed volgen. Elke week gaan zij wel één of twee keer kijken bij Joeke. Hij groeit als kool. Elke week een halve kilo. Nynke houdt hem goed schoon en als hij poept eet zij dat op, heel efficiënt.

Thuis hebben wij het druk. Wij proberen ons zo goed mogelijk voor te bereiden op de komst van onze baby. Na acht weken mag Joeke het nest uit. Geboortekaartjes hoeven wij niet te regelen, maar wij moeten wel nadenken waar zijn wieg komt te staan. Dat is een bench. Ik had er nog nooit van gehoord. Een bench is een groot uitgevallen vogelkooi. Een hond ziet het als zijn hol. Het is voor hem een veilige plek.

De bench kunnen wij lenen van Gerda. Gerda traint blindengeleidehonden. Toen Josephine laatst haar spreekbeurt hield over –jawel- de blindengeleidehond, kwam Gerda met Senna, een blindengeleidehond in opleiding, langs in haar groep. Wij schuiven de bench in de schouw in de achterkamer. Al snel ligt er op de bench een hele serie speeltjes. Joeke moet wel iets te doen hebben als hij komt. Een pluchen konijn, we zien wel of wij een jachthond in huis halen. Een flostouw en een stoffen slang. Volgens Gerda vinden honden dat erg leuk.

Om ons voor te bereiden kijken wij naar vier afleveringen van de puppytraining van Martin Gaus en halen wij een boek van Martin Gaus uit de bibliotheek. Een soort “Oei ik groei”, alleen niet voor baby’s maar voor honden. Hij heeft de naam de hondenfluisteraar van Nederland te zijn. Dus wij kunnen vast wel wat van hem leren. Hij raadt aan een hond in het begin aan een korte lijn aan jezelf vast te maken en hem de hele dag op die manier bij je te houden. Ik vraag mij af, hoeven die mensen dan niet te werken? En hoe doen ze dat als ze naar het toilet gaan? Je moet meteen beginnen met het trainen van je puppy staat in het boek. Anders gaat het helemaal mis. Martin Gaus heeft zoveel voorbeelden gezien van mensen die het helemaal verkeerd deden, dat wij er bang van worden.

De volgende dag gaat Jacqueline op het internet op zoek naar hondenscholen en meldt ons aan bij hondenschool ‘Het pupje’. De hondenschool van Martin Gaus waar ze met een clicker werken, durven wij niet aan. Als de hond iets goed doet klik je en geef je de hond een snoepje. Wij zien ons zelf niet de hele dag met zo’n clicker lopen. Nu de babykamer is ingericht en Joeke opgegeven voor school denken wij er klaar voor te zijn. Laat de baby maar komen.

TIP

- 1 Zorg dat je een bench hebt voor de hond bij je in huis komt.
- 2 Koop alvast wat speeltjes en lees alvast iets over puppies. Er is niets zo leuk als voorpret.

6. We halen Joeke op

Het is zover, we gaan Joeke ophalen. De acht weken duurden voor Marije en Josephine erg lang. Voor Jacqueline en mij is dat anders. Het ging juist heel snel. Wij hebben een paar dagen een hotel in Parijs geboekt. Voorlopig zullen wij niet meer met zijn viertjes weg kunnen. Een museum is al helemaal niets met een hond. Voor ons gevoel zijn wij net terug en nu komt Joeke al. Joeke is geen cavia, maar weegt nu 5 kilo. Dat scheelt al niet veel meer met onze kat Truffel. Wij zijn benieuwd hoe zij op het ongeleide projectiel gaat reageren.

Bij Marjolijn vliegt Joeke door de kamer. Hij heeft een paar keer mijn broek te pakken, maar verder daagt hij vooral zijn moeder uit. Hij wil de hele tijd met haar spelen. Marjolijn en Thijs vertellen dat als zij 's avonds in bed liggen ze Nynke en Joeke nog door de kamer horen stormen. Een speelse pup en enig kind, dus alle aandacht van mama. Wij zijn nieuwsgierig hoe dat straks gaat. Jacqueline vindt Joeke bij de laatste paar bezoeken wel heel erg wild.

De fokker heeft kort daarvoor Joeke getest op zijn gedrag. Haar conclusie is dat Joeke niet een timide en bang hondje is, maar een heel vrij hondje. Jacqueline is wat ongerust daarover. Nynke is juist zo'n lieve en zachte hond. Hadden we dan toch voor een teefje moeten kiezen. Buiten in de tuin maken wij nog een foto van moeder met kind. Ze spelen een soort tikkertje, dus het valt nog niet mee om ze er samen op te krijgen. Wij spreken af dat Nynke voorlopig niet langs komt bij Joeke. Zij zal het vast moeilijk krijgen met het vertrek van haar enig kind. Het is haar eerste en laatste nest.

Nynke loopt mee naar de auto net als Joeke. Marije krijgt Joeke op schoot op een doek waar hij in de werpkist op sliet. Dat ruikt vertrouwd en als het allemaal te spannend wordt, kan hij er op plassen. In het begin piept Joeke, hij mist zijn moeder. Maar Joeke plast niet in de auto en hij kotst ook niet. Veel honden zijn wagenziek, maar Joeke gelukkig niet. Als wij Joeke loslaten in de woonkamer gaat hij alles besnuffelen en doet zijn eerste plasje in de kamer. Er zullen er nog veel volgen die dag. Jacqueline zet een emmer met dweil neer in de bijkeuken. De eerste dag ruimen wij dertien plasjes en poepjes binnen op. Buiten plast hij twee keer. Wij hebben geleerd dat je een hond snel zindelijk krijgt door hem buiten in de goot te zetten. Als hij dan iets doet zeg je "Plas, goed zo" en geeft hem een lekker hondenbrokje. Daar staan wij dan op toerbeurt buiten. Slechts twee keer kunnen wij zeggen "Plas, goed zo", verder doet hij alles binnen. Ik vraag mij af waarom er nog geen hondenluiers bestaan. Een gat in de markt zou je zeggen.

Als een stuiterbal gaat Joeke door de kamer heen. Zijn moeder lijkt hij niet meer te missen. Hij hangt in onze broeken en bijt in onze handen. Als hij iets nieuws ziet beweegt hij zijn kopje met een piepklein gebaar heen

en weer. Hij houdt zijn kopje een beetje scheef. Het is dan net een speelgoedhondje. De speeltjes zijn een succes. Vooral het flostouw vindt hij leuk. Hij springt meer naar je hand dan naar het touw trouwens.

De eerste kennismaking met Truffel verloopt minder soepel. Truffel begint enorm te blazen en moet niets hebben van Joeke. Het is een vervelende binnendringer. Al dat gestuiter door de woonkamer is onrustig. Zij vlucht de trap op en gaat achter de plank zitten die ik de dag ervoor heb gemaakt. Wij willen niet dat Joeke de trap opgaat naar de slaapkamers. Thijs heeft een plank op de derde tree van de trap gemaakt toen Nynke klein was. Dat werkt prima. Nu zij vijf jaar is, kan zij er zo overheen stappen. Toch doet zij dat niet.

Joeke wil wel met Truffel spelen. Hij kwispelt met zijn staart en blaft. Spannend is het ook, want hij is al een kat gewend en die was niet zo vriendelijk. Hij blaft, gaat wat naar voren en dan snel weer achteruit. In dat geblaf heb ik geen zin. Ik pak Joeke op en zet hem in de woonkamer.

Daar ontdekt Joeke nu zijn mand. Hij stapt er in en er weer uit. Uiteindelijk gaat hij liggen en valt in slaap. Wij hebben even rust. Tenminste dat denken wij. Opeens horen wij in de gang een bons en een hevig miauwen. Als Jacqueline voorzichtig gaat kijken ziet zij dat Truffel een epileptische aanval heeft. Ze tolt in het rond en draait rondjes in de plas die zij heeft laten lopen. De emmer en dweil in de bijkeuken komen goed van pas. Niet alleen Truffel is van slag, wij ook. Kan zij wel wennen aan een hond. Van de epileptische aanval schrikken wij minder. Toen zij klein was heeft zij er een paar gehad. Volgens de dierenarts niet iets om je druk over te maken. De aanvallen verdwenen vanzelf. Maar een paar maanden geleden kreeg zij er ook weer één en nu dus weer.

Joeke is inmiddels wakker geworden en Josephine zet hem snel in de goot buiten. Zij heeft succes en heeft het eerste plasje buiten. Zij roept "Plas, goed zo" en geeft Joeke een snoepje. Wij staan er met zijn allen omheen en juichen mee. De burens zullen wel denken, wat hebben die te vieren. Het in de goot zetten is een heel werk. Na elk slaapje, na elke keer eten en na elke keer spelen moet je hem meteen oppakken en buiten neerzetten. Ook als Joeke onrustig gaat draaien pakken we hem snel op en zetten hem buiten. Van Marjolijn hebben wij een zak met Eukanuba-voer meegekregen. Wij doen wat in een bakje en kijken met zijn viertjes gespannen toe of Joeke wat eet. Gelukkig, hij doet het. "Ach kijk nou wat lief", zeggen Marije en Josephine. Na het eten pakt Marije hem op en zet hem in de goot voor het huis. Joeke kijkt wat om zich heen, maar doet verder niets. Marije is teleurgesteld. Ik sta er naast en zeg "Ach, hij heeft net nog geplast". We zijn nog niet binnen of Joeke strekt zich wat uit en begint alsnog te plassen. Ik loop snel naar de bijkeuken om een dweil te halen. "Ach, kijk nou wat schattig.", zegt Marije, maar hij begint mij al aardig te vervelen.

Het is een lange dag van door de kamer stuiten, slapen, spelen en eten. 's Avonds horen wij een bons op de trap. Als wij gaan kijken blijkt Truffel een tweede epileptische aanval te hebben. Ze piest de hele trap onder en ligt de rest van de avond zielig bij Jacqueline op schoot.

Later in bed maken wij de balans op. Marije en Josephine zijn helemaal blij. Wij vooral moe en Truffel van slag. Naast Jacqueline staat de bench van Joeke. Wij hebben in het boek van Martin Gaus gelezen dat je de jonge pup eerst bij je op de slaapkamer moet nemen. Dat doen wij dus braaf. Joeke ligt op zijn rug en is heerlijk in slaap gevallen, moe van de dag. Hij maakt een snurkend geluid. Ik slaap er heerlijk op, maar Jacqueline niet. Na een tijdje stoot zij mij aan en vraagt of dat geluid geen kwaad kan. Ik zeg "Wat bedoel je?". "Het klinkt als zo'n vreemde rochel." Het is net of wij weer terug zijn in de babyfase. Dan lagen wij 's nachts ook wel eens te luisteren naar een vreemd geluidje van Marije of Josephine. Ook nu zeg ik dat er geen reden is voor ongerustheid. Joeke en ik slapen verder. Jacqueline doet bijna geen oog dicht. Wij moeten maar snel af van die wieg op onze kamer.

- 1 Laat de pup wennen aan zijn nieuwe omgeving.
- 2 Neem de pup de eerste nachten bij je op de slaapkamer in een bench.
- 3 Begin meteen met het zindelijk maken van de hond. Je dacht toch niet dat het vanzelf gaat.

T I P

7. Joeke heeft diarree

Om half acht gaat op maandag de wekker. Joepie, Joeke slaapt meteen door de eerste nacht. Wij hebben ook verhalen gehoord van mensen die om drie uur 's nachts buiten stonden om de hond een plasje te laten doen. De rare geluiden die Jacqueline de hele nacht hoorde, zijn niet dodelijk geweest voor Joeke. Hij is meteen springlevend en stuitert door het huis.

Het is onrustig. Joeke bijt in alles wat hij ziet. Hij bijt een nieuw vestje van Marije kapot en een rok van Josephine. Zelf heb ik meteen twee wondjes in mijn hand. De overbuurvrouw die het schattige hondje wil aaien, houdt er een diepe snijwond in de muis van haar hand aan over. Joeke is overenthousiast en niets is veilig voor zijn puppytandjes.

Die puppytandjes zijn vlijmscherpe mesjes. In het boek van Martin Gaus lezen wij dat een pup die tandjes met een maand of vier à vijf gaat wisselen. Nog twee tot drie maanden te gaan. Help.

De eerste dag hebben wij bezoek afgehouden. Maar vandaag komen alle buurkinderen en vriendinnetjes even kijken. Zij vinden het allemaal een schattig hondje. Jacqueline houdt ze nog wel op afstand van Joeke zodat er niemand gebeten wordt.

Als ik terugkom van mijn werk is Jacqueline chagrijnig en moe. Zij heeft drie keer poep geruimd en vijf keer een plasje. Joeke heeft twee keer in de goot geplast. Ik probeer de moed er in te houden en zeg: "Nog één plasje buiten en het record van gisteren is gebroken." Het is nu mijn beurt Joeke bezig te houden, zodat Jacqueline kan koken. Nog voor het eten op tafel staat heeft Joeke een keer geplast en meteen er achteraan gepoept. Ik reageerde te laat op zijn zenuwachtige gedraai.

Als het eten klaar is zetten wij Joeke in de bench. Gelukkig begint hij niet te blaffen, maar valt uitgeput in slaap. Tijdens het eten vertelt Jacqueline dat Joeke erg bijterig was vandaag. Ik heb het zelf ook gemerkt. Er zijn al weer drie nieuwe wondjes op mijn handen bij. Wij hadden het ons toch iets anders voorgesteld het begin. Marije en Josephine kunnen Joeke niet rustig aaien. Dat lukt alleen als hij in slaap is gevallen.

Vervelend voor Jacqueline, maar de volgende dag heb ik een etentje van mijn werk. Mijn eerste verhalen over de hond doen het goed. Jacqueline gaat met Marije en Josephine naar de eerste puppytraining. Als ik 's avonds thuiskom doet zij verslag. Joeke ligt voor pampus in de bench. "Geen wonder", zegt Jacqueline. "hij heeft de hele boel bij elkaar geblaft op de training. De trainsters vinden het een mooi hondje. Maar ze zeggen ook dat wij er een hele hijs aan krijgen. Het is een vrij en dominant hondje volgens hen. Over het

bijten zeggen ze dat je rechtop moet gaan staan en het gedrag van de hond moet negeren. We mogen Joeke niet straffen. Dan krijgt hij juist de aandacht die hij wil. Ook volgens het boek van Martin Gaus moeten wij het gedrag negeren. De eerste les hebben Jacqueline en de meisjes drie commando's geleerd, die wij Joeke kunnen gaan leren: "zit", "let op" en "nee". Ik praat Jacqueline wat moed in: "Nog één dag en dan ben ik twaalf dagen vrij. Dan gaan wij oefenen met de commando's en dan komt het vast wel goed."

Ook op woensdag is Joeke bijterig. Als ik uit mijn werk kom, ga ik eerst snel naar boven om mij om te kleden. In mijn spijkerbroek zit al een gat. Mijn pakken hou ik liever heel. Josephine kruipt 's avonds in een hoekje van de bank als Joeke wild is.

De volgende dag is het Koninginnedag. Marije en Josephine gaan samen met Jacqueline naar de rommelmarkt om spulletjes te verkopen. Ik blijf achter met Joeke. Als ik even niet oplet en de afvalbak in de keuken open om iets weg te gooien duikt Joeke er meteen in. Ik sleur hem eruit en geef hem een zwieper. Zijn neus zit onder de koffieprut en zijn bek zit vol met etensresten.

Joeke is duidelijk geschrokken en piept. Hij blijkt pijn te hebben aan zijn rechtersvoorpot. Hij durft deze niet meer neer te zetten. Nee hè, het zal toch niet gebroken zijn. De botten van een jonge hond zijn tot een jaar nog heel week. Daar moet je enorm mee uitkijken. Dat heb ik weer. Als de meisjes thuiskomen beken ik schuld bewust wat ik heb gedaan. Wij vragen ons af of we de dierenarts voor zoiets lastig kunnen vallen op Koninginnedag. Wij zoeken het telefoonnummer op, maar besluiten nog even te wachten. Na een slaapje van Joeke blijkt hij gewoon weer te kunnen lopen. Aansteller. Ik neem mij voor de volgende keer wat voorzichtiger te zijn.

Wij oefenen 's middags de commando's "zit" en "let op". Het commando "nee" vinden wij vervelend. Je moet dan een snoepje voor zijn neus houden en als hij het wil pakken je hand snel dichtdoen en "nee" roepen. Hij moet dan schrikken. Een gemeen commando waar wij wat moeite mee hebben. Het commando "zit" gaat na een paar keer al heel aardig. Voor een snoepje wil Joeke veel doen. Bij het commando "let op" is Joeke nog te veel afgeleid. Hij moet naar je ogen blijven kijken, maar hij kijkt liever naar de hand die je op dat moment op zij beweegt. Toch gaat het beter dan op de puppytraining. Daar lukt helemaal niets. Bij het commando "let op" kijkt hij zelfs niet naar de hand die opzij beweegt. Hij kijkt alleen naar de andere honden en staat als een gek te blaffen.

's Avonds heeft Joeke diarree. Net als bij de kinderen beginnen wij ons af te vragen hoe het komt en of het kwaad kan. Tja, hoe komt het? Van de zenuwen en het wennen aan de nieuwe omgeving lijkt het niet te zijn. Joeke heeft het naar zijn zin en slaapt nog steeds goed. Dan hadden Jacqueline en ik diarree moeten

hebben, wij moeten wennen aan Joeke. Jacqueline denkt dat het van het trainerssnoepje komt dat zij net van de dierenwinkel heeft gekregen. De snoepjes ruiken vreemd, zien er rubberachtig uit en hebben de vorm van botjes. Ik hou het op de duik in de afvalbak van die middag. Veel hebben wij niet aan deze theorie'tjes. Poep ruimen zullen we.

Gelukkig blijft Joeke goed eten en drinken. Reden voor ongerustheid is er niet echt. Na drie dagen is de ziekte van "Le Mans" (racekak) bij Joeke over en zijn wij opgelucht. Wij zetten hem in de bench die inmiddels op de overloop staat. Beginnen wij ons dan toch aan Joeke te hechten?

TIP

- 1 Zorg dat je huis puppyveilig is en dat de pup geen duik kan nemen in de afvalbak.
- 2 Begin snel met het oefenen van de commando's die je leert op de puppytraining. Herhaal ze elke dag dan wordt het een gewoonte. Een hond houdt van routines, jij ook?

8. Help, Joeke is agressief!

Joeke blijft bijterig. Bijna elke dag heb ik er een wondje bij op één van mijn handen. Ook vindt Joeke het lekker om op mijn duim te sabbelen. Josephine krijgt een vriendinnetje langs. Joeke springt wild om haar heen. Daar wordt zij bang van en druk. En daar wordt Joeke dan weer druk van. Wij kunnen wel wat aanwijzingen gebruiken van de puppytrainsters. Helaas is het dinsdag 4 mei en moeten wij nog een weekje wachten.

Tussen de acht en twaalf weken zitten puppies in de socialisatiefase. Van alle kanten horen wij dat dit een hele belangrijke fase is. In die weken moet je de hond aan alles laten wennen waar hij later ook mee te maken krijgt. Andere honden ontmoeten, de trein, een bruggetje, drukke winkels, brommers een verjaardag een autoritje, de bus, kinderen, een oma met een rollator. Doe je dat niet dan kan een hond later moeite krijgen met deze situaties.

Van hondenschool "Het pupje" hebben wij een lijst gekregen met wat er allemaal moet gebeuren. 's Avonds turven Marije en Josephine af wat wij die dag hebben gedaan. Vandaag zijn wij naar de dierenwinkel geweest. "Mama mag ik dan de drukke winkel wegstrepen?", vraagt Josephine aan Jacqueline. Tja dat is een twijfelgeval. Erg druk was het niet, maar Joeke heeft wel erg leuk gespeeld met de cockerspaniël Rover van de eigenares. Wij zijn ook een brommer tegengekomen. Dat zijn dan drie dingen op één dag.

Na anderhalve week komt Marjolijn even kijken hoe het met Joeke gaat. Jacqueline vertelt dat het socialiseren goed gaat en dat Joeke aardig wat commando's leert. Nou ja, hij kan "zit", "let op" en we hebben hem ook al "af" geleerd. Als wij een hondensnoepje voor hem op de grond houden gaat hij languit liggen. Naar "nee" luistert hij nog niet. Jacqueline vertelt ook dat Joeke erg bijterig is en dat zij hem wild vindt. Marjolijn ziet dat niet zo. Zij is vooral verbaasd dat Joeke al weer zo gegroeid is. Hij weegt al zes kilo. Wij laten Joeke in de tuin en daar springt hij in het rond en doet een plasje. Het zindelijk worden schiet nog niet zo op, maar Joeke plast meer buiten en doet daar nu ook af en toe een poepje. Een stukje kaas geven als beloning werkt niet echt. Hij vindt het reuze lekker net als een stukje worst, maar er buiten van gaan plassen doet hij daarvan niet extra.

Marjolijn vertelt dat moeder Nynke het een paar dagen moeilijk heeft gehad met het vertrek van Joeke. Nu gaat het weer goed en lijkt zij zelfs extra blij dat alle aandacht weer voor haar is. De volgende keer zal Marjolijn Nynke meenemen.

's Middags komt Frodo op bezoek, een bordercollie pup die vier weken ouder is dan Joeke. Het hele bezoek stormen Joeke en Frodo achter elkaar aan door het huis. Het kennismaken met andere honden verloopt zo wel aardig. Voordeel van het bezoekje van Frodo is dat Joeke daarna uren achter elkaar slaapt. Van spelen word je moe en wij hebben rust.

Na het weekeinde moet ik weer aan het werk. Jacqueline ziet er tegenop de opvoedklus grotendeels alleen te moeten doen. Daar komt bij dat wij nog geen oplossing hebben voor de donderdag en de vrijdag. Op die twee dagen werkt Jacqueline. Weliswaar een halve dag maar veel te lang om een pup alleen te laten. Niet aan gedacht. Op zondagavond plan ik met Jacqueline hoe we dat gaan regelen. Tot de zomervakantie kost het mij een volle week, maar ja dat heb je graag over voor zo'n hond.

Maandag op mijn werk vraag ik voor de grap of je ook ouderschapsverlof voor een hond kan opnemen. Collega Bas vraagt of ik al gehecht ben aan de hond. Hij zal wel wat cynisme in mijn stem horen. Ik moet eerlijk bekennen dat er nog geen band is. Dat had ik niet verwacht, maar is wel zo. "Vind je dan niets leuk wat hij doet?", probeert collega Bas nog eens. Ik denk diep na, maar er komt zo snel niets bij mij naar boven. Collega Bas begrijpt er niets van. Hij heeft zelf twee honden.

Tussen de middag bel ik Jacqueline op om te vragen hoe het gaat. Zij moppert: "Hij bijt nog steeds veel. Ik denk dat hij agressief is. In "De grote Martin Gaus" staan vier categorieën, van timide tot agressief. Als ik dat zo eens goed bekijk is Joeke agressief. Hoe moet dat nu met de meisjes? Ik durf hem zo echt niet alleen te laten met Josephine." "Ach joh, dat valt toch best mee.", zeg ik "Het is een pup en een heel vrij hondje, maar agressief lijkt hij mij niet." Jacqueline is niet overtuigd. "Ik ben vanochtend met hem naar de dierenarts geweest voor een tweede inenting en die zegt ook dat het een dominant hondje is. Een echt Alfamannetje. Die zult u strak op moeten voeden zei de dierenarts. En de puppytrainster zei ook al zoiets. Dat negeren dat wij moeten doen als hij vervelend is en in je broek hangt, werkt niet." "Ach het zal wel loslopen probeer ik nog een keer. Morgen gaan wij met zijn viertjes naar de puppytraining. Kijk ook eens naar de positieve kant. Joeke is iets zindelijker, hij socialiseert aardig, leert commando's en Truffel heeft na de eerste dag geen epileptische aanvallen meer gehad." De dierenarts heeft een stekker meegegeven voor in de woonkamer. Dat geeft een luchtje af dat de kat op zijn gemak stelt. Kennelijk werkt het. Jacqueline heeft haar verhaal kunnen doen, maar is nog erg ongerust. Mijn pluspunten lijkt ze niet te horen. Als ik 's avonds thuiskom zit Jacqueline al klaar met "De grote Martin Gaus" waaruit moet blijken dat Joeke agressief is. Even mijn pak uittrekken voor Joeke het kapot bijt. Iets later zit ik naast Jacqueline. "Kijk dan, ik heb dat testje gedaan dat hier in het boek staat en Joeke gaf zich niet over toen ik dat deed. Ook na een halve minuut niet." Ik moet toegeven dat Joeke hoog scoort en categorie drie of vier is. Toch zie ik er geen agressiviteit in en zeg dat ook.

Ik moet weer denken aan onze huwelijksreis in Italië. Na een week Rome gaan wij een week wandelen in Umbrië. Bij bijna elke boerderij komen wij een loslopende hond tegen. Jacqueline is als de dood. Ik heb voor de zekerheid een stok bij de hand, maar ben niet onder de indruk. Op één van de laatste wandelingen staan wij opeens tegenover een kalf van een hond. Hij blaft en kijkt mij strak in de ogen. Ik gebaar Jacqueline om terug te lopen en mij alleen met de hond te laten. Voor mijn gevoel staan wij zo twintig minuten tegenover elkaar. Tot er opeens een zwerver komt aanlopen, die duidelijk al de nodige wijn op heeft, en de hond naar zich toe roept. Hij nodigt ons uit een glas wijn mee te drinken in zijn hut. Wij slaan het aanbod vriendelijk af en wandelen opgelucht verder.

Jacqueline is niet meer af te brengen van haar diagnose. Joeke is agressief. Nu heb ik naast een lastige pup ook nog een ongeruste vrouw. Ik weet niet wat vermoeiender is. Om de moed er in te houden plast en poept Joeke 's avonds in de goot. Ik zou er blij mee moeten zijn, maar dat lukt me even niet. Ik roep wel "plas, goed zo" en "poep, goed zo" en geef Joeke twee keer het snoepje waar hij recht op heeft.

De weken acht tot en met vijftien zijn heel belangrijk voor de sociale ontwikkeling van de hond. Laat hem in die fase kennis maken met veel verschillende dingen. Wat hij dan leert kennen is later niet eng meer. Neem hem mee in een winkel, bus, trein, auto. Laat hem spelen met andere honden. Laat hem andere mensen ontmoeten. Maar doe niet alles tegelijk. Nieuwe indrukken zijn vermoeiend voor je pup.

T I P

9. De puppytraining

Elke dinsdagavond gaan wij met Joeke naar de puppytraining. Ik dacht om onze hond op te voeren, maar volgens de twee trainsters om ons hondenbezitters te leren wat wij vooral niet moeten doen. Op de parkeerplaats voor het zwembad verzamelen wij ons met andere hondenbezitters voor een container. Een Huskypup, twee Jack Russels, een jonge herder en een al wat oudere zwervhond uit Portugal gered door een aardige vrouw. Zodra Joeke de eerste hond ziet begint hij als een gek te blaffen. Het lijkt wel of hij bang is voor al die kleine hondjes. Misschien heeft het te maken met het feit dat hij enig kind is. Kleine broertjes en zusjes is hij niet gewend. Joeke speelde acht weken lang de hele dag met zijn moeder.

Vanavond leren wij het commando "nee". Erg handig om de hond duidelijk te maken dat hij iets niet mag doen. Handig voor Joeke, misschien helpt het tegen dat hangen in broeken en bijten in handen. Tenminste, Ank legt uit dat je niet te veel nee tegen de hond moet zeggen. Je moet de hond vooral positief belonen. Dat wisten wij al uit "De grote Martin Gaus". Op mijn werk heb ik al een keer mijn zakdoek uit een broek gehaald en meteen kwam er een poepzakje mee en drie hondenbeloningsbrokjes. Mooi scrabblewoord, maar je schrijft het vast niet aan elkaar.

Trainster Ank vertelt over een psychiater die al een tijd een onhandelbare hond heeft. Ten einde raad vraagt hij Martin Gaus eens langs te komen. Die komt bij hem en vraagt hem hoe de hond heet. Hij heet Freud zegt de psychiater, maar komt nooit als ik zijn naam roep. Tja zegt Martin Gaus, daar weet ik wel wat op. Ik loop naar de keuken en als ik hem roep komt hij meteen. Let maar eens op. Hij loopt naar de keuken en roept daar aangekomen heel hard "nee". De hond Freud stormt naar de keuken. Het woord dat hij zo vaak hoorde is zijn naam geworden. Freud denkt dat hij "nee" heet. Vervolgens legt Ank uit hoe je het commando "nee" moet leren aan de hond. Jacqueline houdt een brokje in haar hand. Als de hond het wil pakken doet zij haar hand dicht en zegt hard "nee". Joeke moet nu schrikken, maar dat doet hij niet. Hij is afgeleid en zit de hele tijd te kijken naar de andere honden om hem heen.

Met een "zit" en "let op" probeert Jacqueline Joeke weer bij de les te krijgen. Ondertussen zien wij om ons heen dat het bij de meeste andere honden wel lukt. Dan maar weer thuis oefenen. Het is toch onze ervaring dat het oefenen van een commando alleen thuis lukt als het rustig is. Het commando "zit" lukt thuis al aardig. Nu reageert Joeke pas na de vierde keer.

Trainster Ank grijpt in. Nee je moet niet vier keer achter elkaar "zit" tegen hem zeggen. Dan denkt Joeke dat hij pas na vier keer hoeft te reageren. Wij knikken begrijpend, maar denken als hij na de eerste keer niet luistert, wat doe je dan?

Na Jacqueline probeer ik het met het commando "nee". De trainster legt uit dat een hond vaak beter luistert naar een man met een zware stem. En zowaar Joeke is bij de les en kijkt wat ik doe. Toch lijkt hij amper te schrikken van mijn "nee". "Dat moet dus harder", zegt trainster Ank. Als het echt niet werkt kan je ook proberen hem aan het schrikken te maken door bijvoorbeeld een bos sleutels op de vloer te laten vallen of met een zak knikkers te schudden. Ik denk, fijn er zijn dus toch nog noodoplossingen achter de hand.

Dan begint het te regenen. "Kom jongens we gaan naar binnen", zegt trainster Joke. Wij sjokken met zijn allen de container in. Als wij zitten zegt Joke: "Ik ga jullie iets meer vertellen over de hond. De hond is een roedeldier. Tot de achttiende week leefden de kleine pups in een hol." Op dat moment vindt Joeke het genoeg en zet het op een blaffen. Joke probeert verder te gaan: "Dat is handig voor jullie om te weten, want tot die tijd zal de pup dicht bij zijn baas willen blijven. Ook als je hem los laat lopen en niet aan de riem." Daar gaat Joeke weer. Joke is het zat, maar weet raad. Zij pakt een scherm en zet dat voor Joeke en Jacqueline die hem aan de lijn heeft. Met zijn viertjes schamen wij ons rot. Het helpt wel, Joeke is op slag stil. Nu probeert hij om het scherm heen te lopen. Jacqueline houdt Joeke kort aan de lijn. Van het verhaal van Joke hoort zij weinig meer.

Trainster Joke legt uit: "De hond is een roedeldier dat probeert op te klimmen in de pikorde. Als baas moet je duidelijk en consequent zijn. Laat de hond weten dat jij voor hem zorgt. Kom je thuis dan ga jij als eerste naar binnen. Als baas van de roedel kijk jij of het veilig is in het hol. Pas dan volgt de hond. Blijf zoveel mogelijk hoog boven de hond. Als je op dezelfde hoogte bent is het niet duidelijk dat jij de baas bent. De hond denkt, joepie spelen. Laat de hond zoveel mogelijk naar jou toe komen. Andere honden in een roedel gaan langs bij de roedelleider. Dan moeten zij afwachten of de leider even aandacht wil geven."

Ondertussen worstelt Jacqueline met Joeke. Die heeft zich nu half omgedraaid en toch weer een hond ontdekt. Joke gaat verder alsof er niets aan de hand is: "Dan heb ik nog een laatste tip om de hond de baas te blijven. Eet altijd zelf eerst en geef dan pas eten aan de hond. Laat hem zitten en geef het eten pas als hij zit en niet blaft." Ik denk nuttige tip. Joeke doet niets anders dan blaffen als hij eten krijgt.

Aan het eind van de les geeft trainster Joke een formulier mee hoe je baas over je hond blijft. Als iedereen wegloopt met zijn formulier blijven wij nog even hangen. Dan vertellen wij Ank en Joke dat Joeke heel dominant en lastig is. Ank en Joke spreken ons moed in. Het is een pup. Consequent de commando's oefenen en volhouden is hun advies. Joke geeft nog als tip om regelmatig een hand om de snuit van Joeke te doen. Angstige dieren vinden dat een veilig gevoel legt zij uit. Dominante honden leren zo nog beter dat jij de baas bent.

Achter in de auto legt Marije meteen een paar keer haar hand om de snuit van Joeke. Hij vindt het niet leuk, maar laat het toe. Jacqueline vertelt dat zij door dat stomme geblaf helemaal niets heeft gehoord van de uitleg en vraagt om het verhaal nog eens te vertellen. Dat doen wij. Zij mompelt tot slot: "Ik ga toch geen hand om zijn snuit leggen als hij agressief is. Dat durf ik niet hoor."

TIP

- 1 Zorg dat je hond jou als zijn baas ziet. Een hondenschool heeft veel tips hoe dit kan. Ga dus op puppytraining met je hond.
- 2 Belangrijk bij het baas zijn, is dat jij eerst het huis uitgaat en binnengaat. Dat jij eerst eet en dat de hond naar jou toekomt als je dat wil en jij niet teveel naar de hond toeloopt.
- 3 Lukt dit allemaal niet dan heb je of een kat gekocht of domme pech.

10. Moela en Toni

Hoe goed kent iemand zijn buurt? Je spreekt je burens regelmatig, in de zomer meer dan in de winter. De mensen van een paar huizen verder ken je al weer wat minder goed. De straat achter ons ken ik amper. Goed ik ben verstrooid en een geheugen voor gezichten en namen heb ik ook al niet. Op het jaarlijkse straatfeest zie ik met verbazing wie er allemaal in onze straat wonen. Jacqueline is veel vaker thuis en kent meer burens.

Door Joeke is mijn leven veranderd in de buurt. Joeke is als een magneet. Hij trekt van alles aan. Iedereen vindt Joeke schattig en een leuk pupje. Zijn aaibaarheidsfactor ligt dicht tegen de 100% aan. Kleine meisjes willen graag even Joeke aaien. Ook alle buurvrouwen duiken op hem af. Kennelijk roept zo'n pup moedergevoelens op. "Ach jochie, wil jij spelen, ja zacht maar, goed zo." Binnen een week hebben wij drie aanbiedingen binnen om op Joeke te passen.

Een andere categorie vormen de hondenbezitters. Ik had mij nooit zo gerealiseerd dat honden aan elkaar willen snuffelen en met elkaar willen spelen. Met de hond van mijn opa liep ik een vast rondje. Veel belangstelling voor andere honden had hij niet. Nu weet ik al na een paar weken precies welke hond waar woont en wie zijn baas is. Aan het begin van de straat woont een Beagle. Een eigenwijze hond die moeilijk iets valt aan te leren. Meewarig vraagt zijn baas aan mij, als ik sta te stuntelen met een poepzakje: "Zeker voor de meisjes gedaan?" Ik moet inderdaad bekennen dat dit het geval is en dat het ons niet meevalt. "Ja", zegt hij meelevend "je bent een flink stuk van je vrijheid kwijt. Die van ons is negen, het begint al aardig op te schieten."

In de straat blijken ook twee Flatcoated retrievers te wonen, Jos en Bommel. In de straat achter ons woont een bokser, een schippershondje en een labrador. Het ene baasje is spraakzamer dan het andere als Joeke staat te snuffelen aan hun hond en met hem wil spelen.

Joeke heeft twee grote vriendinnen in de straat. Toni, een Mechelse herder en Moela een Golden retriever van ruim een jaar. Joeke begrijpt nog helemaal niets van de hondenspelregels en gaat met zijn voorpoten boven op de rug van Toni staan. De eerste keer geeft Toni Joeke een tik. Die schrikt daar zo van dat hij onder een auto schiet en wij alleen nog zijn riem zien. Later mag Joeke toch weer op Toni's rug staan.

Baas René ziet het met verbazing aan. Dat kan dus niet zegt hij, dat is super dominant gedrag. Toni vindt het allemaal goed. Niet alleen is zij een hele lieve herder, maar Joeke roept ook moedergevoelens bij haar op.

Als er een andere hond aan komt gaat zij over Joeke heen staan om hem te beschermen. Joeke lijkt daar niet zoveel van te begrijpen, maar laat het toe. René legt ons uit dat volwassen honden meestal heel voorzichtig zijn met pups. Als zij groter zijn, moeten zij de spelregels kennen en zich wat onderdaniger opstellen. Ik denk: het zal wel.

In het begin houden wij Joeke aan de riem tijdens het spelen. Het gevolg is dat je de hele tijd bezig bent om de riemen uit elkaar te houden. Als wij merken dat Joeke tijdens het spel niet wegloopt, maar achter zijn grote voorbeeld Toni aan hobbelt, laten wij hem los. Je zou denken dat honden blaffen als zij spelen. Joeke blijkt dat bijna niet te doen. Toni en Joeke spelen in stilte. Joeke likt de bek van Toni en lijkt af en toe zelfs haar kiezen schoon te maken. Toni gaat op haar rug liggen en laat Joeke boven op haar ploffen. Dit gaat gepaard met wat schurende geluiden en af en toe een piep als Toni met haar 35 kilo bovenop Joeke van 8 kilo zit. Toch wat veel voor zo'n klein lijfje.

Aan de overkant van de straat woont Moela de Golden retriever. Zij is het speelmaatje van Toni. Ook zij heeft meteen moederlijke gevoelens voor Joeke. Afwisselend spreek ik met baasje Ellen of één van haar twee zonen. Joeke socialiseert door het spelen met alle honden en ik integreer eindelijk in mijn buurt.

Na een paar weken ken ik ook de aantrekkelijke plekjes voor Joeke. Zo is er net om de hoek op een vensterbank een restant van een stukje kauwgom. Daar moet Joeke altijd even aan likken. Dan is er een boom waar altijd kattendrolletjes onder liggen. Erg aantrekkelijk, maar vies. Tot ik Joeke kreeg dacht ik in een hele schone buurt te wonen. Nu blijkt er ook in onze straat veel troep te liggen. Elke wandeling heeft Joeke wel een blikje of een plastic zakje te pakken. Trots loopt hij dan met een blikje in zijn bek, de staart trots omhoog. Een extra grote aantrekkingskracht hebben dode diertjes. Als er een keer een dode worm ligt gooit Joeke zich op zijn rug en begint zich er doorheen te wentelen. Hij wordt helemaal gek. René vertelt later dat Toni dit bij voorkeur doet met dode vissen. Laatst stonk Toni na drie wasbeurten nog steeds vreselijk.

De mensen die ik tijdens het uitlaten tegenkom vinden Joeke een lief hondje. Je kan wel zien dat hij een stamboom heeft, krijg ik te horen. Als ik voorzichtig laat merken dat het opvoeden niet meevalt, bevestigen zij dat het opvoeden van een pup niet gemakkelijk is. Ik krijg de tip om een dweil bij de deur te leggen. Dan gaat je hond daarop plassen in plaats van in de gang. De volgende hondenbezitter raadt dit juist af: "Nee joh, dan gaat hij ook op je mat en het kleed plassen."

Op één van mijn rondjes kom ik samen met Joeke en Josephine Foppe tegen met zijn baas. Foppe is ook een Friese Stabijhoun. Eerst wil de baas met Foppe strak doorlopen, maar als hij ziet dat Joeke dat jammer vindt stopt hij even. "Valt niet mee hè zo'n pup", zegt hij, "wij vonden het vreselijk zwaar. En dan ook nog

eens een Stabij. Dat zijn eigenwijze honden, die je heel consequent moet opvoeden. Nou veel succes er mee en weg is hij.” Ik weet niet wat ik er van moet denken. Ik voel mij gesteund door de erkenning van ons probleem. Tegelijk denk ik, wat hangt ons nog boven het hoofd. Later hoort Jacqueline van kennissen van de baas van Foppe dat Foppe slecht tegen alleen zijn kan. Hij blaft dan de buurt bij elkaar. De kennis vertelt ook dat de baas wel eens heeft verzucht dat een betere naam voor deze hond zou zijn “Een god sta me bij houn”. Een grappige woordvondst, maar wel weer één met een dubbel gevoel.

Bij het eten geven blaft Joeke nog steeds bij elk schepje dat wij in de bak doen. Uiteindelijk blijkt de oplossing om de procedure te veranderen. Wij laten het voer in een maatbeker glijden, legen dat in één keer in zijn bak en hij heeft geen tijd meer om te blaffen. Het werken met de commando's gaat aardig, maar even vaak luistert Joeke niet. Wanneer gaat hij nu wel luisteren?

Laat de hond kennismaken en spelen met veel andere honden. Een vriend(in) uit de begintijd blijft een vriend(in) voor het leven. Het voorkomt ook dat je hond eenkennig wordt. Groot voordeel is ook dat ze er moe van worden en dat je het uitlaatrondje korter kan maken.

T I P

11. Leuk een verjaardag

Joeke is nu bijna twaalf weken en vier dagen bij ons. Echt gemakkelijk is het nog niet. Wij oefenen ons suf, maar Joeke blijft bijterig en luistert even vaak niet als wel. Jacqueline bekent mij dat als de mensen op straat zeggen dat zij Joeke zo lief vinden het haar niet meer lukt ook enthousiast te zijn. "Ik wil erkenning dat het zwaar is.", zegt zij.

Op het werk spreek ik collega Belinda die net iets langer een tweede hond heeft. Een labradorpup van vijf maanden. "Ik word er doodmoe van.", bekent ook zij mij, "Mijn man houdt van honden en wilde er zo graag nog één bij. Nu rennen zij als gekken de hele dag achter elkaar aan. De week voor Moederdag heeft Jip het moederdagkado in stukken gescheurd. Mijn dochter was in tranen." Ik vertel haar dat wij er thuis ook lichtelijk doorheen zitten. "Zal ik jou eens wat vertellen", zegt zij, "bij de eerste hond wandelde ik een keer met hem in het bos en alles ging mis. Ik heb toen eenzaam staan huilen in dat bos en gewenst dat hij er niet meer was. Korte tijd later ging het al een stuk beter."

Een andere collega geeft als tip dat je een hond ook best een keer een tik op zijn neus mag geven als hij maar in je broek blijft hangen. "Alles positief hoeft echt niet hoor", zegt zij, "dacht je dat wij dat vroeger op de boerderij ook zo deden? Ik put hoop uit de verhalen en vrolijk Jacqueline thuis op. Echt lukken doet dat niet. Ze kijkt vooral uit naar het weekeinde, dan staat zij er niet meer de hele dag alleen voor. Bovendien gaan wij dit weekeinde naar een verjaardag van een goede vriendin van Jacqueline.

De meisjes spelen die zondag de hele dag met de club van zes. Met vier vriendinnen spelen zij het spel "Wie is de mol?". Op toerbeurt bedenken twee vriendinnen allemaal mollenspellen. Eén van de vier anderen is de mol. Zij hebben een hele dag de tijd om uit te vinden wie de mol is. Bij ons is Joeke de mol, hij laat van alles in de soep lopen. Jacqueline en ik hebben allang door dat hij de mol is. De meisjes zien het niet.

De verjaardag waar wij naar toe gaan is er een mooi voorbeeld van. Als wij binnenkomen en het kadootje willen geven begint Joeke al enthousiast te blaffen en te trekken aan zijn riem. Ik constateer meteen dat er veel te veel mensen zijn. Het is mooi weer dus iedereen zit buiten in de tuin. Wij gaan zitten op de twee vrije plekken. Naast mij op ongeveer een halve meter afstand springen Anne Sofie (5) en Sammie (3) op een trampoline. Joeke wil ook mee doen. Schuin tegenover mij zit een nicht die bang blijkt te zijn voor honden, dat zie je zo. Vlak voor mij staat een laag tafeltje met gebakjes, veel te veel glazen en een schaal met kaas en worst.

Met de neus van Joeke is niets mis. Hij wil meteen naar de kaas en de worst toe. Het wordt een worsteling met de riem. Vervolgens verlegt hij zijn aandacht naar de nicht die bang is voor honden. Er zitten bijna twintig mensen in de tuin, maar Joeke wil naar die nicht toe. Ze kijkt steeds angstiger. Kennelijk ruikt angstzweet lekker voor een hond. Als ik hem weer naar mij toe trek komt hij weer dicht bij de twee trampolinespringertjes. Ook leuk.

Mijn stuk gebak staat nog onaangeroerd op tafel, mijn biertje bijschenken lukt ook niet. Ondertussen begint mijn buurvrouw een verhaal over hoe leuk honden wel niet zijn. Echt het type gesprek waar ik op zit te wachten. Na een half uurtje hou ik het voor gezien en besluit een rondje te gaan wandelen met Joeke.

Jacqueline biedt aan om het van mij over te nemen, maar dat sla ik af. Dit was juist bedoeld om haar bij te laten tanken. Op de wandeling kom ik mensen tegen met een hele vreemde hond. Joeke loopt enthousiast naar hem toe, maar krijgt een rare grom. De mevrouw verontschuldigt zich en legt uit dat het niet gelukt is de hond te socialiseren. Hij kan met geen enkele hond contact maken. Ik denk, daar hebben wij geen last van, Joeke kan en wil met alle honden spelen. Een bemoedigend eind van het uitlaatrondje.

Als ik terugkom in de tuin herhaalt zich het ritueel. Joeke ziet worst, kaas, springers en bange nichten. Wij wachten de soep niet af en vertrekken snel. Dit keer zit ik er 's avonds doorheen. Jacqueline is bijna verontwaardigd als ik mopper: "Als ik klaag zeg je dat het wel meevalt en dat wij de stapjes vooruit moeten zien en nu heb jij er opeens last van." Ik vertel over het uitlaatrondje en de niet gesocialiseerde hond. Een lichtpuntje. Wij spreken af elke zondagavond de balans op te maken van de week en te kijken of er vooruitgang is. "Wij gaan die hond niet houden als dit niet gaat verbeteren hoor", zeg ik. "het kan niet de bedoeling zijn dat het een blijvende kwelling is." "Dat kan toch niet", zegt Jacqueline, "dat kan niet naar de meisjes toe."

De dinsdagavond gaan wij weer naar de puppytraining. Trainster Ank vertelt dat het commando "wacht" heel belangrijk is. In gevaarlijke situaties zorg je ermeest dat je hond blijft zitten en bijvoorbeeld niet de straat oversteekt als er een auto langs komt. Zij vervolgt: "Je kunt het commando ook heel goed gebruiken als je uit de auto stapt. Wees dan extra voorzichtig. Ik ken een voorbeeld van een labrador die bij het openen van de deur zo eruit sprong en werd overreden." Op het moment dat de trainster dit vertelt denk ik, dat zou wel de zaak oplossen. Tegelijk denk ik, jeetje wat erg dat ik dit denk. Dit wil ik niet denken, maar ik denk het wel.

Als om te bewijzen dat ik geen gelijk heb, doet Joeke deze les zijn best iets minder te blaffen. Aan het eind van de les moeten wij met zijn vieren aan de overkant van het parkeerterrein gaan staan en als gekken "Hier"

roepen. "Enthousiaster", roept trainster Ank die Joeke vasthoudt. Wij doen er nog een schepje bovenop. Dan laat zij Joeke los. Helaas Joeke ziet een andere hond. Wij staan voor Jan Joker te joelen. Ik denk weer aan de auto en het commando "Wacht". Op mijn werk doe ik wat aan verwerking van leed en vertel aan collega's over onze perikelen.

Twee dagen later is de jaarlijkse barbecue op het werk. Vanwege de Ramadan vindt deze dit jaar in juni plaats en niet in september. De familie mag meekomen naar de barbecue. Wij zien geen andere oplossing dan Joeke meenemen. Wij durven hem niet zo lang naar een oppas te brengen en bovendien willen de collega's Joeke nu wel eens zien.

Het wordt een afgang. In de hal doet Joeke meteen een plas, maar daarna gedraagt hij zich voorbeeldig. Drie uur lang wordt hij bewonderd en is heel rustig. De dag daarop vragen de collega's of ik mijn verhalen niet wat overdrijf. Ik krijg weer twee aanbiedingen om op Joeke te passen. Ik vertel ze dat mijn eerste dochter een huilbaby was. Met een föhn kregen wij haar stil. Pas na 5 maanden verbeterde deze situatie. Uitgerekend toen mijn chef op kraamvisite langs kwam was Marije rustig. Hij was nog niet weg of het huilen begon weer. Een slimme collega vraagt of Marije dus ook geen huilbaby was. Anderen denken misschien hetzelfde. Alleen collega Belinda, die van de onstuimige labrador, zegt: "Ze zijn zo doortrapt die honden dat ze zich zelfs goed gedragen als ze dat niet moeten doen."

T I P

Neem je hond in de puppytijd ook mee naar een verjaardag en een barbecue. Hij moet wennen aan drukte. Dat je er af en toe gek van wordt, omdat hij er van boven zijn theewater raakt, moet je op de koop toenemen. Helaas.

12. De oppasdag

Op de puppytraining bevestigen Ank en Joke dat je een puppy in het begin niet te lang alleen moet laten. Eerst tien minuten en dan in huis blijven en wat gaan rommelen. De hond moet langzaam leren dat je echt terug komt. Wij houden ons braaf aan het voorschrift. Tegen de tijd dat mijn eerste oppasdag is aangebroken kunnen wij Joeke ongeveer drie kwartier alleen laten. Verder durven wij nog niet te gaan. Wij hopen zo te voorkomen dat Joeke de burens weg gaat blaffen.

Ik heb gehoord van een Friese Stabij die niet alleen gelaten kon worden. Als zijn baasjes het huis uitgingen zette Foppe het op een blaffen. Noodgedwongen paste de buurvrouw de eerste tijd op als er even boodschappen moesten worden gedaan. Zo erg is het bij ons niet. 's Ochtends laat ik Joeke eerst uit. Hij gaat warempel netjes voor de deur zitten en wacht geduldig tot ik hem de riem heb omgedaan. Een heel gehannes want eerst moet de gesp door het ringetje. En ja hoor ik heb de halsband gedraaid dus de gesp wil niet dichtklikken. Ik haal de gesp weer door het ringetje heen draai de band, gesp weer door het ringetje en dan klikt hij gelukkig dicht.

Op dat moment realiseer ik mij dat ik nog een poepzakje moet pakken en een paar hondenbrokjes om Joeke te belonen als hij netjes plast en poept. De brokjes staan in de keuken. Eerst hebben wij het een tijdje geprobeerd met Benefull. Nu gebruiken wij de minibrokjes van Frolic. Die moet je dan wel weer eerst in een plastic zakje doen, want anders drogen de brokjes snel uit zo leerde trainster Ank ons. Het opvoeden van een hond is wetenschap. Als ik dan eindelijk een zakje in het laatje in de keuken heb gevonden en de brokjes erin gedaan, loop ik terug naar het halletje. Joeke zit niet langer voor de deur, maar heeft een paar schoenen van de schoenenplank getrokken. Hij is begonnen één schoen te ontleden. De veter hangt er al half uit. Ik zet eerst de andere schoenen terug en probeer dan Joeke de schoen van Marije te ontfutselen. Joeke denkt dat het een spelletje is en begint aan de schoen te trekken. Hij gromt. Nee hè. Ik heb geleerd dat je nu het beste een speeltje kunt ruilen tegen de schoen. Maar ik sta in het halletje en er is geen speeltje in de buurt. Ik besluit het anders op te lossen en pak met mijn linkerhand zijn bek beet. Met mijn rechterhand trek ik de schoen los. Als het lukt voel ik mij een dominant alfamannetje. Ik kan jou wel hebben denk ik. Het ministerie van Economie, Landbouw en Innovatie schijnt zelfs ondernemers naar managementhondentrainingen te sturen. Moet ze zeker veranderen in alfamannetjes. Ha, ha.

Snel gaan wij naar buiten. Joeke voorop. Fout realiseer ik mij. Ik had hem eerst moet laten zitten en zelf voorop de deur uit ontmoeten. Nu is hij toch weer de baas. Ik moet denken aan de conference van Brigitte Kaandorp waarin zij hartje winter eindelijk met een ingepakte baby bij de fiets staat en dan een poepluier ruikt. Puppies en babies stellen je geduld op de proef.

Joeke doet na enig snuffelen bij de plantenbakken, die wij samen met de burens op de stoep hebben gezet, een plas in de goot. Ik roep : "Plas, goed zo" en geef hem een minifrolic. Ondertussen kijk ik of niemand meegeniet van dit tafereel. Dat lijkt niet het geval iedereen is veel te druk met zichzelf. Twee buurmensen gaan haastig richting werk net als een buurvrouw die kennelijk een trein moet halen en heel hard voorbij holt. Ik vervolg rustig mijn rondje. Met een hond kan je je niet haasten. Als wij halverwege het blokje zijn gaat Joeke midden op de stoep poepen. Dan bedenk ik mij dat ik vergeten ben een poepzakje mee te nemen. Ik los het op door de minfrolics uit het boterhamzakje te halen en dat dan maar te gebruiken. Kennelijk heb ik het zakje niet goed afgesloten, want tot wij thuis zijn ruik ik de hele tijd dat zakje. Nou ja niet dat zakje natuurlijk, maar de warme geurige inhoud. Ik mompel in mijzelf, is dit nu leuk? Erg snel gaat het rondje niet, want Joeke wil aan alles ruiken. Hij probeert ook in de riem te bijten. Het duurt dan ook lang voor ik eindelijk van de vieze lucht verlost ben en het zakje in de vuilnisbak gooi.

Als ik mijn boterham eet, zet ik Joeke in de bench. Gelukkig is hij moe en gaat meteen slapen. Het geeft mij de tijd om even een krantje te lezen. Daarna haal ik Joeke uit de bench en zet hem meteen weer in de goot om te plassen. Hij doet niets, dan maar weer naar binnen. Ik geef Joeke zijn brokjes en ga daarna weer met hem naar buiten om te plassen. Het helpt allemaal niet. Even later dweil ik zijn plas op in de gang. Ik zeg er niets van, want dit gedrag moet je negeren zeggen de deskundigen.

Na het trainen van de commando's probeer ik de woonkamer te zuigen. Joeke vindt de stofzuiger eng en zet het op een blaffen. Ik ga stug door en negeer het geblaf. Dat wil zeggen, ik zeg er niets van, maar ik erger mij rot. Ik besluit dat dit misschien een goed moment is om even alleen weg te gaan. Ik lok Joeke de bench in en zeg duidelijk het woord "Bench" terwijl ik dit doe. Als het goed is gaat hij dan later uit zichzelf de bench in als ik "Bench" zeg. Joeke kijkt mij aan vanuit de bench met een scheef koppie. Hij begrijpt er niet veel van. In de keuken zet ik de radio aan. Dan is het net of er nog iemand in huis is en het werkt rustgevend. Tenminste dat denk ik. Dan ga ik snel weg. Als ik terugkom van het boodschappen doen ligt Joeke te slapen. Toch wel een lief gezicht. Het experiment is geslaagd. Ik heb zelfs nog de tijd om de boodschappen op te ruimen en de was op te vouwen. Daarna is het weer Joeke-time. In de goot, eten, rondje lopen, spelen, plas dweilen. Om half drie ga ik met Joeke naar de school van Josephine om haar op te halen. Josephine kijkt zoekend om zich heen. Kennelijk sta ik op de verkeerde plek. Het is de eerste keer dat ik haar uit school op haal. Eindelijk ziet ze mij en stormt blij op me af en zegt: "Dag lieve Joeke."

's Middags snij ik een diepgevroren hondenworst met veel moeite in plakjes van honderd gram. Ik zit er zo van in het zweet dat ik besluit Jacqueline voor te stellen toch maar over te stappen op de voorgesneden plakjes "Duck". Die hebben ze helaas niet bij ons dierenwinkelje, maar dit "slow cooking" bevalt me niet.

Wat ben ik blij als Jacqueline eindelijk thuis komt. Ik begrijp nu pas hoe Jacqueline zich de afgelopen weken gevoeld heeft. Dat gehap in mijn handen ben ik ook klaar mee.

's Avonds evalueren wij de dag. Ik vind hem wild en vermoeiend zeg ik tegen Jacqueline. "Ja dat zeg ik nu al de hele tijd", is haar reactie, "maar jij zegt dan steeds dat het wel overgaat. Ik wil gewoon weten wat ik er aan moet doen. Hij is agressief." Ik zeg toe Tjitske eens te vragen of zij wil kijken naar Joeke.

Bouw het alleen laten van de hond langzaam op. Doe dit eerst kort en blijf in huis. Daarna kan het wat langer en kan je even weggaan. Maar hopen dat de burens niet worden weggeblaft.

T I P

De volgende dag loop ik als eerste 's ochtends langs bij collega Tjitske. Ik vertel haar over Joeke: "Hij is onstuimig, erg bijterig, hangt vaak in je handen en broek en stormt op alle mensen af. Jacqueline is bang dat hij agressief is en durft hem niet alleen te laten met Josephine." "Zal ik zondag eens lang komen?", vraagt Tjitske. "Nou graag", zeg ik, "het belangrijkste is dat je Jacqueline duidelijk maakt dat Joeke echt niet agressief is. Tenminste als je dat ook vindt." "Ik kijk wel hoe jullie op de hond reageren. Het is belangrijk dat jullie er alle vier zijn en gewoon doen wat jullie altijd doen. Ik heb dit wel vaker meegemaakt, dat mensen niet voldoende hebben aan de puppytraining."

Op weg naar mijn eigen kantoor denk ik, hé ik heb een hondenfluisteraar ingeschakeld om mijn probleem op te lossen. Tegenwoordig is er op vrijdagavond op de televisie een Amerikaan, die in een mum van tijd de meest agressieve honden omtovert tot makke lammetjes. Er zit wel een vast patroon in de hondenproblemen die je daar ziet. Meestal is er wel iets met zo'n hond aan de hand, maar voor je gevoel nog meer met de baas en vooral hoe die op de hond reageert. De Amerikaan heet Cesar Millan. Hij lijkt een soort zelfverzekerdheid en rust over zich te hebben die de honden meteen in trance brengt. Ik ben benieuwd of Tjitske daar ook wat van weg heeft.

Op zondag komt Tjitske dan eindelijk langs. Wij hebben er de hele week naar uitgekeken. Het is net als met op vakantie gaan. Vlak voor de vakantie ben je er opeens heel erg aan toe. Zo is het ook met de komst van onze hondenfluisteraar. Elk vreemd gedrag van Joeke observeren wij extra goed, om goed aan Tjitske uit te kunnen leggen wat er allemaal aan de hand is. Wij moeten niet vergeten ook te vragen of zij iets weet op het poep eten door Joeke en dat gaan zitten tijdens het uitlaten en niet verder willen lopen. Ja en dat tegen je opspringen. Het is toch niet normaal dat Josephine in een hoekje van de bank moet vluchten.

Tjitske komt binnen en begroet ons eerst. Joeke springt als een gek om haar heen. Zij besteedt eerst geen aandacht aan hem en loopt mee naar binnen. Joeke vindt het niet leuk dat hij geen aandacht krijgt en blaft. Als ook daar geen antwoord op komt hangt hij in haar broek. Tjitske pakt hem meteen stevig beet, zonder iets te zeggen. Het duurt even voor zij hem weer los kan laten. Hij wil dan toch weer tegen haar opspringen, maar zij trekt haar knie op en het lukt daardoor niet. Pas als hij zijn pogingen opgeeft, begroet Tjitske Joeke en aait hem. Joeke vindt het heerlijk en kijkt voor ons gevoel met veel respect naar Tjitske. "Er zit wel een kop op", zegt Tjitske, "maar agressief is hij niet."

Wij drinken thee en Tjitske kijkt hoe wij op Joeke reageren. Zij geeft een paar tips: "Als hij tegen je opspringt trek je je knie op en zegt duidelijk 'nee'. Jullie zijn te lief voor hem, maar vooral niet duidelijk. Dus niet zachtjes 'nee', maar luid. Het is een hond geen mens. Je moet natuurlijk niet te vaak nee roepen, want dat is ook niet goed."

Jacqueline vraagt hoe zij ziet dat Joeke niet agressief is. "Tja", zegt Tjitske, "om te beginnen voel ik dat meteen. Deze hond wil spelen en is dominant. Hij wil het afdwingen. Misschien is het versterkt doordat hij de enige is uit een nest. Een verwend nest. Je lost dat op door hem kort te houden. Aangeven wat jullie wel en niet willen. Duidelijke commando's. Verder is het een hele lieve hond."

"Hij is dus echt niet agressief?", vraagt Jacqueline nog een keer. "Nee", zegt Tjitske, "een agressieve hond staart de hele tijd in je ogen. Dat doet Joeke niet. Het is een enthousiaste pup, met ook nog eens een sterke eigen wil. Toen ik hem net vastgreep gaf hij zich niet snel over. Hij wilde zich niet overgeven. Daar kan je aan zien dat hij een "kop" heeft. Een sterke eigen wil. Dat heet dominant. De Friese Stabij is een eigenwijs ras. Misschien is dat bij Joeke sterker dan bij een andere hond. Maar agressief nee."

Inwendig juich ik. Dit is precies waar ik op hoopte. Jacqueline moest dit van een hondenkenner horen. Ik dacht het wel, maar omdat ik nooit een hond heb gehad komt mijn mening minder over bij Jacqueline. Toch is Jacqueline nog niet helemaal overtuigd.

"Kan hij dan niet agressief worden?", vraagt zij aan Tjitske. Die is weer heel duidelijk en begint te lachen. "Nee, daar zijn jullie veel te rustig en te aardig voor. Het gevaar is wel dat Joeke de meisjes de baas kan. Hij wil opklimmen en zo hoog mogelijk komen in de roedel. Tegelijk is hij zo vriendelijk dat ik niet denk dat dit gaat gebeuren. Als jullie maar duidelijk zijn en consequent." Joeke ligt in zijn mand en doet één oog open en dan weer dicht.

Wij bedanken Tjitske die ons na anderhalf uur weer alleen laat met Joeke. Wij spreken af dat zij volgende week zondag nog een keer langs komt en dat wij dan gaan wandelen. Zij neemt dan Ossie mee, haar eigen hond. Als je er over nadenkt, wat heeft ze nu eigenlijk met Joeke gedaan. Even beet gepakt en daarna wat gekeken. Toch voelen wij ons een stuk rustiger dan voor de komst van Tjitske. "Hij is dus waarschijnlijk toch niet agressief", zegt Jacqueline, "ik vind het echt fijn om te horen. Die tips vind ik ook handig. Misschien zijn wij wel iets te voorzichtig geweest met Joeke." Ik knik alleen maar en weet dat als ik het te duidelijk herhaal de twijfel weer zal toeslaan.

De volgende dag kom ik 's avonds uit mijn werk en vraag hoe het met Joeke is gegaan. Tot mijn stomme verbazing zegt Jacqueline "Goed". Ik vraag wat er dan anders was en zij zegt: "Ik was veel rustiger. Ik heb mijn knie een keer opgetrokken en dat werkt. Het lijkt of Joeke ook rustiger is. Marije is nu heel duidelijk naar Joeke en Josephine is minder bang. Het idee dat hij niet agressief is geeft mij rust." En mij ook, denk ik. Zwaar blijft het zo'n pup, maar dit helpt.

Op het werk bedank ik Tjitske en noem haar vanaf nu mijn hondenfluisteraar. "Ach", zegt zij, "ik zeg gewoon wat ik zie. Misschien ben ik wel meer een hondenbaasjesfluisteraar. Ik hou niet zo van dat soort namen. Een individuele puppyles is handig. Dan zien je hoe een hond thuis is en vooral hoe de baasjes dan zijn." Ik moet weer denken aan het programma op de televisie, ja dat is wat die Amerikaan eigenlijk ook doet. Een hondenbaasjesfluisteraar. Later hoorde ik trouwens dat er flink geknipt is in dat programma. De resultaten komen vaak pas na langere tijd. Het tussenliggende deel knippen zij weg. Ik ben benieuwd hoeveel tijd wij nog nodig zullen hebben.

TIP

- 1 Bij het opvoeden van een pup komt het aan op duidelijk en consequent opvoeden. Een individuele puppyles kan helpen als je het erg zwaar hebt met de opvoeding.
- 2 Als een hond tegen je opspringt, blijf rustig, trek je knie op en zeg "Nee" of "Laag".

14. In het park

Een week later komt Tjitske weer langs, dit keer met haar hond Ossie. Tjitske heeft mij van tevoren al gewaarschuwd, Ossie is een stevige hond. Het is een kruising tussen een Golden Retriever en een Bordercollie. Ossie gaat altijd mee naar de puppytraining die Tjitske geeft en corrigeert dan de pups als zij te ver gaan. "Schrik niet als hij dat met Joeke ook doet.", zegt ze.

De meisjes kennen Ossie nog. Zij hebben meegedaan aan de proefpuppytraining met Ossie. Die ging toen heel voorspoedig, want nog voor de meisjes een commando gaven had Ossie deze al uitgevoerd. Vaak door even naar Tjitske te kijken. Ossie is lief, maakt Joeke al snel duidelijk dat hij te druk is. Een flinke grom is genoeg als hij toch door wil gaan met spelen. Duidelijk is maar duidelijk.

Na de thee gaan wij met zijn vijven wandelen en de twee honden natuurlijk. Wij lopen naar het polderpark Cronesteyn. Een prachtig park ingeklemd tussen Leiden en de snelweg A4. Het is een polder met een wilgenpad en met moerasland. De eerste dertien jaar dat wij in deze buurt wonen kwamen wij er te weinig en nu met Joeke elke dag.

Het park ligt op een paar honderd meter van ons huis. Het Vlietkanaal en het spoor over en je bent er. Toch is dit voor Joeke veel te ver. Een pup mag helemaal nog niet zover lopen achter elkaar. Voor elke maand dat hij oud is vijf minuten en na een half jaar drie kwartier. Het is om te voorkomen dat de hond last krijgt van zijn botten en heupgewricht. Elke hondenbezitter in het park waarschuwt ons er voor tot gek wordens toe.

Zij weten niet dat wij helemaal niet van huis uit zijn komen lopen. Wij hebben een mand gekocht en achter op de fiets gemonteerd. Met een kettinkje is Joeke vastgemaakt aan de mand. Hij hangt over de mand, maar kan er niet uit. Als ik de eerste keer bij het stoplicht sta te wachten om de weg naast het kanaal over te steken roept een wandelaarster in paniek: "Uw hond springt uit de mand." Het kettinkje is voor haar niet zichtbaar. Ik draai mij om, geef Joeke een snoepje en stel de wandelaarster gerust.

Dit keer maken wij een uitzondering en wandelen van huis uit naar het park. Tjitske wil zien hoe wij op de stoep lopen met Joeke. Het gaat goed. Joeke vindt het leuk om samen met een andere hond te lopen. Stil zitten is er dan ook niet bij, Joeke loopt mee. Wij vragen toch maar wat wij moeten doen als hij stil gaat zitten, met zijn kop van jou weggedraaid. Op puppytraining hebben wij geleerd dat wij dit gedrag moeten negeren en wachten tot hij vanzelf weer meegaat. Maar dat duurt lang en op de volgende hoek zit hij al weer stil.

“Tja”, zegt Tjitske, “dat doe ik niet hoor. Je mag hem best laten weten wat jij wil en dat af en toe met een ruk duidelijk maken, of gewoon doorlopen en hij moet maar volgen. Niet bestraffen en geen aandacht besteden aan hoe Joeke daar op reageert.”

In het park zegt zij: “Zo nu los die riemen. Joeke moet leren los te lopen.” Jacqueline vindt dat nog niet zo’n prettig idee. “Loopt hij dan niet bij je weg?”, vraagt zij.” “Nee”, zegt Tjitske, “om te beginnen zijn zij tot vier maanden in de natuur in hun hol. Zij blijven dicht bij hun moeder en nu dus bij hun baas. Bovendien is een hond een roedeldier. Snel weglopen zal hij niet doen, hij wil de roedel juist bij elkaar houden.” Hadden wij dit niet eerder op de puppytraining gehoord?

Wij laten de honden los en lopen het bospad op onder de bomen. Joeke ontdekt een hondendrol en wil hem opeten. “Wat moeten wij daar nu aan doen?”, vraagt Jacqueline. “Als hij aan de lijn loopt moet je goed de omgeving in de gaten houden en nog voor je bij een drol of een plastic zakje bent Joeke er omheen leiden. Dan voorkom je problemen. Eigen poep eten kun je afleren door er peper op te strooien.” Later doe ik een poging met peper, maar Joeke eet met smaak de drol op. Kennelijk houdt hij wel van pittig. Van vrienden horen wij dat zij hun bordercollie het eten van poep op een hele eenvoudige manier hebben afgeleerd. Eerst geef je de hond een maand lang elke week één eierkoek en daarna één keer per maand. Frodo eet geen poep meer. Hoe het werkt weten de vrienden niet. De tip komt uit de “Grote Martin Gaus”.

Tjitske vervolgt: “Waar was ik. O ja. Als een hond losloopt is het moeilijker hem bij een drol vandaan te houden. Ook dan moet je goed de omgeving in de gaten houden. Als je denkt een drol te zien of een fietser of wandelaar dan roep je de hond naar je toe met het commando “Hier”. Geef hem een extra beloning als hij komt, bijvoorbeeld een stukje kaas.” “En met honden?”, vraagt Jacqueline.

“Dat is lastiger”, zegt Tjitske, “als Joeke de hond al heeft gezien nog voor jij het door had is het moeilijk. Probeer een moment te vinden om zijn aandacht te krijgen, roep “Hier” en beloon hem met een snoepje. Het is wel belangrijk in de gaten te houden wat voor hond er aan komt. Er zitten honden tussen die niet spelen, maar vechten en doorbijten. Zolang Joeke geen slechte ervaring met een hond heeft gehad zal hij er op af blijven stormen.”

Dat klopt. Joeke vindt alle honden in het park leuk. Een hele grote zwarte Flatcoated Retriever Ador is zijn grote vriend. Nog geen anderhalf en onstuimig. Joeke gaat met zijn poten boven op zijn rug staan. Zijn baas vertelt dat hij vroeger ook een Friese Stabij heeft gehad: “Hele lieve honden, maar eigenwijs. Dat is dus dominant gedrag dat op de rug klimmen, leer je alleen maar af doordat andere honden corrigeren.” En

corrigeren doet Ador. Hij legt Joeke op zijn rug en bijt hem licht in zijn keel. Joeke piept, maar als hij weer ruimte krijgt van Ador springt hij al weer achter hem aan.

Tjitske gaat verder: "Je moet zijn brokjes kaas en trainingsbrokjes altijd bij de hand hebben, want anders ben je te laat. Snel reageren op de omgeving. Als je denkt dat het bij mij altijd goed gaat vergissen jullie je. Ik wandel vaak samen met een vriendin en vijf honden in het bos. Dan zijn wij de hele roedel regelmatig kwijt. Laatst kwam Ossie pas na tien minuten weer terug. Ik wist dat hij in de buurt was, maar hij reageerde niet op mijn fluitje en roepen. Dat kan altijd gebeuren."

Joeke heeft zich voorbeeldig gedragen vanmiddag en dat bij Tjitske ook niet alles vanzelf gaat geeft ons hoop. "Volgens mij gaan jullie het verder wel redden met dat boefje.", zegt zij en rijdt weg met Ossie op de achterbank. Gaat het dan toch nog goed komen?

- 1 Probeer zo snel mogelijk je hond los te laten lopen. Beloon hem als hij reageert en naar je toe komt als je het commando "Hier" roept. Als hij midden in het spel zit met een andere hond zal het niet werken. Roep "Hier" als hij even geen aandacht heeft voor iets anders in de omgeving. Rent hij toch naar die wandelaar toe die bang is voor honden en tegen hem opspringt met vieze poten maak dan excuses, geneer je rot, maar probeer het een volgende keer toch weer.
- 2 Als je hond eigen poep eet strooi dan eens peper op de drol. Grote kans dat hij het een volgende keer niet meer doet. Als je hond toch poep blijft eten gebruik dan de volgende tip uit de "Grote Martin Gaus". Geef de hond een maand lang elke week één eierkoek en daarna één keer per maand.

TIP

15. Naar Terschelling

Na de komst van Tjitske is het leven met Joeke iets gemakkelijker geworden. Echt genieten doen wij nog niet, maar wij wennen. Het is eind juni en Joeke is nu bijna vier maanden. Het bijten in mijn handen is minder geworden. Ik heb bijna geen wondjes meer. Verder is hij inmiddels aardig zindelijk. Waarom het zo is weten wij niet, maar hij poept niet meer in huis en plast nog een enkele keer binnen. Na twee maanden is hij bijna zindelijk.

Zijn er dingen die wij inmiddels wel leuk vinden vraagt collega Bas. Ik hoef nu niet zo lang na te denken en vertel hem dat Joeke zo grappig droomt. Hij schokt dan helemaal en maakt rare piepgeluidjes. Het liefst ligt hij dan op zijn rug met de poten wijd in zijn mand of aan mijn voeten als ik televisie kijk. Hij laat dan soms van die gemene stinkende winden die je niet eens hoort. Ik moet weer denken aan de klaverjasavonden bij vrienden. Deze zonen van de smid van het stadje hadden een tekkel die op zijn rug op een luie stoel lag. Als de spanning bij het kaarten hoog was roken wij dan opeens een smiechterige stinkerd en was de spanning gebroken. Collega Bas moet lachen, ja daar zijn de twee honden van hem ook goed in.

Door Joeke hebben wij dit voorjaar Terschelling moeten missen. Normaal gaan wij in de meivakantie een weekje uitwaaien op dit waddeneiland. Wij hebben besloten het bezoek uit te stellen tot de grote vakantie. Wij zien er wel tegen op om dit met Joeke te gaan doen, maar zien geen andere oplossing. Joeke is te jong voor een hondenpension, dus hij gaat mee. Goed voor het socialiseren zou Martin Gaus zeggen. Dan weet hij ook wat een boot is en een hondenkar.

Wij zien er tegen op omdat Joeke nog steeds een ongeleid projectiel is, op werkelijk alles reageert en snel blaft. De reis in de auto van Leiden naar Harlingen verloopt prima. Joeke ligt lekker tussen Marije en Josephine in op de achterbank. Hij laat zich aaien en krijgt af en toe een hondenbrokje. Een stop om hem te laten plassen of poepen is niet nodig en misselijk wordt hij ook niet. Hij lijkt op zijn moeder. Als wij aankomen bij de boot in Harlingen proberen wij Joeke eerst te laten plassen en poepen. Wij zijn expres, geheel tegen onze gewoonte in, op tijd van huis weggegaan. Helaas, Joeke doet niets, zo melden de dames als ik terugkom na de auto op de parkeerplaats te hebben gezet. De auto laten wij in Harlingen staan, want er is geen plaats meer op de boot.

In de vertrekhal schuifelen wij langzaam vooruit in de rij met vier zware tassen en een hond aan de riem. Hij trekt, want heeft verderop in de rij een andere hond ontdekt. Als hij tenslotte de moed opgeeft die hond te bereiken, draait hij een rondje en doet een grote plas midden in de vertrekhal. Jacqueline holt naar het toilet en komt met toiletpapier om haar hand gedraaid aangehold. Heerlijk zo'n relaxte start van een weekje Terschelling.

Als onze kaartjes eindelijk zijn gescand en ik mij in de rij ook nog door een vriendelijke oude dame heb laten overhalen om lid te worden van de Waddenvereniging, zetten wij de tassen op de bagagekarren en lopen de boot op. Er blijkt nog net één tafeltje vrij te zijn vlak bij de uitgang van het restaurant. Een druk punt, maar goed. Als wij willen gaan zitten draait Joeke een rondje en een grote drol verlaat zijn achterste en landt op de vloer, precies voor de uitgang van het restaurant. Het gevolg, een opstopping van gasten met dienbladen en mensen die nog op zoek zijn naar een plaatsje. Gelukkig heb ik een poepzakje in mijn zak zitten. Met het zakje sluip ik naar het herentoilet en gooi het daar stiekem weg. Waarom eigenlijk stiekem? Dat weet ik ook niet, maar ik geneer mij kennelijk voor de hele situatie.

Verder verloopt de bootreis prima. De meisjes genieten van hun gevulde koek en wij van het uitzicht en de vrijheid op het dak van de boot. Met een verrekijker zien wij Vlieland en een paar zehonden op de plaat die voor het eiland ligt. Wij lossen elkaar af, want Joeke laten wij bij het tafeltje. Het is een onrustige bedoening, want hij heeft weer een andere hond ontdekt. Daar wil hij dus naar toe, de hele tijd. Het is een gefriemel met de riem. Als de hond niet dicht genoeg bij is, gaat Joeke blaffen. Tja, je hebt een hond of je hebt geen hond. Verder is de boot vol met jongeren van een jaar of zestien die hun eerste vakantie zonder ouders op camping de Appelhof gaan doorbrengen. Wij zullen ze later nog tegenkomen op het eiland. "Cool zo'n hond", zegt één van de jongens tegen een vriend, "mijn tante had vroeger ook zo'n hond." Een echte Fries denk ik. Zou zijn tante boerin zijn? Vroeger kwam de Stabij veel voor op boerderijen in Friesland. Ik realiseer mij nu pas dat wij Joeke na dik vier maanden mee nemen naar de provincie waar zijn ras vandaan komt.

Wij wandelen de boot af en gaan naar de fietsenhandel Zeelen aan de overkant van de straat. Daar staan onze fietsen al klaar. Achter mijn fiets is een hondenkar bevestigd. Net als wij Joeke in de kar willen zetten geeft hij over. Kennelijk is hij misselijk geworden van de bootreis. Na wat ruimwerk kunnen wij verder. Aan een ring in de kar zet ik Joeke vast. Hij kan alle kanten op naar buiten kijken. Joeke is eerst onrustig en begint te blaffen. Als hij merkt dat ik niet reageer geeft hij het na een tijdje op. Achter zich ziet hij de twee meisjes, Marije en Josephine, fietsen. Wij fietsen van West-Terschelling via Midsland naar Formerum. Daar ontmoeten wij de eigenaren van het huisje Rinkelbol. Zij zijn weg van Joeke en vertellen dat zij tot voor kort zelf ook een hond hadden. Zij durven er niet meer aan te beginnen, maar willen wel graag hondenbezitters ook van het huisje laten genieten. De hond mag alleen niet op de slaapkamers, de bank en de stoelen.

Het is een prachtig huisje. Enig nadeel is dat Joeke de weg op kan lopen. Met onze fietsen sluiten wij de opening van de tuin naar de weg af. In een zak staat het linnengoed dat wij hebben gehuurd van een bedrijfje op Terschelling al klaar. De bench voor Joeke die wij via internet bij weer een ander bedrijfje huurden is er nog niet. 's Avonds laat komt de eigenaar hem na een etentje alsnog brengen. Schuldbewust

en heel vriendelijk. Joeke stond voor de volgende dag op zijn lijst. De fiets met hondenkar die wij het huisje hadden ingereden kan er weer uit. Joeke los door het huisje laten hobbelen kan niet. Dan zou hij zeker op de bank gaan liggen en iets kapot knagen. Joeke slaapt als een roos en wij ook. De tuin is een paradijsje voor Joeke. Hij scharrelt rond en begraaft zijn bot. Hij graaft zijn bot weer op, paradeert er mee door de tuin en begraaft hem achter het huisje. In de tuin staat ook een schommel. Joeke laat zich door Marije en Josephine in de kinderschommel hijsen en krijgt geen genoeg van alle aandacht. Zijn aaibaarheidsfactor is weer toegenomen.

Overmoedig geworden laten wij hem 's avonds los door de tuin lopen als wij gaan eten. Dat hadden wij beter niet kunnen doen. Net voor ik een hap wil nemen van mijn bord glipt Joeke tussen Jacqueline en mij door en neemt een volle hap van mijn spaghetti. Marije en Josephine schrikken zich rot als ik Joeke in zijn nekvel grijp, hem van tafel sleur en door elkaar schudt. Hard "nee" en "foei" roepend. Dan leggen wij Joeke maar aan de ketting en schroeven een pen in het grasveld.

's Avonds ontdekken wij een teek bij Joeke. Gelukkig heeft Jacqueline een speciaal tangetje meegenomen. Op de Waddeneilanden zijn veel besmette teken die de ziekte van Lyme kunnen veroorzaken bij mensen. Honden krijgen geen Lyme, maar wel iets dat er op lijkt als je pech hebt.

Joeke geniet niet alleen van de tuin, maar ook van het bos achter ons huisje. Daar zijn de paardenvijgen favoriet. Eén keer lukt het niet hem er bij weg te houden en wordt hij er straalmisselijk van. Misselijk wordt hij trouwens ook van het zoute zeewater. Het is heerlijk zonnig weer. Terwijl wij in de branding springen, springt Joeke op het strand en blaft naar ons. Hij wil het water wel in, maar vindt het zwemmen nog erg spannend. Als ik hem een keer meeneem zwemt hij snel terug. De dode krabben vindt hij prachtig. Hij rolt er doorheen en eet ze op.

Het terras van strandtent "de branding" is te druk voor Joeke. Hij wordt wild van de andere honden en opwaaiende papiertjes. De dag ervoor lag hij nog rustig aan onze voeten, maar nu lukt het niet om ongestoord te eten. Uiteindelijk maak ik maar een wandelingetje met Joeke over het strand. Het blijft een pup.

Terug bij het huisje staat Joeke als een gek te blaffen naar elke wandelaar en fietser op de weg. Dat is de hele week een favoriete bezigheid. Na het scharrelen in de tuin lekker even blaffen. Wij weten niet beter. Tot onze stomme verbazing komen wij op Terschelling mensen tegen met een Friese Stabij die zijn eerste blafje pas na een jaar gaf. Doe mij zo'n hond. 's Avonds in het huisje blijkt Joeke opeens op een stoel te liggen. Met een onschuldig snoetje plat op de stoel kijkt hij ons aan. Alsof hij vraagt, het is toch wel goed? Wij zetten Joeke snel weer op de grond. Die zelfde avond probeert Joeke ook steeds de slaapkamers in te glippen en stormt als een gek door het huisje. De verklaring? Geen.

Na een heerlijke week, die veel meer ontspanning brengt dan we durfden te hopen, pakken wij op de laatste ochtend de tassen in. Joeke is in de tuin, tenminste dat denken wij. Plotseling staat daar de overbuurvrouw met Joeke aan een onbekende riem. "Jullie hond zat boven op onze ontbijttafel. Ik heb hem maar even een riem van één van onze honden omgedaan." Tja het kan verkeren.

Neem je hond eens mee op vakantie. Wil je fietsen, huur een hondenkar. Kan je geen bench meenemen, kijk dan of deze te huur is. Er zijn genoeg huisjes waar honden worden toegelaten. Kijk uit voor teken en de ontbijttafel van de buren.

T I P

16. Het hondenstrand

In het park spreek ik een vrouw met een Nova Scotia Duck Tolling Retriever. Josephine vindt dit een tijdje het leukste ras dat er bestaat. Zij vindt de naam ook zo lekker lang. Ik vind dit een echte meidenredenering, maar moet erg lachen om de KPN-reclame. In deze reclame probeert een hond 's avonds zijn baasje duidelijk te maken dat hij uitgelaten wil worden. De man kijkt televisie en ziet niet dat de hond met zijn riem aan komt lopen. Pas als hij over de televisie dreigt te plassen reageert de man. Inmiddels heb ik zelf de late avonddienst en begrijp nu vooral die man.

Joeke en een Nova Scotia Duck Tolling Retriever spelen op het Wilgenpad. Ik vertel de vrouw dat het niet meevalt zo'n hond. En nu kunnen wij met dit mooie weer ook al niet naar het strand klaag ik. Tot onze grote schrik kwamen wij erachter dat honden lang niet overal mogen lopen. In juni wilden wij naar de Wassenaarse slag om Joeke kennis te laten maken met het strand. Bij aankomst blijkt dat wij er pas 's avonds terecht kunnen. Ik begrijp er helemaal niets van. Voor mijn gevoel wemelt het altijd van de honden op het strand. Maar kennelijk is dat niet zo. De honden mogen in de zomer overdag helemaal niet op het strand komen.

De vrouw in het park vertelt dat er bij Noordwijk een hondenstrand is. Ik reageer wat lacherig en vraag of de honden daar in ligstoelen zonnebaden en aan een cocktail nippen. "Nee", zegt de vrouw, "maar bij de strandtent mogen honden mee naar binnen en krijgt de hond een hondenkoekje bij jouw koffie." Het lijkt mij niets al die honden met hun bazen bij elkaar. Bijna net zo erg als een naaktstrand. Ik moet opeens denken aan die keer dat wij met mijn ouders op vakantie waren in Denemarken. Per ongeluk kwamen wij toen terecht op een naaktstrand. Mijn ouders, broer en zus vonden dat geen probleem en trokken hun kleren uit. Ik weigerde en schaamde mij voor al die naaktheid om mij heen. Gelukkig bleef het bij die ene keer.

Op een snikhete dag in juli willen de meisjes opeens naar het strand en zwemmen. Ik herinner mij de tip van de vrouw in het park en stel voor dan maar eens naar Noordwijk te rijden. Als wij de zuidboulevard helemaal afrijden richting Katwijk zien wij al dat we goed zitten. Voor ons rijden twee auto's met een hond achterin. Op de parkeerplaats zien wij auto's en honden. Als wij de strandopgang oplopen zien wij nog meer honden. Het strand is een en al hond. Een surrealistisch beeld. Honden zitten en liggen op het strand, mensen er naast. Honden hollen langs de zee, mensen er naast. Honden zwemmen in de zee, mensen er naast. Ik heb nog nooit zoveel honden tegelijk gezien.

Joeke wordt er heel opgewonden van. Hij begint aan de lijn te trekken en wil meteen naar een hond toe. De meeste honden lopen los, dat durven wij niet. Wij zijn bang dat ons peutertje wegloopt en verdwaalt tussen

al die honden. De meisjes vinden het prachtig al die honden. "Kijk pap nog een Friese Stabij." Maar op het strand roepen zij: "Mogen wij zwemmen?" en voor ik het weet liggen zij in het water. Jacqueline gaat mee. Daar sta ik dan met Joeke tussen al die honden in. Joeke blaft naar de meisjes en wil naar ze toe. Al hij eindelijk lijkt te begrijpen dat dit niet lukt, richt hij zijn aandacht op de honden om ons heen. Hij trekt als een gek aan de halsband. Ik besluit hem los te maken. Jacqueline ligt nu toch in het water en kan geen bezwaar maken. Joeke holt achter twee kleine hondjes aan. Een kroket op pootjes en een zwabber zonder stok. Voor ik het door heb is hij vijftig meter verder. Ik sjok er achteraan. Als hij zijn speelkameraadjes kwijt is wil hij tegen een vrouw opspringen. Hoewel zij zelf ook vast ergens een hond heeft rondlopen, vindt zij het niet leuk. Ik pak Joeke snel bij zijn halsband en trek hem mee. Wij lopen een stukje langs de branding. Dan draait Joeke plotseling een rondje, schudt zijn billen, zakt licht door zijn achterpoten en produceert een drol. Ik kom er achter dat de plastic zakjes nog in de strandtas zitten. Shit, letterlijk en figuurlijk. Ik kijk om mij heen of iemand het ziet. Dat is niet het geval. Ik pak een scheermes en duw de schelp naast de drol in het zand. Dan loop ik met Joeke terug naar onze handdoeken, tussen een herder, een hazewind, een labrador en een retriever in. Als ik mij tussen de honden heb doorgeslingerd met een trekkende Joeke, pak ik snel een poepzakje en loop weer terug naar de zee. Joeke begrijpt niet veel van deze actie. Hij wil spelen, maar ik sleur hem mee. Ik hoop dat er nog niemand in zijn drol is gestapt.

Dat is gelukkig niet het geval. Ook is er geen strandwacht die vraagt is die drol van uw hond? Wij moeten wel bijna helemaal naar het duin lopen om het zakje in een afvalcontainer te dumpen. Troost is dat het strand lang niet zo breed is als op Terschelling. En weer komen wij allemaal honden tegen waar Joeke mee wil spelen. Bah wat is zo'n hondenstrand lastig. Als ik terugkom liggen de meisjes relaxt op hun handdoek. "Was het leuk pap, als mannen onder elkaar, lekker wandelen op het strand?" Moedeloos zeg ik: "Ja heel gezellig." Als ik dan eindelijk ook heb gezwommen besluiten wij een kopje koffie te gaan drinken bij de strandtent. Dat hondenkoekje bij de koffie willen wij wel eens met eigen ogen zien. Bij de strandtent aangekomen blijkt er geen plekje meer vrij te zijn. Niet te geloven, een terras vol honden. Wij besluiten dan maar een ijsje te kopen en dat op een bankje op te eten. Hoera, wij krijgen ook daar een hondenkoekje bij. Joeke vindt het heerlijk. Voor hem is dit vast een hondenhemel met al die honden. En dan ook nog een hondenkoekje als manna uit de hemel.

Naast ons zitten vier hazewindhonden en twee Spaanse zwervertjes. Een Duitse mevrouw vertelt ons dat zij één hondje uit Spanje heeft meegenomen. Zij vond het zo'n zielig diertje. Toen zij thuis kwam bleek het hondje zwanger. Het kleinste hondje is mama, de grootste haar zoon. Zij praat er over alsof het haar kinderen zijn. Dat zijn zij waarschijnlijk ook.

Terug in de auto met onze kinderen evalueren wij het hondenstrand. "Lekker gezwommen", zeggen de meisjes. "Het leek wel een surrealistische Amerikaanse film, honden op Palmbeach", zegt Jacqueline. Ik denk aan de film die ik wel eens heb gezien over Amerikanen en hun honden. Een hondenstrand zag ik niet, maar wel een hondenhotel, een vrouw met een poedel met een hondendekje met hetzelfde schotse patroon als haar jurk. Ik verzucht: "Ik kan even geen hond meer zien." Joeke is op de achterbank in slaap gevallen op schoot bij de meisjes.

T I P

Wil je zomers overdag per se naar het strand met je hond en kom je erachter dat het niet mag, kijk dan eens waar er een hondenstrand in de buurt is.

17. Excusez moi

Om het jaar gaan wij met vakantie naar Frankrijk. Zo ook dit jaar. Het moet gezegd, dankzij Joek. Eigenlijk was het plan om voor het eerst met de meisjes op fietsvakantie te gaan. Stroomafwaarts langs de Drau in het zuiden van Oostenrijk. Daarna door naar vrienden in Slovenië. Een fietsvakantie met een pup schiet helaas niet op. Joeke alleen laten bij andere mensen willen wij ook niet.

Via het internet hebben wij twee huisjes gevonden in de Bourgogne waar je een hond mee naar toe mag nemen. Het eerste huisje heeft een besloten tuin. Dat lijkt ons handig met onze eigenwijze Stabijpup. Het tweede huisje is een risico, het heeft een veel grotere tuin, maar deze is niet helemaal omheind. Wij bezwijken voor de "10" die de bezoekers dit huisje geven. Wij vertrekken 's ochtends vroeg. Alle spulletjes voor Joeke gaan ook mee. Een bench, dekentjes, speeltjes en een rugzak voor onderweg. Wij geven Joeke voor wij vertrekken zijn warme eten. Duck uit de diepvries. Nu maar hopen dat de reis een beetje voorspoedig verloopt. Wij passeren Dordrecht zonder een stop te hoeven maken. De vorige keren werd Josephine hier misselijk, maar nu niet. Een meevaller. Het is stil op de achterbank. Joeke ligt prinsheerlijk tussen Marije en Josephine in en slaapt. Pas voorbij Gent maken wij een eerste stop. De eerste witte bolletjes hebben wij dan al op. Ik laat Joeke uit op de parkeerplaats. Hij plast, poept en speelt even met een andere hond. Binnen in het restaurant schiet het niet op. Hij wil tegen de serveerster opspringen en blaft naar alles dat beweegt. In afwachting van de koffie en croissant loop ik nog een rondje over de parkeerplaats. Dan drink ik snel de koffie, eet een croissant en ga maar weer naar buiten met Joeke mijn zoon. De meisjes gaan met Jacqueline naar het toilet.

Joeke vindt het autorijden heerlijk en laat zich uitgebreid aaien door de meisjes. Het maakt hem ook niet uit of wij luid muziek luisteren of dat er een luister-CD opstaat. Ik denk als het zwaar wordt met Joeke deze weken kan ik altijd nog een rondje met hem gaan rijden in de auto. Al om 11.00 uur 's ochtends zijn wij voorbij Reims en bezoeken even later de abdij van Pontigny. Dat wil zeggen om de beurt gaan wij naar binnen. Eerst Josephine en ik, daarna Marije met Jacqueline. Wij eten heerlijk in een tuin met een kiezelterras. Joeke gedraagt zich prima op wat graafwerk na. Dat spitten wij weer dicht na de maaltijd en vegen wat kiezels er overheen. Hier hadden wij niet op durven hopen. Een abdij bezoeken en rustig eten met Joeke. Hij is toch niet ziek?

Als wij over een landweggetje richting het eerste huisje rijden scheren allemaal heggemusjes om onze auto. Wij komen aan bij een boerderij. Ons huisje staat er voor, aan de weg. Aan de zijkant grazen schapen en aan de overkant van de weg staan Charolais koeien in een weiland. Jacqueline is nog gelukkiger dan zij na de

lunch al was. Koeien zijn haar lievelingsdieren. Zelf vind ik ze wat sullig, maar Jacqueline is verliefd op deze snuivende melkfabriekjes die samen met een stier een week lang voor een prachtig uitzicht zorgen.

Joeke kan zijn gang gaan in de tuin. In het gras onder de boom liggen rijpe kersen en gonst het van de wespen. Vanuit de tuin kijken wij uit op het kerkje van Lormes. Het is de rand van het natuurgebied de Morvan. Joeke gedraagt zich voorbeeldig, de hele week. Wij genieten daardoor ook, van de wijn en het stokbrood, van de buizerds boven de weilanden, van de roep van uilen in de nacht. Op weg naar de bakker ziet Jacqueline zelfs een vos. Joeke vindt het heerlijk dat hij los kan lopen in de tuin, maar ook de wandelingen die wij maken geniet hij van.

Op één van die wandelingen gaat een pad langzaam over in hoger gras en struiken. Wij besluiten door te wandelen. Joeke wil voorop. Opeens liggen daar voor ons een jongen en een meisje half naakt te vrijen. Joeke wil er op af en begint te blaffen. Logisch want alles dat beweegt wil hij naar toe. Marije en Josephine giechelen. Het is een wat ongemakkelijke situatie, waarbij niet helemaal duidelijk is wie er nu het meeste is geschrokken. 's Avonds bij het huisje loopt Joeke opeens met een onderbroek van Jacqueline op zijn kop door de tuin. Net als schoenen kun je die beter uit de buurt van Joeke houden. Twee weken lang geniet Joeke ook van de blikjes Pedigree Pal die hij krijgt in plaats van diepvriesvlees. Dat kunnen wij niet vinden in de ATAC supermarkt. Joeke vindt dat geen probleem. De blikjes roepen bij mij een gevoel van nostalgie op. Ik moet weer denken aan een reis die ik achttien jaar geleden naar Polen maakte. Daarover meer in het volgende hoofdstuk.

Na een betrekkelijk rustige Joeke-week rijden wij de volgende zaterdag naar ons tweede huisje in Beaudemont. De meisjes zijn op slag verliefd op dit huisje met zijn blauwe luiken. Het is een omgebouwde boerenschuur, met een serre, pick-up met Franse platen, fietsen in het schuurtje en een tuin waar je het eind niet van kan zien. Het huis heeft maar één nadeel, Joeke kan weglopen uit de tuin. Voortdurend moet één van ons hem, in de gaten houden als wij hem los laten lopen. Al de eerste dag loopt hij het pad af naar de straat. Gelukkig grijpt Marije hem nog net voor een motor voorbij komt rijden.

Als wij op het terras eten leggen wij Joeke aan de ketting. Om te veel blaffen te voorkomen krijgt hij af en toe wat stokbrood. Opvoedkundig vast helemaal fout, maar wel lekker rustig. Van binnen uit het huisje klinkt door het open raam de muziek van Jacques Brel die wij in de platencollectie hebben ontdekt. Wij voelen ons god in Frankrijk. Ik vraag mij af of Martin Bril nu zo'n soort huisje had in de Corrèze waar hij regelmatig over schreef. Ook dit huisje ligt in een klein gehucht. De buurman heeft een enorm zwembad waar hij elke avond eventjes in zwemt. Wij doen het met het oude kinderbadje. Ook Joeke zet daar voorzichtig zijn poten in.

Toch is deze week niet zo rustig als de eerste. Niet alleen sjouwen wij de hele week achter Joeke aan door

de tuin, ook zijn er drie wat grotere incidenten. Om te beginnen wordt Joeke gestoken door een wesp. Vermoedelijk stak de wesp in zijn lip. Die wordt heel erg dik. Zo dik dat wij ons afvragen of wij een dierenarts moeten bellen. Wij besluiten nog een paar uur te wachten. Joeke voelt zich zielig, piept en laat zich aaien door de meisjes. In de loop van de middag lijkt zijn snuit weer wat minder dik en 's avonds is er niets meer te zien.

De volgende dag koken de meisjes. Samen met Jacqueline zoeken Marije en Josephine in de supermarkt een aantal gangen bij elkaar. Ik mag niets zien. Na een lekker voorafje en soep komt het hoofdgerecht. Kipkluijfjes. De bereiding van elke gang neemt de nodige tijd, daarom mag Joeke tussendoor los. Het gaat mis bij de kipkluijfjes. Ik ben vergeten Joeke op tijd aan de ketting te leggen. Net als alles op de borden ligt, grijpt Joeke een klipkluijf van Marije en slikt deze door met bot en al. Verschrikt kijken wij toe. "Heeft hij het echt met bot en al doorgeslikt?", vraagt Marije. Het antwoord is simpel: "Ja". "Wat moeten wij nu doen?", vraagt Jacqueline "moeten wij nu naar de dierenarts?"

Wij besluiten Jacqueline haar vader te bellen. Die is huisarts geweest. Of je dan ook verstand hebt van honden weten wij niet, maar we willen iets doen. Hij raadt ons aan rustig af te wachten en wijst ons op een spreekwoord "Wat er in gaat via de roeperd komt er meestal weer uit via de poeperd." Helemaal gerust zijn wij er niet op. De meisjes hebben lekker gekookt, maar de ongerustheid wint het. Joeke heeft nergens last van en gaat 's avonds heerlijk slapen. 's Ochtends word ik plotseling wakker. Ik hoor Joeke, ik hoor braakgeluiden. Jacqueline slaapt nog. Ik sluip naar beneden. Joeke ligt in de bench. Voor hem op het kleedje ligt een botje, keurig schoon gemaakt door de maag. Ik voel mij diep gelukkig en maak Jacqueline even wakker om het goede nieuws te vertellen. Begin ik mij dan toch te hechten aan die hond?

Een dag later komen wij na een mislukte poging om een museum te bezoeken in het gehucht Julien de Sault. Het doet mij denken aan de franse plaatsjes die ik met mijn vrienden bezocht, Brou en Mep sur Soigne. Het is er landelijk landerig. Er is niets te beleven. Uiteindelijk vinden wij toch nog een bar met terras met bezoekers. Veiligheidshalve gaan wij aan de zijkant zitten en houden Joeke aan de riem. Wij zitten er leuk met een biertje, een rosé en twee icetea. Dan ontdekt Joeke een andere hond. Zij snuffelen heel lief aan elkaar en spelen.

Om het iets gemakkelijker te maken met spelen, maken wij de riem los. Fout, fout, nog geen halve minuut later lokt een Fransman Joeke met klakgeluidjes. Joeke stormt op hem af en stoot zijn bierglas vol in z'n kruis. Er is maar een klein laagje uit het glas, toch is de Fransoos zeldzaam nat. Wij generen ons rot voor onze hond. Met servetjes droogt de Fransman zijn broek. Joeke kijkt onschuldig om zich heen. Bij de bar bestel ik een nieuw biertje, loop naar de Fransman toe en zeg "Excusez moi". Enfin.

TIP

- 1 Hou je hond aan de riem in gevaarlijke situaties. Bijvoorbeeld in een café waar hij bier kan omstoten of waar hij bij eten kan.
- 2 Als je op vakantie gaat naar een land als Frankrijk heeft je hond vaak een inenting nodig tegen Rabies (hondsdolheid).
- 3 Voor vertrek naar Frankrijk moet je je hond ontwormen omdat daar de hartworm veel voorkomt.

18. Perla Pedigree Pal

Onder de overkapping van station Utrecht Centraal kwetteren musjes. Zij zijn de tweede stem bij een drukke schoolklas die wacht tot zij in de trein kunnen stappen die klaar staat. Zelf sta ik ook te wachten met twee tassen met voedsel. Zij zijn gevuld met levensmiddelen: Edammerkaas, Heineken bier, koffie, thee en meer. Ik ga vrienden opzoeken in Polen. Ik vraag mij af waar de schoolklas naar toe zal gaan. De kinderen zien er Joods uit. Berlijn, Warschau, Auschwitz misschien? Ik moet denken aan mijn Joodse opa. Alleen hij en zijn zus overleefden de oorlog. Het grootste deel van de familie van zestig mensen werd vergast in Polen.

Het is 1992. Jacqueline ontmoet ik later dat jaar op fietsvakantie in Umbrië. Marije en Josephine zijn nog niet geboren. Irena, de Poolse die ik op ga zoeken, leerde ik kennen op fietsvakantie in het Mazurische merengebied in het noorden van Polen. Zij is midden vijftiger, woont in Gdansk, dat wij kennen als Dantzig.

Ik laat beleefd de schoolklas eerst instappen en wurm mij dan naar binnen. Met de tassen op zoek naar de coupé waar ik een bed heb geboekt. Als ik hem vind kan ik er niet in. Een gezin, een dikke vader en moeder, een zoon en een bijna tandeloze opa met een met verf bespatte geitenleren jas, bezet alle zes de plaatsen. Twee zijn gevuld met koffers. Het blijkt een Engels gezin te zijn dat direct na de verkiezingsoverwinning van de conservatieve Margaret Thatcher op reis is gegaan. Zij komen uit de buurt van Manchester en zijn voor het eerst op het vasteland. Zij gaan zusters van opa opzoeken in Kiev. Na de oorlog heeft hij ze niet meer gezien. Ian de vader vertelt dit terwijl hij de koffers verplaatst naar één van de twee bovenste bedden. Ik denk, nu maar hopen dat er geen zesde persoon bijkomt.

Irena leerde ik kennen in 1990 in een trein, op terugreis van een dagje Gdansk richting Warschau. Samen met een studente die ik leerde kennen op fietsvakantie zit ik in een coupé samen met Irena, twee matrozen en een tweede vrouw. Al kort na vertrek wijst een conducteur ons terecht. Wij zitten met een enkeltje in de trein. Irena wordt onze tolk, zij spreekt Duits. Wij leggen uit dat alles op een misverstand berust. Wij wilden een retourtje kopen. De niet onvriendelijke conducteur zegt dat wij een enkeltje terug moeten kopen en een boete krijgen.

Dan barst er een enorme discussie los tussen alle vier de Poolse reizigers en de conducteur. Volgens hen heeft mijn reisgenote, de studente, recht op korting. De conducteur ontkent en legt uit dat alleen Poolse studenten recht hebben op korting. Maar zo makkelijk komt hij niet weg. De coupé eist dat de conducteur zijn handboek er bij haalt. Sinds kort heeft elke burger het recht een ambtenaar te vragen naar zijn handboek.

Het is een jaar na de val van de Berlijnse muur. De conducteur heeft er dan ook geen moeite mee en komt na korte tijd terug met een enorm boekwerk. Hij wijst op een passage in het boek. Irena leest hem ook en schudt met haar hoofd. Na haar lezen ook de matrozen de passage en na hen de tweede vrouw. De coupé is niet overtuigd. De discussie gaat door. Iedereen vindt het belangrijk. Geregeld bladeren zij driftig in het boek. Na bijna twee uur zijn zij er uit. Vanaf het punt waar de discussie is beëindigd kopen wij twee enkeltjes voor vijftig cent. Wij krijgen geen boete. De democratie heeft gewonnen, het communisme is dood.

Ik zit tegenover de Engelse vrouw in de coupé. Zij neemt een pil in en legt uit dat het een anti-depressivum is. Reizen is spannend en vermoeiend met een puberzoon en opa. Naast mij zit Ian, hij zweet van het sjouwen met de koffers. Hij laat mij een kaart zien van Oekraïene en wijst waar zij naar toe gaan. Het is een pagina uit de Encyclopedia Britannica gescheurd. Opa struint in het gangpad en klampt een paar meisjes aan van de schoolklas. Boven mij roept de twaalfjarige "You dirty old man". Net als de jas van zijn opa zit zijn broek onder de verfvlekken. Ian legt uit dat zij schapen hebben geveerd, maar niet goed hebben opgelet.

In Osnabrück duikt er opeens een zesde persoon op in de coupé. Het is Jürgen, een Duitser. Hij is amper binnen of hij vertelt al dat hij wil slapen en unheimlich KO ist. Ian kijkt mij veelbetekend aan. Hij heeft kort daarvoor verteld het niet zo te hebben op Krauts en deed een scène na uit Fawlty Towers waarin John Cleese Hitler imiteert met een funny walk. Jürgen slaapt na tien minuten. Ian gaat noodgedwongen de coupé uit, wij komen een slaapplek tekort. Zijn vrouw neemt nog een anti-depressivum. Midden in de nacht word ik wakker als Ian de coupé in komt en naast zijn vrouw gaat liggen, of waarschijnlijker er bovenop. Dit leid ik af uit de vette knipoog die opa mij geeft en de geluiden onder mij.

Op het station van Gdansk haalt Irena mij af in een Trabant. Een vriendin rijdt. Zelf heeft Irena geen auto. Wij rijden naar haar driekamerflat, waar zij woont met haar man Tadeusz, zoon Jarek en een hele grote zwarte hond Perla. Zijn krulletjes vallen over zijn ogen. Jarek heeft geluk, hij heeft een kamer voor zichzelf. Zijn zus Sofia studeert in Amerika. Zij hebben de driekamerflat pas sinds vorig jaar. Het is een luxe waar zij jaren op hebben moeten wachten. Daarvoor woonden zij met zijn vieren in een tweekamerflat. In de flat is geen stofzuiger, geen eettafel en geen wasmachine. 's Avonds laat gaat Irena met een veger door de flat. Ik slaap in de woonkamer.

Overdag werkt Irena en blijf ik alleen achter met haar man Tadeusz. Die spreekt alleen Pools en Russisch. Met handen en voeten proberen wij te praten en met een woordenboek. Tadeusz legt uit dat hij een hekel heeft aan macht, de kerk en reclames. Tadeusz laat spotprenten zien in een blaadje. Hij wijst op volgevreten buiken van papen. Later zet hij een Russisch televisietoestel aan door er een flinke klap op te geven. Als er beelden

zijn van Palmpasen maakt hij wegwerpgebaren. Met veel ironie in zijn stem herhaalt hij de woorden uit een reclame voor hondenvoer. "Pedigree Pal". Reclame is universeel en ik zeg ook "Pedigree Pal". Wij hebben iets gemeenschappelijks gevonden. "Perla Pedigree Pal".

Wij sjokken die dag twee keer een rondje met Perla door de nieuwbouwwijk. Erg snel gaat het niet, want Tadeusz is ziek en uitgemergeld van het harde werken bij een electriciteitsbedrijf. Hij is bijna zestig. Als de conversatie even stopt roepen wij om de beurt "Perla Pedigree Pal".

's Avonds laat Irena mij foto's zien van haar bezoek aan Rome. Op een uitvergroting zie ik hoe zij de zegelring van de Poolse Paus kust. Over tegenstellingen in een huwelijk gesproken. Irena stopt mij vol met eten, soep, bietenborscht, pannenkoeken gevuld met vlees, zure zult en heel veel vlees. Ik moet eten. Tadeusz eet bijna niets. Na een week kan ik het woord Schastni (lekker) wel dromen.

De volgende dag reis ik terug om met Pasen weer thuis te zijn. Tadeusz zegt mij gedag met de woorden "Perla Pedigree Pal". Irena zegt nog eens dat ik veel te snel weg ga. Zij had mij mee willen nemen naar een mis met Pasen en willen tonen aan de hele familie. In de trein terug heb ik een groot pakket naast mij staan met daarin een schilderij met zonnebloemen. Als een conducteur mij vraagt wat er in zit zal ik zeggen "De zonnebloemen van Van Gogh". Niemand vraagt naar het pakket, niet bij de Duitse grens en niet bij de Nederlandse grens. Wij rijden Utrecht Centraal binnen. Ik stap uit de trein tegelijk met de schoolklas die ik op de heenweg tegenkwam. Onder de overkapping van Utrecht Centraal kwetteren musjes. Ik mompel in mijzelf "Perla Pedigree Pal".

- 1 Geef een hond vooral niet te veel eten. Droge brokken twee keer per dag en één keer per dag honderd gram vlees uit de diepvries is genoeg. Als een hond groter wordt heeft hij minder voer nodig. Kijk hiervoor goed op de verpakking.
- 2 In de vakantie kun je het vlees uit de diepvries vervangen door vlees uit blik, bijvoorbeeld "Pedigree Pal".

T I P

19. De familiedag

Als wij terugkomen van vakantie uit Frankrijk zit er tussen de post een dikke bruine enveloppe. Er zit een brief in en een driehoekige Friese vlag. De brief is gericht aan Joeke. Hij komt van zijn oom, Otsje Gebbe van de Waterplaats. Zijn oom woont nog bij zijn vader, de opa van Joeke. Opa Lutsen Joppe. Oom Otsje en opa Joppe nodigen Joeke uit voor een familiewandeling bij Nijkerk. Een wandeling op 12 september op het Erkermedestrand, het "grootste" hondenstrand van Nederland. De Friese vlag moeten wij aan de halsband van Joeke vastmaken. In de brief staat dat er nog drie ooms van Joeke in Leiden wonen.

Marije en Josephine zijn meteen enthousiast. Jacqueline en ik kijken elkaar aan. Wat is dit nu weer. "Wij gaan toch wel?", vragen Marije en Josephine. Mijn hemel denk ik, een familiedag voor honden, gekker moet het niet worden. "Natuurlijk", zeg ik, "dat is weer een hoofdstuk voor het boek over Joeke". 's Avonds hebben wij weer een echte Joeke-actie. Jacqueline maakt een eenvoudige pastamaaltijd met strooikaas en hammetjes. Tenminste dat was de bedoeling, maar het wordt macaroni met strooikaas. Joeke heeft de hammetjes van tafel gepikt nog voor hij in de bench zit. Wij zijn weer thuis.

Een paar weken later krijgen wij een mail van oom Otsje. De grote familiedag komt er aan. Helaas blijkt zijn moeder niet te kunnen, zijn vader komt wel. Er worden dertig honden verwacht. Op een regenachtige zondag rijden wij naar Nijkerk. Daar halen wij eerst neef Oliver op die al die honden bij elkaar ook wel eens wil zien. De organisatie is in handen van een mevrouw met een pet op. Er staan tafels met koffie klaar op een parkeerplaats. Wij zijn vroeg, maar al snel zijn er dertig zwart-witte honden. Joeke is de meest zwarte hond en gelukkig makkelijk te herkennen.

Ik moet weer terugdenken aan die keer dat wij met mijn ouders onze kat Truffel uit het asiel gingen halen na een vakantie, Mijn vader kreeg de kat mee die als eerste reageerde op het woord Truffel. Hij had niet door dat het onze kat niet was. Thuisgekomen deed deze Truffel heel anders dan onze kat. Mijn moeder zei nog even "Ze is wel veranderd zeg.", maar had uiteindelijk ook niets door. Twee uur later belde het asiel verontwaardigd op dat wij de verkeerde kat hadden meegenomen. Het zal ons vanmiddag niet gebeuren. Joeke is de meest zwarte hond. Jammer genoeg blijkt de vader van Joeke er niet te zijn. Geen vader, geen moeder, en broertjes en zusjes heeft hij ook al niet. Alleen voelt Joeke zich niet. Hij speelt met alle honden en is als eerste kletsnat en vies van de modder.

Wij wandelen met dertig honden langs het water. De helft duikt er meteen in achter balletjes aan. De andere helft heeft geen zin in water. Joeke loopt mee met de kopgroep. Vier volwassen mannetjes en ons kleine

hondje van ruim zes maanden. Op de terugweg lopen wij juist achteraan met Joeke die niet meer op kan houden met spelen. Opeens zien wij een Stabij achter ons lopen zonder baasje. Die is hij kwijtgeraakt. Marije en Josephine proberen hem te pakken, maar als zij hem bijna hebben holt hij weg. Gelukkig komt neef Oliver op het idee de hond te lokken met een stok. Samen met Marije en Josephine weet hij de hond te vangen. Het blijkt Jaitse te zijn. Zijn baasje die hem heel ergens anders aan het zoeken was, is dolblij als zij hem weer ziet. Van de andere eigenaren begrijpen wij dat ook hun Friese Stabijen eigenwijze honden zijn, maar erg lief. Eén Stabij is een keer drie dagen weg geweest en kwam vervolgens weer vrolijk thuis. De baas van oom Foppe uit Leiden vertelt hoe zij de hond bijna weg had willen doen. Een goede trainer in de duinen van Katwijk wist uiteindelijk hoe zij vat op hun hond konden krijgen. Weer een andere Stabij is acht maanden, anderhalve maand ouder dan Joeke. Zijn baas vertelt dat hij in de puberteit zit en nergens meer naar luistert. Lekker denk ik, krijgen we dat ook nog. Een hond in de puberteit. Alsof twee tienerdochters nog niet genoeg is.

Weer terug op de parkeerplaats eten wij een broodje en wordt er een familiefoto gemaakt. Dertig Friese Stabijen op de foto. Ik vind het nog leuk ook. Een half jaar geleden zou ik alleen al gegriezeld hebben bij het idee. En eerlijk gezegd dacht ik dat ook nog toen wij 's ochtends van huis wegreden. Het is mij meegevallen. Het is een leuk gezicht die dertig honden zo lief met elkaar te zien spelen. Niet één keer wordt er gegromd. Goed, als wij terugkomen op de parkeerplaats denk ik toch nog, nee hè het zal niet. Eén van de eigenaren heeft een soort hondenkarretje achter de auto met daarop de sticker "I love my Friese Stabij". Als ik grinnik zegt Jacqueline: "Volgend jaar komen wij ook zo aangereden. Kan je ook handig mee naar alle keuringen en flyballwedstrijden." Ik durf niets terug te zeggen, want een karretje achter mijn fiets lijkt mij inmiddels al handig. Mijn hobby "fietsen" wil ik niet kwijt.

Na neef Oliver weer in Nijkerk te hebben afgezet rijden wij door naar opa en oma in Eemnes. Nu is het pas echt een familiedag. Joeke laat zich van zijn beste kant zien en doet meteen een plas op het kleed. Oma verbaast zich erover dat wij Joeke niet straffen. Wij leggen uit dat dit niet mag van Martin Gaus. "Dat deden wij vroeger anders", zegt oma "dan ging zo'n hond toch echt met zijn neus door de plas of de poep". "Ach", zeg ik, "thuis is hij al zindelijk en het zullen de zenuwen zijn." Oma is niet overtuigd en moppert door "Jullie pakken hem te zacht aan." "Ik wil ook geen last krijgen met de animalcops", probeer ik nog eens. "Jij moet ook altijd het laatste woord hebben", is het antwoord van oma, "je bent geen spat veranderd". Ik hou wijselijk mijn mond en denk, wie heeft er altijd het laatste woord. Dat is degene die zegt dat iemand altijd het laatste woord wil hebben.

Joeke verstopt zijn bot en laat zich uitgebreid aaien door opa. Na een degelijk maal met draadjesvlees en aardappelen gaan wij weer naar huis. Dat doen wij pas nadat neef Daan Joeke heeft uitgelaten. Een echte familiedag.

Op de terugweg krijgen wij pech. Om negen uur 's avonds op de N11 valt de uitlaat onder de auto vandaan. Bah. Gelukkig is een monteur van de ANWB er binnen een half uur om ons te helpen. Marije, Josephine en Joeke blijven in de auto zitten, terwijl hij de auto met een luchtkussen opkrikt. De meisjes kijken gespannen toe. De auto hangt flink scheef. Met een draadje bindt de monteur de uitlaat weer een beetje vast. Joeke heeft niets gemerkt. Hij slaapt rustig door. Als wij weer verder rijden denk ik, ja hij is nu echt onderdeel van ons gezin. Josephine zegt: "Pap je zei vanochtend dat je Joeke lief vindt. Daar ga ik je aan houden."

Als je nieuwsgierig bent of jij alleen moeite hebt met het opvoeden van je hond ga dan eens naar een familiedag, fokkersdag of een dag van de vereniging. Je ontmoet mensen die ook problemen hebben en krijgt handige tips. Je ziet nog beter wat honden van een zelfde ras gemeen hebben. Zo is een Stabij meestal erg lief en tegelijk (af en toe) behoorlijk eigenwijs.

T I P

20. De dierenarts

Een week na de familiedag gaan wij op bezoek bij een vriend die in Capelle aan den IJssel woont. Het is de jaarlijkse reünie van vier vrienden uit Eemnes, ons geboortestadje. Alle vier zijn wij getrouwd met een meisje dat wij op fietsvakantie tegenkwamen. Jacob in Polen, zijn broer Jan in Hongarije, net als André en ik in Italië. Daar leerde ik Jacqueline kennen. De meisjes gaan niet mee. Zij spelen "Wie is de mol" met hun vriendinnen-clubje. Daarom zit Jacqueline op de achterbank naast Joeke. Ik voel mij een taxichauffeur. Wij komen te laat, want het uitlaten van Joeke nam meer tijd in beslag dan gedacht. Ik heb flink met hem gewandeld in de hoop een rustige middag tegemoet te gaan. Vergeefse hoop zal later blijken. Als wij aankomen in Capelle laat Jacqueline Joeke meteen maar even uit. Wij zijn de plasactie van vorige week bij opa en oma nog niet vergeten. De twee zoons van André, Pelle van elf en Felix van zeven, de zoon van Jan, Olaf van vier vragen meteen waar Joeke is. Als hij binnen is krijgt Joeke veel aandacht. Te veel. Hij wordt er heel druk van. Ik probeer Joeke in bedwang te houden, want Felix vindt honden eng. Maar ja, dat springen van de drie jongetjes helpt niet. Joeke wil er op af. Olaf moedigt het aan, net als Pelle. Felix bekijkt het eerst vanaf de trap, maar durft dan ook Joeke te aaien. Na een uurtje is Joeke zo moe van het springen en blaffen dat hij onder onze stoelen in slaap valt.

Wij zitten met zijn achten in de keuken. De drie jongetjes zijn in de voorkamer en kijken naar Feijenoord-Ajax. Wij halen herinneringen op en vertellen wat ons nu bezig houdt. Joeke is heerlijk rustig. Al zeker een half uur. Dan horen wij buiten een blaf. Ik denk, dat lijkt Joeke wel en kijk onder de tafel. Geen Joeke. Het geblaf komt achter het huis vandaan. Snel lopen wij naar de voorkamer waar de tuin aan grenst en gaan naar buiten. Daar speelt Joeke op straat met een andere hond. Het blijkt –jawel– een Friese Stabij te zijn. De eigenaar vertelt dat ongeveer een half uur geleden er opeens een Friese Stabij voor hun deur stond. Hun eigen hond merkte het en begon enorm te blaffen. Zij hebben heerlijk gespeeld. Joeke heeft ons totaal niet gemist en kijkt nog niet echt naar ons om. Hij wil verder spelen. De achterburen hebben de dierenbescherming al gebeld, want zij wisten zeker dat er geen Friese Stabij in de buurt woont. Ik moet denken aan de familiedag en het verhaal van de weggelopen Stabij. Goed dit waren geen drie dagen, maar weg was Joeke wel.

Hoe Joeke weg kon lopen blijft een raadsel. Vermoedelijk is hij stilletjes opgestaan, naar de voorkamer geslopen en heeft één van de jongetjes de deur voor hem open gedaan. En weer dicht, want er stond geen deur open. Het is net zo raadselachtig als de keer dat wij Josephine kwijt waren. Josephine was drie en opeens weg. Ik maakte de auto schoon samen met Marije en Josephine. Josephine liep om niets boos weg. Jacqueline liep het hele huis door, maar kon Josephine nergens vinden. Op geroep kwam geen reactie.

De hele straat zocht mee waar zij kon zijn. Niemand in de straat had haar weg zien lopen. Zelf liep ik snel naar het station dat dicht bij ons huis ligt. Ik zag het helemaal voor mij hoe het kleine meisje in de trein stapte met een enge man. Ondertussen gaf een oudere buurvrouw Jacqueline het advies nog één keer heel goed het hele huis te doorzoeken. En daar zat Josephine op haar eigen kamer, achter de deur. Tja, kleine kinderen en puppies.

's Middags gaan de mannen met de jongens voetballen en de vrouwen met Joeke wandelen. Wij zijn de schrik te boven. Aan het eind van de middag eten wij in de keuken. André heeft allemaal lekkere hapjes gemaakt. Tot slot heeft hij kippenpoten. Wij kunnen kiezen uit pittig en zoet. Ondertussen kijken de jongetjes voetbal in de voorkamer. De herhaling van Feijenoord-Ajax. Weer wordt het 1-2. Joeke slaapt weer onder onze stoelen. Hij is ver weg, moe van al het spelen en de wandeling. André brengt ook een paar hapjes naar de jongetjes. Dan horen wij help, Joeke eet mijn vlees op. Ik vervloek mijzelf en ren naar de voorkamer. Joeke blijkt een hele kippenpoot in één keer te hebben doorgeslikt. Olaf van vier staat verbaasd naar zijn bord te kijken. Joeke is wel tevreden over zijn daad en kijkt of er nog meer te verorberen valt. Hij heeft nergens last van. Wij zijn stomverbaasd. De poot moet zo'n vijftien centimeter lang zijn geweest en is inderdaad verdwenen. Ook op de grond ligt niets. De poot zit niet vast in de keel van Joeke, want hij heeft nergens last van.

Wij besluiten maar snel naar huis te gaan. De meisjes wachten en de lol is er ook een beetje van af. In de auto discussiëren Jacqueline en ik of het veel kwaad kan. Wij weten het niet. Van de weeromstuit rijd ik iets te hard en wordt geflitst. Ook dat nog. 's Avonds na het eten bellen wij toch voor de zekerheid even de dierenarts. Op het internet zien wij dat een versplinterd bot gevaarlijk is. Het kan de maag en darmen perforeren, stuk prikken. Als tip staat er dat je ontbijtkoek moet geven. Dat kleeft aan het bot en haalt de scherpe kantjes van het bot af. Of beter het kleeft er om heen. De dierenarts bevestigt dit verhaal en zegt dat zij niet veel kan doen. Even later belt zij terug en zegt er toch geen goed gevoel over te hebben. "Kom maar even langs dan maak ik een foto. Het is wel weekendtarief."

Even later zitten wij in de auto met zijn vijfjes op weg naar de dierenarts. Ik denk, het lijkt wel of er een regisseur is die zorgt dat er verhalen bijkomen voor het boek over Joeke. Ik heb er zelf geen greep op, maar dat gevoel had ik toch al langer.

Als wij bij de dierenarts zijn, vraagt zij Jacqueline mee te lopen naar de donkere kamer. Ik blijf achter met Marije en Josephine. Na een paar minuten komt de dierenarts al weer aanlopen. Ik denk, dat is snel, maar zij vraagt mij ook even mee te lopen. Er is een tweede persoon nodig om Joeke in bedwang te houden bij

het maken van de foto. Daar sta ik dan in een klein donker hokje op zondagavond om negen uur met een loden schort voor. Een mooie strik op mijn buik. Samen met Jacqueline drukken wij Joeke neer. Hij is stil, maar worstelt. Eindelijk heeft de dierenarts de twee foto's die zij wil hebben. Eén is onscherp, maar op de ander zie je de maag van Joeke met daarin een bot van zeker tien centimeter. Het ligt dwars in de maag. De dierenarts is geschokt. Wij zijn schuld bewust. Wij hadden beter moeten opletten. Wij zijn erger dan ezels, eerst het wegllopen en daarna de kippenpootactie.

"Ik durf Joeke geen middel te geven om hem te laten spugen", zegt de dierenarts, "ik ben bang dat het bot niet goed via zijn slokdarm terugkomt. Het moet maar blijven zitten." Zij belt nog een collega en die is veel laconieker. Die zegt dat zo'n bot er wel jaren in kan blijven zitten. Wij moeten maar in de gaten houden of Joeke ergens last van krijgt. Wij gaan naar huis, honderdvijftig euro lichter, het weekendtarief. Eigen schuld. Joeke heeft nergens last van en likt de handen van de meisjes in de auto en laat zich heerlijk aaien door de twee hulpzusters. Hij is de ideale patiënt.

- 1 Let goed op dat je hond geen gekookte botten door kan slikken, bijvoorbeeld een kippenpoot.
- 2 Bel als je twijfelt of er niet iets met je hond aan de hand is dat kwaad kan, de dierenarts.
- 3 Heeft de hond een splinter bot ingeslikt geef hem dan ontbijtkoek. Dat kleeft om de splinter heen. Het kan er voor zorgen dat de botsplinter de maag of de darmen niet stuk prikt.

T I P

21. Lekker rollen

De dagen na het bezoek aan de dierenarts houden wij Joeke goed in de gaten. Hij heeft nergens last van. De kippenpoot ligt kennelijk niet zwaar op de maag. Jacqueline heeft maandag niets gemerkt en ik niet op dinsdag. Wel gek niet op Prinsjesdag op mijn werk te zijn. Als je bij het ministerie van Financiën werkt is dit toch de belangrijkste dag van het jaar. Niet omdat de Koningin die dag het parlementaire jaar opent door in de Ridderzaal de Troonrede voor te lezen, maar omdat de minister van Financiën de Miljoenennota aanbiedt aan de Kamer.

Sinds kort ben ik elke dinsdag vrij. Jacqueline volgt een opleiding aan de PABO. Op dinsdag- en donderdagavond zijn de colleges en dinsdag overdag loopt Jacqueline stage. Het eerste half jaar op een kleutergroep. Dinsdag is mijn puppydag. Voor de meisjes nam ik vier jaar lang elke week een dag ouderschapsverlof op. Nu doe ik hetzelfde voor mijn hondenzoon. Als iemand het mij had voorspeld een jaar geleden zou ik hem hartelijk uitgelachen hebben. Ouderschapsverlof voor een hond.

Eerst breng ik Josephine naar school, zonder Joeke want anders kan ik niet mee de klas in. Eindelijk zie ik weer eens wat werkjes in de klas. Josephine wijst haar zonnebloem aan en een vis. Daarna ga ik met Joeke wandelen. Wij gaan naar het polderpark Cronesteyn. Joeke heeft geluk, bij de ingang van het park komen wij Nora tegen. Een zwarte labradoedel waar Joeke graag mee speelt. Ik loop mee met zijn bazin, een Nederlandse van Kroatische afkomst. Zij vertelt over de warme zomer in Kroatië. Wij lopen op het wilgenpad als Joeke opeens naar de sloot holt en in het gras begint te rollen. Ik ren er zo snel als ik kan naar toe, want ik weet wat dit betekent. Joeke is aan het rollen in een dode vis.

Het zijn echte viezeriken honden. Zij eten poep en duiken op alles wat langs de weg ligt. Maar het liefste rollen zij door dode dieren. Alles is goed, een regenworm, een muis, een mol, of in dit geval een dode vis. Ik baal dat ik er net te laat bij ben. Joeke stinkt vreselijk. Als wij thuiskomen was ik Joeke eerst met een emmer met water. Het helpt niet. Joeke vermaakt zich wel. Hij springt om mij heen en drinkt uit de emmer.

Ik vul de emmer nog een keer en nu met wat zeepsop. Helaas, Joeke vindt het schuim leuk, maar stinkt ook na de tweede wasbeurt nog hevig. Ik laat Joeke achter in de tuin en loop snel even naar boven. In de badkamer pak ik een fles doucheschuim met perziklucht, die wij in de vakantie voor de meisjes hebben gekocht. Ik hol weer naar beneden want met Joeke weet je het maar nooit. En inderdaad mijn voorgevoel heeft mij niet bedrogen. Joeke is op het grasveld bezig een oude kuil uit te graven, met zijn natte poten en lijf. Het resultaat is dat hij nu niet alleen stinkt, maar ook nog modderzwart ziet. Ik zucht. Lekker zo'n dagje thuis. Je komt echt helemaal tot rust.

Ik bijt op mijn wang en trek Joeke mee naar de emmer die ik met lauw water en het perzikluchtje heb gevuld. Joeke stribbelt tegen en is klaar met al dat afspoelen. Voor zijn gevoel dan. De grote Martin Gaus, wat zou die hierover zeggen denk ik bij mezelf. Je moet het leuk maken voor de hond en belonen. Het is alsof ik Martin Gaus het hoor vertellen op de televisie. Ik loop de keuken in en haal een paar mini-frolics. Ik geef Joeke meteen een frolic om hem bij de les te houden en daarna na elke schoongemaakte poot. Na nog een keer de emmer verschonen en nog een keer het perzikspul uit Frankrijk er flink bij te hebben gedaan, ruikt Joeke zowaar weer fris.

Nu nog afdrogen. Daar ga ik weer met de mini-frolics. Linkervoorpoot, frolic, rechtervoorpoot, frolic, linkerachterpoot, frolic, rechterachterpoot, frolic. De klus is geklaard. Wij gaan naar binnen en daar geef ik Joeke zijn ochtendmaaltijd. 's Ochtends vroeg al iets geven heeft bij hem geen zin. Hij eet pas na een stevige ochtendwandeling.

Als Joeke zijn brokjes op heeft borstel ik hem. Hij vindt het heerlijk en raakt ontspannen. Eigenlijk moet je je hond elke dag borstelen. Het bevordert het contact tussen de baas en de hond. Aldus de grote Martin Gaus. Wij komen er meestal niet aan toe.

Na het borstelen stop ik Joeke in de bench en ga boodschappen doen. Daarna kijk en luister ik naar de Troonrede die de koningin voorleest en naar de eerste commentaren. 's Middags ga ik samen met Marije en Joeke naar de school van Josephine. Joeke heeft zijn middagwandeling en Josephine vindt het prachtig om Joeke te showen aan de kinderen uit haar groep 7.

Het kost veel moeite Joeke in bedwang te houden tijdens het wachten. Hij wil werkelijk naar iedereen toe die voor het schoolplein staat te wachten. Gelukkig duurt het niet lang. Daar komt Josephine al aangehold en gilt "Joeke".

Als Jacqueline thuis komt na haar stage wil zij weten hoe het met Joeke is. "Goed", zeg ik, "wij staan op ruim twee uur wandelen. Met vanavond mee kom ik op drie uur." Jacqueline leeft mee: "Ik ben blij dat ik tenminste één dag heb dat ik daar niet over na hoeft te denken. Lekker hoor die dinsdag. Maar ik bedoel, heeft hij nog last gehad van zijn maag?"

"Nee", zeg ik, "maar een collega vertelde gisteren wel dat je je kan verzekeren tegen ziektekosten van je huisdier. Na die getrokken kies begin van het jaar bij Truffel en de foto van Joeke moeten wij dat misschien toch doen. Ik moest ook weer denken aan de baas van die Friese Stabij die wij laatst op het strand tegenkwamen. Die had een AH-afsluitclipje ingeslikt. Na een maagoperatie heeft die hond het maar net gered."

Jacqueline is het met mij eens en somt op wat wij met Joeke in het eerste half jaar aan bezoeken aan de dierenarts hebben gebracht. Dat was voor de tweede injectie die een pup nodig heeft, de eerste kreeg hij toen hij nog bij zijn moeder was. Een keer voor ontwormen en de derde prik. Een keer voor een rabiësinjectie voor de vakantie en meteen een zalfje voor een rood oog. Nooit kunnen geven trouwens, want Joeke was veel te wild. En de vierde keer om een foto van zijn maag te laten maken. Tja zo'n hond heeft veel verzorging nodig. Wij hebben het dan nog niet eens over de teken die wij verwijderden en de vlooiën die hij al een keer heeft gehad. Alle speeltjes, kussens en dekentjes moesten toen een paar keer in de was.

"Oké" zeg ik, "verzekeren dus. En misschien toch ook maar inzegenen". Jacqueline schiet in de lach en begrijpt meteen wat ik bedoel. Een paar dagen geleden vertelde een bazin van een hele zachtaardige pitbull, ja die bestaan echt, dat zij haar hond tijdens een speciale hondenmis heeft laten inzegenen. Ik zie Joeke al springen naar de wijwaterkwast. Toch maar niet dan.

TIP

- 1 Voorkom dat je hond door een dode vis rolt, hij stinkt dan een uur in de wind. Je hebt speciale hondenshampoo, want een geurige douchegel schijnt niet goed te zijn voor de huid en de vacht.
- 2 Je kan je verzekeren tegen ziektekosten van een huisdier. De kosten kunnen aardig oplopen.

22. Hoera Joeke is geslaagd

Wat een dag. Ik ben moe van een dagje Joeke en zijn visrolactie. Jacqueline is al weer de deur uit naar de PABO. Marije heeft veel huiswerk en vraagt mij of ik haar even kan overhoren. "Eerst even de vaatwasser inruimen", roep ik uit de keuken. "Pap, ik kan niet mee naar de puppytraining vanavond." Ach ja denk ik, het is dinsdagavond, we moeten naar de puppytraining.

De laatste weken lijkt het vooral of we steeds dezelfde dingen doen. Na de puppytraining van vijf lessen zijn wij nu bijna klaar met de vervolgtraining van acht lessen. Joeke heeft de commando's "Let op", "Af" en "Wacht" inmiddels aardig onder de knie. Echt leuk is de training niet, want Joeke is steeds het voorbeeld van hoe het niet moet. Toch hebben wij baat bij de training. Op advies van de trainsters Ank en Joke zijn wij overgestapt van een halsband op een tuigje. Joeke trok zo hard, dat hij er van ging hijgen. Marije en Josephine konden Joeke bijna niet meer houden. Het tuigje is een uitkomst. Met een rukje opzij heb je veel meer controle over je hond. Joeke vindt het tuigje prettig. Dat verbaast me. Ik dacht dat die extra bandjes om zijn lijf vervelend zouden zijn. Maar nee, hij blijft zelfs geduldig zitten als ik het tuigje omdoe. Een gehannes is het wel, vaak zitten de bandjes gedraaid en moet je weer van voren af aan beginnen. Samen met Josephine ga ik naar de puppytraining. Door het overhoren van Marije zijn wij te laat. Alle andere honden zijn al druk bezig met hun baasjes om het commando "Let op" te oefenen. Als wij aan komen lopen draait Joeke meteen een rondje en draait letterlijk een drol. Komt daar de uitdrukking een drol draaien vandaan? Ondertussen vraag ik mij af wat Ank en Joke denken. Andere honden zie ik dit nooit doen. Zij zullen wel denken dat wij Joeke te weinig uitlaten. Of zij denken dat dit bij zijn dominante gedrag past. Hij wil aandacht.

"Kom op Josephine", zeg ik, "we zullen de trainsters eens laten zien wat Joeke inmiddels allemaal kan." Josephine oefent met Joeke de "Let op", terwijl ik met het zakje met poep naar de keet loop om het weg te gooien. Als ik terug loop zie ik dat Josephine de volle aandacht heeft van Joeke. Hij is niet afgeleid door de andere honden. Zo verloopt de hele les. Ook de "voet", "wacht", "hier" en "volg" gaan goed. Zelfs als hij bij de "volg" moet slalommen tussen de andere honden door. Joeke laat zich niet afleiden.

Zowel Josephine als ik geven korte duidelijke commando's. Josephine krijgt een compliment van trainster Ank en Joeke ook. De hele les niet één blafje van Joeke. Wij juichen in stilte. Aan het eind van de les komt trainster Ank naar ons toe. "Dit is jullie laatste les. Ik heb een certificaat voor Joeke". Zij is geslaagd voor de puppytraining staat er op het certificaat. Dat is een minpuntje. Joeke is toch echt een mannetje. Josephine is beledigd. Verder staat er het volgende: "De Friese Stabij is een aanhankelijke, meegaande, intelligente en leergierige hond. Hij is kalm, stabiel en zelfverzekerd. Attent op wat er in de omgeving gebeurt en waakt

uitstekend, zonder daarbij druk of opgewonden te zijn. Hij blaft niet onnodig. Dit ras heeft een opgewekte aard en een groot uithoudingsvermogen. Het is wel een ras dat een zelfverzekerde en consequente baas nodig heeft. Alle leden van het gezin moeten daarom ook dezelfde regels volgen. "

Wij herkennen ons wel in de tekst. De Stabij is een vriendelijke en eigenwijze hond. Joeke krijgt een bot. Ik bedank Joke en Ank voor alle wijze lessen. Niet alleen de commando's zijn nuttig, maar ook de speeltjes om Joeke mee bezig te houden. Zo kochten wij op advies van Ank een "kong" en een hondenpuzzel. De kong is een rubber geval waar je pindakaas in kan smeren met hondensnoepjes er bij. Joeke speelt wel een half uur met de kong, net zo lang tot hij de pindakaas en de snoepjes er uit heeft gelikt. De hondenpuzzel is een draaischijf met kleine bakjes waar je hondenbrokjes in kan doen. Joeke kan met zijn snuit de bakjes tevoorschijn toveren. Hij vindt het prachtig. Sommige honden zijn met een puzzel wel een half uur bezig. Joeke is veel sneller. Om hem een tijdje bezig te houden moeten wij de puzzel wel een paar keer vullen. Wij geven dan een complete maaltijd in de puzzel. Ik vertel Ank dat wij niet doorgaan met de gehoorzaamheidstraining bij hun hondenschool, omdat Jacqueline op dinsdagavond op de PABO les heeft. Zij begrijpt het en geeft twee adressen van andere hondenscholen.

Terug in de auto leest Josephine het certificaat nog een keer voor. Joeke ligt met zijn kop op haar schoot. Plots zegt Josephine: "Papa, zou Joeke zo goed zijn best hebben gedaan omdat hij wist dat het de laatste keer was?" "Ja", zeg ik, "honden zijn hele gevoelige dieren, die weten gewoon wanneer zij examen moeten doen." Als wij thuis komen is Marije teleurgesteld. "Daar had ik ook bij willen zijn", zegt zij, "en deed hij alles goed? Echt? Dat kan toch niet?" "Jawel", zegt Josephine, "zij deed alles goed." en laat Marije het certificaat zien. Wij zijn nu gediplomeerd hondenbezitter. De dag die zo moeizaam begon eindigt nu heel plezierig. "Zeg meiden weten jullie hoeveel honden er zijn in Nederland?", vraag ik, terwijl wij een kopje thee drinken. Nog voor zij kunnen antwoorden zeg ik "1,8 miljoen, 3,3 miljoen katten en 1 miljoen konijnen." "Hoe weet je dat zo precies?", vraagt Marije. "Het staat in de libelle van deze week", zeg ik, "Er zijn meer dan 350 verschillende hondentrassen, 20 verschillende konijnenrassen en meer dan 70 verschillende kattenrassen." "Pap, hou op. Ik wil niet weten hoeveel honden er zijn, wij hebben Joeke en dat is genoeg", zegt Marije, "Waarom wil jij zo nodig alles weten over honden. Joeke is Joeke."

Ik probeer het nog een keer. "Weet je wat zo grappig is?", zeg ik, "Er is een site www.natteneuzen.nl. Daar kun je allemaal producten vinden voor honden voor onderweg. Zwemvestjes, rugzakjes waarin hij zijn eigen brokjes kan meenemen, grip-texschoenen zodat de hond meer grip heeft onderweg en een Dogscooter, waarmee Joeke ons kan voorttrekken. Het is een step waar wij op kunnen staan." "Pap, hou op met die hondenmania.", zegt nu Josephine. Ik denk dat je een beetje door begint te draaien. Ik ben al lang blij dat je Joeke niet meer de deur uit wil doen."

Ik ga nog even door: "Ja meisjes en weten jullie dat mensen met huisdieren gelukkiger en gezonder zijn. Zij worden ouder dan mensen zonder huisdier. Door Joeke bewegen wij meer. Door Joeke en Truffel te aaien maken wij meer oxytocine aan." "Wat is dat oxytocine?", vraagt Josephine. "Dat is een hormoon", zeg ik, "dat zorgt voor hechting en vertrouwen. Het laat je hartslag en bloeddruk dalen waardoor je minder vatbaar bent voor stress. Je slaapt er ook beter door."

"Ik vind jou anders knap gestresst papa sinds wij Joeke hebben", zegt Marije. "Oké", zeg ik, "ik hou al op. Maar kijk eens wat een grappige sjaaltjes ze hebben voor honden." "Pap, hou op", roepen Marije en Josephine nu in koor, "Wij willen het even niet meer hebben over honden. Wij willen 'Glee' kijken." "Hoor ik het goed, wij gaan het niet meer over honden hebben?" "Stil pap."

- 1 Er zijn heel veel hondenproducten die het leven met een hond aangenamer maken. Voorbeelden daarvan zijn de kong, de hondenpuzzel en een hondentuigje.
- 2 Er zijn tal van handige sites waar je deze producten op kan vinden. Een voorbeeld daarvan is www.natteneuzen.nl. Kijk verder voor sites voor honden op www.hondenpage.com

T I P

23. Wandelen op stand

Joeke mag dan geslaagd zijn voor zijn puppy-examen wandelen is en blijft lastig. Hij is zo lastig dat hij blijft trekken aan de riem op de heenweg. Ook de lange lijn van vijf meter helpt niet echt. Regelmatig loopt hij te sleuren. De tips om dit te doorbreken helpen niet. Stil blijven staan, Joeke laten zitten en wachten lukt wel, maar daarna begint hij weer te sleuren. Omdraaien en de andere kant op lopen lukt, maar al snel heeft Joeke weer haast. Wij zullen ons snel moeten opgeven voor de gehoorzaamheidsvervolgkursus.

In het park gaat het los lopen prima. Dat wil zeggen als het park vrij is van wandelaars. Dan volgt Joeke goed en komt naar ons toe als wij op een fluitje blazen. Op Terschelling heeft Jacqueline een fluit gekocht met een lint in de vijf kleuren van de vlag van Terschelling. Jacqueline heeft Joeke goed getraind. Eén kort fluitje is voldoende om hem naar ons toe te krijgen. Als beloning krijgt Joeke dan een stukje kaas. Helaas zijn er vaak wandelaars in het park. Dan wil Joeke er meteen op af. Joeke is zo goed gesocialiseerd dat hij niet alleen met alle honden wil spelen, maar ook met hun baasjes en bazinnetjes. Liefst doet hij dat met bemodderde poten en springt dan tegen ze op. De mensen die bang zijn voor honden, schreeuwen en zenuwachtig bewegen, springt Joeke nog harder tegenop. Joepie, spelen.

Jacqueline en ik vinden het vreselijk. Wij moeten oefenen met loslopen anders leert hij het nooit. Maar de reacties kan ik inmiddels dromen "Ik vind dit niet leuk meneer", is nog de meest beleefde. Beter is al "Kunt u die hond niet aan de lijn houden?". Sterker "Hou die hond aan de lijn." Venijniger "Als je die hond niet de baas bent, kun je hem beter aan de lijn houden." Of ongezien "Deze jas moet nu eerder naar de stomerij. Hoe gaat u dat oplossen?" Assertief zijn Nederlanders wel. Ik schaam mij rot.

Onze hondenfluisteraar Tjitske komt niet verder dan de raad om als je mensen aan ziet komen Joeke aan de lijn te doen. Dat proberen wij dan maar. Soms zijn we te laat. Joeke met de fluit alsnog laten komen lukt soms, meestal niet. Van andere hondeneigenaren, vooral die van labradors en golden retrievers horen wij dat zij ook problemen hebben met hun springende honden. Leuk om te horen, helpen doet het niet.

Op zaterdagochtend wandel ik met Joeke naar het park Cronesteyn. Achter in het park komen wij een Jack Russel tegen met zijn baas op een fiets. De hond heet Timo en stormt meteen op Joeke af. Timo gaat met zijn poten op de rug van Joeke staan. Die vindt het goed. Daarna gooit Joeke Timo om. Timo vindt het prima. Vanaf dat moment zien de twee alleen elkaar nog. De baas van Timo kwam eigenlijk net terug uit het park. Hij vindt het zo leuk dat hij besluit verder mee te wandelen en Timo nog een rondje te gunnen.

Joeke en Timo hollen naar een dijkje achter in het park en staren over het water. Als een verliefd stelletje. Toch zijn het echt twee reutjes. Al hun energie is even verstild in dit moment. Dan stormen zij weer achter elkaar aan. Ik wandel verder met de baas van Timo. Hoewel de twee honden alleen oog hebben voor elkaar, volgen zij ons redelijk. Op één moment na. De baas van Timo haalt ze weer op met zijn fiets en lokt ze mee met een stok. Het werkt.

Wij lopen terug via het wilgenpad. Aan het eind is een hek naar een weiland. Joeke en Timo hollen achter elkaar aan in rondjes. Als de één door het hek het weiland in springt, springt de ander er weer uit. De baas van Timo vertelt dat zijn hond nog nooit zo leuk met een andere hond heeft gespeeld. Timo is kritisch waar het andere honden aangaat. Zijn baasje kan hij niet missen. Hij kan moeilijk tegen alleen zijn. De twee zitten nog steeds achter elkaar aan bij het hek.

Een voordeel van het tegenkomen van een hond in het park is dat Joeke dan veel minder oog heeft voor wandelaars. Ook nu komen wij er heel wat tegen, maar Joeke ziet alleen Timo. Gelukkig, want de twee dames, waarvan er één altijd bang is, passeren wij ook. Dit keer dus geen "Ik vind dit niet leuk meneer". Op zondag ga ik met Jacqueline en Joeke de meisjes ophalen bij tante Charlotte in Arnhem. Eén keer per jaar logeren Marije en Josephine bij Charlotte en gaan dan allemaal leuke dingen doen. Dit jaar gaan zij naar de "living statues" kijken, de levende standbeelden van goud en andere kleuren. Ze gaan ook stappen op de Posbank. Op internet hebben wij een wandeling gevonden vlak onder het park de Hoge Veluwe. De wandeling is op het landgoed de Wittenberg. Joeke vindt het prachtig. Wij lopen over hei, door bos en langs een beekje. Joeke gaat het beekje in, heel voorzichtig. Hij heeft dorst van het wandelen. Bij het landhuis eten wij wat. Wij gaan met Joeke op het terras buiten zitten.

Het is wat onrustig, want Joeke ziet de ober niet graag komen. Hij zet het op een blaffen. De ober neemt op veilige afstand onze bestelling op. Wij generen ons rot. Normaal is de jaarlijkse logeerpartij bij tante Charlotte onze kans om samen lekker een weekendje weg te gaan, naar Utrecht of naar Nijmegen. Nu zitten wij op een terras waar het inmiddels begint te regenen met een blaffende hond. Een heerlijk gevoel van vrijheid. Wij komen helemaal tot elkaar. Geïrriteerd pakken wij onze stoelen op en schuiven wat op naar half onder de luifel. Wij worden nu wat langzamer nat.

Op het terras is een andere hond met twee baasjes gaan zitten. Joeke is de ober op slag vergeten en richt zich nu op de hazewind. Ofschoon het echtpaar brildragend is en de hazewind niet, lijken zij al aardig op hun hond en op elkaar. Zij zijn spichtig hautain en wat zenuwachtig. Al meteen kijken zij om zich heen waar de ober blijft. Als Joeke toenadering zoekt tot de hazewind trekken zij deze samen dicht naar zich toe.

Joeke is niet van hun stand. Joeke beantwoordt dit met geblaf. Jacqueline en ik eten snel ons broodje op en vertrekken. Wat moet je anders. De ober kijkt ons opgelucht na. Hij kan weer rustig het terras op. Van die chique hazewind heeft hij niets te vrezen. Wij sjokken met onze hondenzoon terug door de regen.

Bij tante Charlotte treffen wij een blije Marije en Josephine aan. Zij laten trots hun stoeltjes zien van Klaas Gubbels. Samen met Charlotte hebben zij van karton ieder een stoeltje gemaakt. Joeke wordt uitgebreid geknuffeld. In de auto terug ligt hij op toerbeurt met zijn kop op schoot bij Marije en bij Josephine. Hij slaapt en geeft vreemde piepjes. Marije en Josephine vertellen honderduit over wat zij allemaal hebben meegemaakt en zeggen: "We hebben Joeke zo gemist. Wat hebben jullie eigenlijk gedaan?" Ik antwoord: "O, wij hebben gewandeld op stand. Het was heeeeel leuk."

TIP

- 1 Op internet kan je leuke wandelingen vinden. In natuurgebieden moet je je hond wel vaak aan de lijn houden. De ANWB verkoopt handige boekjes met leuke wandelingen waar je hond los mag meelopen.
- 2 Het wandelen met je hond aan de lijn is prettiger met een tuigje (als hij veel trekt) en met een lange lijn (je kan de hond dan meer ruimte geven).

24. Joeke doet gek

Joeke is nu zeven maanden en weegt zo'n twintig kilo. Hij is al drie kilo zwaarder dan zijn moeder Nynke. Ons dominant geteste alfamannetje is niet agressief, maar wel heel nieuwsgierig en vrij. Toch is Joeke wat aan het veranderen. Zo likt hij opeens de bek van alle honden. Volgens de baas van de lieve pitbull is dat typisch dominant gedrag. Even zoeken op internet en in de grote Martin Gaus en wij leren dat dit juist onderdanig gedrag is van pups naar volwassen honden toe.

Joeke gebruikt dit onderdanige gedrag om het ijs te breken. Vervolgens hoopt hij dat de volwassen honden met hem willen spelen en ravotten. Het werkt niet altijd, maar vaak wel. Een ander hondenbaasje vertelt dat het likken van de bek toch ook er op kan wijzen dat een hond hogerop wil komen in de roedel. Dat zou dan wel weer passen bij ons alfamannetje.

Op mijn puppydag ga ik met Joeke wandelen in het park. Als er een hond op honderd meter aan komt lopen, gaat Joeke opeens gek doen. Hij gaat liggen op zijn buik en kijkt gespannen naar de hond. Het is een golden retriever, niet bepaald een agressieve hond. Hij komt kwispelend naar Joeke toe lopen. Joeke blijft liggen tot de hond er is. Dan staat hij op en draait zich met zijn kop afgewend naar de hond toe. Vervolgens biedt hij zijn kont aan, om aan te ruiken. Wat is dit nu opeens. Is Joeke veranderd van een "agressieve" in een "onderdanige" hond? De bazin van de golden retriever is onder de indruk en complimenteert mij met mijn goed gesocialiseerde hond. Ik neem het compliment beleefd in ontvangst, maar denk, je had hem dit weekeinde eens bezig moeten zien. Toen sprong hij nog tegen alle mensen op die voorbij kwamen lopen. Toch is dit gedrag van Joeke vooral een inleiding op spelen met andere honden. Na het voorzichtige begin speelt hij heerlijk met de golden retriever. Zij hollen achter elkaar aan over het veld en bijten in elkaars bek.

's Avonds vertel ik Jacqueline over het onderdanige gedrag van Joeke. Ik verwacht dat zij het niet zal geloven, maar tot mijn stomme verbazing vertelt zij dat Joeke dit gisteren ook deed toen er een herder op hem af kwam. Ook wendde hij zijn kop af en bood daarna zijn kont aan. Volgens Jacqueline is dit gedrag niet gek. "Joeke is gewoon goed gesocialiseerd. Hij stelt zich onderdanig op om geen risico's te nemen bij "gevaarlijke" honden en "angstige" honden juist te verleiden om met hem te spelen. Joeke is slim en super gesocialiseerd. Hij verleidt honden om met hem te spelen."

"Aha", zeg ik "is dat het. Ik vroeg mij al af waarom vrouwen vaak al in dekking gaan op vijftig meter afstand als zij mij zien. Maar ik begrijp nu dat het een vorm is van verleiding. Of werkt dat alleen zo bij honden?" Jacqueline grinnikt en vraagt: "Wenden zij alleen hun hoofd af of gaan zij ook op hun buik liggen?" Daar heb ik niet van terug.

Onderdanig is Joeke verder alleen naar Truffel de poes toe. Hij heeft een diep respect voor haar. Als ik met Joeke speel en een balletje weggooi vanaf de bank naar de achterkamer komt het regelmatig voor dat Truffel opeens uit de gang tevoorschijn springt. Zij reageert dan op het balletje, maar bespringt vooral Joeke met een hevig geblaas. Joeke schrikt zich dan rot en gaat meteen op zijn buik liggen. Hij blijft dan net zo lang liggen en naar Truffel kijken tot zij naar de gang is gelopen of op de bank gesprongen.

Joeke mag dan een diep respect hebben voor Truffel, voor haar etensbak heeft hij geen enkel respect. Een paar weken terug ontdekte Joeke dat hij over de plank heen kan springen die ik op de trap heb bevestigd. Zijn moeder Nynke neemt deze psychologische barrière nog steeds niet, maar de verleiding voor Joeke was te groot. Hij rook het eten van Truffel en slobberde de bak leeg die op de overloop stond. Tot driemaal toe op één dag.

Ik vertel Brenda, de bazin van Toni, de Mechelse herder, over het voorval. Ik heb in de schuur nog een kinderhekje staan is haar reactie. Die mag je wel hebben. Daar sta ik nu op mijn puppydag weer een kinderhekje te monteren. Hij past prachtig. Aan de rechterkant is tussen twee spijlen wat meer ruimte. Onze "dikke" Truffel kan er net tussendoor. Joeke met zijn twintig kilo niet meer.

De trap wordt al snel een favoriet plekje van Truffel. Als Joeke weer eens door het huis stormt, glipt zij door het hekje en kijkt veilig toe hoe hij van de huiskamer via de gang naar de keuken stormt en weer terug.

Alleen 's avonds als Joeke in zijn mand ligt te slapen waagt Truffel zich rustig in de buurt van Joeke. Zij sluipt naar zijn mand en ruikt even aan hem. Alsof je kan ruiken hoe diep een hond slaapt. Dan springt zij op de bank en komt lekker bij ons liggen. Of zij gaat achter de bank liggen in het mandje dat aan de centrale verwarming hangt. Nu de kachel weer aan is, is dit een lievelingsplekje. Als Joeke wakker wordt, weigert zij zich te laten verjagen. Zij krijgt geen epileptische aanval meer van hem. Na de twee epileptische aanvallen op de eerste dag dat Joeke in huis kwam is er geen toeval meer geweest.

Vaak ligt Truffel op schoot bij Jacqueline en Joeke op haar voeten. Zij hebben allebei hun baasje gekozen. Joeke vindt het niet leuk als één van ons vieren weg gaat als wij een tijd samen zijn geweest. Als Jacqueline weggaat vindt hij dat vervelend. Komen wij terug dan komt Joeke hevig kwispelend aanlopen. Of je nu een uur bent weg geweest of een paar minuten, dat maakt niet uit.

Joeke een paar uur alleen laten in de bench gaat goed. Echt leuk vindt hij het niet, maar angstig nee dat lijkt hij niet te zijn. Anders dan zijn nieuwe vriend Timo, de Jack Russel die wij laatst in het park tegen kwamen.

Dat Joeke tegen alleen zijn kan is maar goed ook, want het 3 oktober weekeinde is aangebroken, het Leidens ontzet. Het feest duurt een dag langer omdat 3 oktober op zondag valt. Op 2 oktober gaan wij naar de taptoe. De verenigingen presenteren zich 's avonds in een optocht aan het publiek. Ik zie er de lol niet van in, Jacqueline als geboren Leidse wel. Na Joeke te hebben uitgelaten ga ik snel naar de drie dames toe en doe mee aan het spel waarbij de ene helft van Leiden naar de andere helft van Leiden kijkt. Na een drankje in de stad en een bezoekje aan opa en oma gaan wij naar huis. Joeke ligt lekker te slapen in de bench en begint meteen te kwispelen als wij hem er uit laten. Op zondag gaan wij naar de kermis, zonder Joeke natuurlijk. Die drukte willen wij hem niet aandoen. Wij eten haring met wittebrood en gaan daarna weer snel naar Joekje.

Op 4 oktober, de maandag, wordt 3 oktober echt gevierd. Jacqueline kijkt samen met Marije, opa en oma naar de optocht. Die staat dit jaar in het teken van "grenzeloos feesten". Vanuit de dokterskamer, die na opa's pensioen 16 jaar geleden in tact is gebleven, hebben zij een mooi uitzicht over de Zoeterwoudsesingel en de optocht. Joeke ligt in zijn bench, Josephine loopt mee in de optocht. Josephine draagt een bord waar op staat "trouweesten". Achter haar lopen allemaal bruiden en bruidegoms. Na de optocht snelt Jacqueline weg om Josephine op te halen en daarna naar huis om Joeke nog even uit te laten en weer in de bench te stoppen.

's Avonds eten wij met zijn allen bij opa en oma, hutspot met klapstuk. Het gerecht dat Cornelis Joppenszoon in een koperen pot vond nadat de Spanjaarden in 1574 de belegering van Leiden staakten. Weer lijkt Joeke lekker te hebben geslapen in zijn bench. Tot ik de volgende dag buurman Joachim spreek. Die heeft Joeke horen blaffen en is voor de zekerheid even gaan kijken of er geen inbrekers waren. Tja, 3 oktober duurde net even te lang voor Joeke. Wij hadden hem iets eerder moeten ontzetten.

- 1 Als je niet wil dat je hond boven komt op de slaapkamers hang dan een hekje op onder aan de trap.
- 2 Als je je hond een tijdje alleen laat in huis of in een bench, zorg dan dat je hem van tevoren uitlaat en dat hij water heeft gedronken of in ieder geval niet te lang zonder water zit.

25. Joeke tilt zijn poot op

Ik heb mij nooit gerealiseerd dat er een verschil is tussen hoe mannetjeshonden plassen en hoe vrouwtjeshonden dat doen. Onnozel natuurlijk, ik dacht dat ze allebei hun poot optillen om te plassen. Als ik er achter kom dat alleen mannetjes dit doen, vraag ik mij af waarom ik dit niet eerder wist. Het is zo logisch. Misschien omdat de honden die ik vroeger kende allemaal mannetjes waren?

Maar wie weet wanneer een reutje zijn poot op gaat tillen? Dat doen zij niet meteen. Joeke gaat keurig door zijn achterpoten als hij een plas doet. Zo heeft hij het van zijn moeder geleerd, of de natuur heeft het zo geregeld omdat zijn piemeltje nog niet veel voorstelt.

Op 16 oktober is Josephine jarig. Wij zingen haar wakker. Zij krijgt kadootjes van Jacqueline en mij, van haar zus Marije en dat is de traditie, ook iets van elk huisdier. Van Joeke krijgt zij een paraplu, handig om te gebruiken bij hondenweer. Na het ontbijt ga ik samen met Josephine Joeke uitlaten. De paraplu gaat natuurlijk mee. Als Josephine hem openklapt gaat Joeke er enorm naar blaffen. Hij vindt het maar een eng geval. Als Josephine de paraplu weer inklapt houdt hij meteen op met blaffen.

Een stukje voor ons lopen de burens met hun leenhond Rocky, een vuilnisbak met veel krulletjes. Hij is een volwassen reu en Joeke vindt hem reuze interessant. Hij gaat dicht achter hem lopen. Bij elke boom tilt Rocky zijn rechterpoot op en plast. Bij de eerste boom loopt Joeke er naar toe, ruikt en hurkt vervolgens om ook een plas te doen. Maar bij de tweede boom tilt hij warempel ook zijn rechterachterpoot op en plast. Hij hurkt er nog wel een beetje bij, maar toch.

Josephine en ik zijn nieuwsgierig wat Joeke bij de volgende boom zal doen. Hij blijkt snel te leren, want weer tilt hij zijn poot op. Hij hurkt er al weer wat minder bij. Joeke is zeven en een halve maand en nu een echt mannetje, vol in zijn puberteit.

Het valt Josephine op dat Joeke steeds zijn rechterachterpoot optilt. Zij vraagt of alle honden dat doen of dat er ook honden zijn die de linkerachterpoot optillen. Ik probeer haar wijs te maken dat alleen poedels en chihuahua's hun linkerachterpoot optillen, maar dat gelooft zij niet.

Ik leg haar uit dat ik geen flauw idee heb. Misschien gaat hij dat later nog wel doen. Je hebt ook voetballers die links en rechts kunnen schieten en tennissers die links en rechts slaan. Zij legt me fijntjes uit dat ook die redenatie nergens op slaat. Een hond heeft toch maar één piemel zegt ze. Daar moet ik haar gelijk in geven. Ik wil nog een opmerking maken over mannen die links dragend zijn en mannen die rechts dragen. Wijs geworden hou ik mijn mond. Als wij thuis komen gilt Josephine door het huis: "Joeke is nu een echt mannetje". Zus Marije komt meteen geïnteresseerd de trap af en vraagt "O ja, heeft hij 'het' gedaan?" "Nee joh", zegt Josephine "hij tilt zijn poot op om te plassen." " Lekker belangrijk", zegt Marije en loopt weer terug naar boven. Ongetwijfeld om op de computer een spelletje te spelen.

Twee dagen later blijkt Joeke niet alleen rechts zijn poot op te kunnen tillen, maar ook links. Het is gewoon afhankelijk van het object dat hij op het oog heeft. Al snel is geen boom veilig meer. Vervelender is dat hij ook tegen de muren van huizen aan wil plassen, een autowiel of een fiets. Natuurlijk probeer je dat voor te zijn, maar het optillen van de poot gaat heel snel. Een fiets twee huizen verderop krijgt dan ook een sproeibeurt. Besmuikt kijk ik of iemand het ziet. Al snel leer ik met Joeke om dit soort voorwerpen heen te lopen of hem er snel bij weg te trekken.

Als ik weer een rondje loop met Josephine verbaast zij zich er over dat Joeke op een klein rondje wel tien keer zijn poot optilt en plast. "Hoe kan dat", vraagt zij, "heeft hij daar dan genoeg voor?" Ik leg haar uit dat het elke keer een klein beetje is. Honden laten zo zien dat dit hun gebied is. Zij proberen zo hoog mogelijk te plassen, want dat maakt indruk. "Wel lastig als je een klein hondje bent.", grinnikt Josephine.

Niet veel later komen de vriendinnen van Marije en Josephine langs voor een theebransje. Joeke vindt het reuze gezellig. Hij springt tegen alle zes de meisjes op en laat zich uitgebreid aaien. Opeens heeft hij een meer dan gemiddelde interesse voor het been van één van hen. Hij blijft maar tegen haar rechterbeen aan springen. Het windt hem vreselijk op. De commando's "foei" en "nee" hebben geen enkel effect. Wij sleuren Joeke dus maar van het been af. Dat helpt natuurlijk wel. Wij kunnen hem niet loslaten, want dan stormt hij weer op het been af. Hij drukt eerst zijn neus in haar kruis en springt weer tegen haar been op. Weer twee dagen later komen wij langs het spoor labrador Puck tegen met haar bazin. Puck is een teefje en net gesteriliseerd. Een week geleden speelde Joeke nog leuk met Puck, maar nu probeert Joeke de hele tijd boven op Puck te springen. Van achteren, op de zijkant, op haar kop, het maakt Joeke niets uit. Mij wel, ik schaam me rot en trek Joeke steeds snel van Puck af. Die lijkt het ook niet leuk te vinden.

Het baasje van Puck vertelt mij dat Puck kennelijk lekker ruikt voor alle reutjes. Zij mag zich verheugen in een bovenmatige belangstelling van alle mannetjes. Ik grap dat zij kennelijk honing aan haar kont heeft

hangen. De bazin van Puck gaat hoogst serieus door en vertelt dat zij in het park ruzie kreeg toen zij met een loopse Puck ging wandelen. De reutjes waren toen helemaal niet meer te houden. Zij kreeg ruzie met een eigenaar die zijn hond niet meer teruggelokt kreeg.

Er staat mij nog wat te wachten met Joeke denk ik. De bazin van Puck vertelt dat reutjes helemaal niet meer te houden zijn als zij het een keer echt gedaan hebben. Ik trek Joeke weer van Puck af. Dit verhaal komt mij bekend voor. Ik heb eerder gehoord dat als je gaat fokken met een reu het een echt alfamannetje wordt. Als ik thuis kom vertel ik Jacqueline en de meisjes het verhaal. Zij reageren nogal verschillend. Jacqueline zucht en zegt: "Ook dat nog."

De meisjes zijn trots. "Nu is Joeke een echt mannetje.", hypert Josephine. Marije vraagt of hij 'het' heeft gedaan. Ik antwoord dat wij hem altijd nog kunnen laten castreren als hij zijn hormonen niet in bedwang kan houden. Vier boze ogen kijken mij aan en twee begripvolle.

Kijk uit als je een reu wil laten castreren. Doe dit niet te vroeg en laat je voorlichten door een dierenarts. Je hond kan er rustiger door worden. Bovendien accepteren veel dierenpensions geen ongecastreerde reutjes. Nadeel is dat de hond last kan krijgen van extra haargroei of zelfs een ander karakter kan krijgen zegt men. Je kan een reu ook eerst chemisch laten castreren.

T I P

26. Joeke loopt weg

Om het jaar gaan wij in de herfstvakantie een weekje met de ouders van Jacqueline naar Drenthe. Dit jaar hebben wij twee huisjes gehuurd op bungalowpark Aelderholt. Joeke gaat mee. Benieuwd of de puber zich een beetje zal gedragen.

De heenreis verloopt prima. Joeke is gek op autorijden en ligt prinsheerlijk te slapen tussen Marije en Josephine in. Als wij op het bungalowpark aankomen gaan wij snel een wandeling maken met Joeke. Wij lopen een polderweg op. Joeke begint te blaffen bij het eerste veld dat wij tegenkomen. Er staan schapen. Met moeite krijgen wij Joeke langs het veld. Het is niet duidelijk of hij bang is voor de schapen of ze wil uitdagen. In het volgende veld staan shetland pony's. Joeke begint weer te blaffen. Hij lijkt de paardjes aan te zien voor groot uitgevallen honden. Wij hebben pech, want een rondwandeling blijkt niet mogelijk. Dus blaffen wij ons weer een weg langs de shetland pony's en langs de schapen. De start van de vakantie had rustiger kunnen zijn.

Wij gaan na het drinken van een kop thee gezellig even met zijn viertjes zwemmen. Joeke laten wij een uurtje achter in het huisje. Hij ligt lekker in zijn bench op een kleedje met hondenbotjes patroon. Tenminste wij denken dat hij lekker ligt. Als wij een uur later terugkomen horen wij Joeke al van ver blaffen. "Jeetje", zegt Jacqueline, "opa en oma hebben misschien wel een uur lang dat geblaf moeten aanhoren." Marije en Josephine roepen: "Ach wat zielig. Wij moeten hem snel gaan troosten". Ik zeg heel praktisch: "Gelukkig staan de andere huisjes wat verder weg."

Wij treffen Joeke helemaal buiten adem aan. Hij hijgt heftig. Het is duidelijk dat hij bijna de hele tijd heeft geblaft. Als wij hem uit de bench laten, slobbert hij in één keer zijn bak met water leeg. Als wij even later aan opa en oma vragen of zij iets hebben gehoord, weten die van niets. Gelukkig maar. De ouderdom komt met gebreken. Soms is dat een voordeel.

's Avonds als de meisjes slapen bespreken Jacqueline en ik het verloop van de eerste vakantiedag. Onze hondenzoon lijkt wat angstig te zijn. In de zomervakantie konden wij hem rustig een tijdje alleen in het vakantiehuysje laten. Zou het te warm zijn in het huisje, vraagt Jacqueline zich af, of juist te fris zo dicht bij de deur. Wij weten allebei dat het zinloos is hier diep over na te denken. Toch doen wij het, net als toen de meisjes nog klein waren. Toen vroegen wij ons af wat een huiltje betekende, nu wat een blaf betekent. "Wij gaan ons er niet volledig aan aanpassen", zeg ik. "Ik heb geen zin mijn vakantie week hierdoor te laten vergallen. Je weet hoe lekker ik het vind om te zwemmen." "Joh, dan blijf ik wel bij hem", zegt Jacqueline.

Ik hou vol: "Lekker gezellig. Nee, hij went er maar aan." Joeke merkt niets van ons gesprek en ligt lekker te slapen in zijn bench. Als wij in de buurt zijn dan is het goed. "Hij gaat zich gewoon aan ons hechten", zegt Jacqueline, "en misschien horen die angsten wel bij de puberteit." Wij zouden zo een hele avond kunnen filosoferen over het zieleleven van een jonge hond. Dat doen wij niet. Wij pakken allebei ons vakantieboek. Ik heb "Zoetemonst" meegenomen van Thomas Rozenboom. Het blijkt te gaan over een dierenarts in het Oosten van het land. Als ik het Jacqueline vertel schiet zij in de lach. "Ik heb de DVD's van James Herriot en dokter Vlimmen ook voor je meegenomen", giechelt zij.

Jacqueline en ik verdelen de wandelingen met Joeke. Jacqueline wandelt 's ochtends met hem. Zij loopt dan het hek uit, rechts om het golfveld heen en aan de andere kant via een hek weer terug het park op. Ik loop het avondrondje op het park. Verder maken wij overdag een paar prachtige wandelingen met Joeke, opa en oma. Bos, hei, paddenstoelen en jeneverbessen genoeg in Drenthe. Joeke geniet van al het wandelen. Tot Jacqueline op een ochtend opeens het huisje instormt. "Joeke is weg. Jullie moeten komen helpen met zoeken." Ik lag nog heerlijk te slapen in bed en schiet recht overeind. De meisjes staan al naast hun bed en kleden zich snel aan. Marije rent met Jacqueline mee naar buiten en samen vertrekken zij op de ene fiets die wij hebben gehuurd. "Hij moet nog op het park zijn", roept Jacqueline en weg zijn zij.

Josephine is ondertussen woest omdat ik mij rustig aankleed en een plas doe. "Schiet op", roept zij "hij kan wel dood zijn." Net als wij willen vertrekken komt Marije al weer aanfietsen. "Wij hebben hem gevonden bij de slagbomen. Mama blies op de fluit die wij op Terschelling hebben gekocht en daar kwam hij aanlopen. Tussen de vuilnisbakken vandaan met een bananenschil in zijn bek. Even later komt Jacqueline terug en vertelt: "Joeke kwam blij kwispelend aanlopen. Hij is het halve park overgelopen. Ik raakte hem kwijt bij het hek naar het golfterrein. Joeke schrok van een auto op de weg en schoot door het hek heen. Ik kreeg het hek niet open met één hand. De sleutel paste niet goed en Joeke liep maar te trekken aan de lijn. Ik was zo stom om hem aan de lijn terug te trekken. Hij trok nog harder en de nylonlijn schoot langs mijn vinger." Jacqueline laat een ontvelde pink zien. Ik vraag: "Liet je de lijn dan niet los?" "Nee", zegt Jacqueline, "hij trok zo hard en was zo in paniek dat hij zich zelfs uit het tuigje worstelde en weg schoot het park op."

De rest van de week heeft Jacqueline last van de pink. Zwemmen is er niet meer bij. Daar boft Joeke dan weer mee. Als wij 's avonds bij opa en oma gaan gourmetten laten wij Joeke achter in de bench. Kennelijk voelt hij dat wij in de buurt zijn, want wij horen niet één blafje. Hij gedraagt zich voorbeeldig.

Als ik de maandag erna op mijn werk kom en het verhaal in geuren en kleuren vertel, blijkt collega Belinda een gespalkte hand te hebben overgehouden aan een weekje herfstvakantie. Met dank aan haar jonge

labrador Jip. Bij het uit de auto gaan negeerde hij het commando “blijf” en sprong omhoog. Het gevolg een blauw oog. Toen Belinda hem vervolgens probeerde vast te grijpen klapte haar duim om. Haar hand is gespalkt. “Ik ga weer een training doen”, zucht zij “met die hond valt niets te beginnen. Hij luistert nergens meer naar.” Wij troosten ons met elkaars verhalen. Ja honden in de puberteit vallen niet mee.

Later die week komt de mevrouw van de Alzheimerstichting de collectebus brengen. Joeke vindt haar wel leuk en springt tegen haar been op. Zij vindt het niet erg en haalt hem aan. Had ze dat maar niet gedaan. Even later bijt Joeke in zijn enthousiasme haar dure groenleren jasje kapot. Het is zo soepel van stof dat het een kleine beet niet overleeft. Heerlijk zo’n puber. Ik bied aan de kosten te vergoeden, maar daar wil de mevrouw van de Alzheimerstichting niets van weten. “Ik haalde hem zelf aan.”, zegt zij grootmoedig. Ik schaam me rot, al klopt het wel.

- 1 Hou je hond op veilige afstand van mevrouwen met dure zachtlederen jasjes.
- 2 Als je een hond uitlaat met een lange riem van nylon, pak deze dan nooit beet. Als de hond er aan trekt kan je een lelijke brandwond oplopen.
- 3 Als je hond een tuigje om heeft zorg dan dat deze strak genoeg is afgesteld, anders kan hij zich er uit los worstelen.

T I P

27. In de sneeuw

Ik moet bekennen dat er steeds meer een band ontstaat met Joeke. In huis moet je goed oppassen met etenswaren. Niets is veilig voor Joeke, maar verder gedraagt hij zich voorbeeldig. Tijdens de maaltijden ligt hij lekker in zijn bench. Als hij ons met de eerste borden ziet lopen om de tafel te dekken, gaat hij er uit zichzelf al in liggen. Niet zo gek, want hij krijgt dan een paar mini-frolics. Soms ligt hij op schoot bij één van de meisjes als zij op de bank zitten. Uit zichzelf zal hij nooit op de bank klimmen.

Op één van mijn puppydinsdagen bouw ik een parcours in de kamer. Van een halfhoogslaper heb ik een paar staanders in de schuur staan. De meisjes liggen inmiddels in twee tegen elkaar aan geschoven bedden op zolder. Dat vinden zij gezelliger dan een kamer voor zich alleen. De andere kamer is een studeer- en loungekamer geworden met zitzakken. De staanders leg ik op twee peuterstoeltjes die nog rondzwerfen door het huis. Dan laat ik Joeke onder de staanders door kruipen. Dat lukt aardig met een "lok"-snoepje. Vervolgens laat ik Joeke terug kruipen onder de staanders door. Joeke heeft er schik in en kijkt mij verwachtingsvol aan. Wat moet ik nu doen baas?

Ik haal een staander en een stoeltje weg. Joeke laat ik over het lage gedeelte springen van de overgebleven staander. Natuurlijk beloon ik Joeke met veel "Goed zo", "brave hond" en "knap zeg". Ten slotte krijgt hij een snoepje. Daarna verhoog ik de moeilijkheidsgraad door de staander een stukje hoger te leggen. Net als bij het lage hekje naar het grasveld bij het station aarzelt Joeke even, maar springt er vervolgens moeiteloos overheen. Ik leg de staander nog twee keer iets hoger. Het is geen probleem voor Joeke. Als ik daarna naast de eerste staander ook de tweede staander leg, vindt Joeke het opeens spannender. Hij springt wel, maar raakt met een achterpoot licht de hindernis. Prompt durft hij niet meer te springen.

Ik probeer een ander spelletje en zet hem op het stoeltje met de bedoeling om Joeke over de twee staanders naar het andere stoeltje te laten lopen. Eerst begrijpt hij niet wat de bedoeling is en kijkt mij met een scheef heen en weer wiegend 'autoplankspeelgoedhondenhoofd' aan. Vervolgens probeer ik door vier mini-frolics op de staanders te leggen hem met voer naar de overkant te lokken. De dichtstbijzijnde frolic eet hij op, maar blijft zitten. Met een klein duwtje krijg ik hem in beweging. Midden op de evenwichtsbalk van 20 centimeter blijft hij staan. Hij beeft. Ik haal hem er snel af. Het moet wel leuk blijven.

Als de meisjes uit school komen laat ik zien hoe Joeke onder één staander door kan kruipen en er overheen springen. Later herhalen wij het nog een keer als Jacqueline thuis komt van een stagedag bij de kleuters op de Tweemaster. Wij zijn allemaal reuze trots. Ik betrap mij zelf er op dat ik zowaar een band aan het opbouwen ben met Joeke.

Het wordt eind november en het gaat sneeuwen. Ik kan me niet herinneren dat wij eerder zo vroeg sneeuw hebben gehad. Joeke vindt het prachtig. Hij springt als een dolle door de sneeuw en hapt naar elk vlokje. Josephine gooit een sneeuwbal in de lucht en Joeke probeert hem op te vangen. Er ligt ook een dun laagje ijs op de sloten. Als wij richting park lopen glijdt Joeke als een soort "Bambi" over de Melchior Treublaan. Zijn poten glijden vreemd onder hem weg. In het park hou ik Joeke aan de lijn. Ik ben bang dat hij anders door het ijs zakt. Wij helpen een vrouw die minder gelukkig is met haar hond. Het ijs is zo bros dat de hond uiteindelijk toch bij ons in de buurt komt en wij hem de kant op kunnen trekken. Joeke vindt het reuze interessant en blaft er lustig op los.

Als wij de wandeling vervolgen zakt Joeke steeds ver weg met zijn poten in de sneeuw. Daardoor trekt hij zijn poten extra hoog op. Het is een komisch gezicht. Joeke loopt koninklijk. Sinds kort heeft hij ook een befje bij zijn borst. Wat trouwens opvalt is dat Joeke dan een mooie zwart-witte vacht heeft, maar dat het wit in vergelijking met de sneeuw wel geel lijkt. Wij passeren op de wandeling nog een paar honden en ook hun vachten zien er gelig uit. Je hebt dus wit en wit.

Na een korte dooiperiode volgt een tweede vorst- en sneeuwperiode. Wat een verwennerij. Ik krijg nu ook het advies van een paar hondenbezitters om de poten van Joeke in te smeren met vaseline. Dat voorkomt kloven en dat de pekel prikt in de wondjes. Braaf smeer ik de poten van Joeke een keer in. De keer daarna ben ik het alweer vergeten. Joeke heeft er geen last van, hooguit van de ijsklontjes tussen zijn tenen. Die smelt ik zo weg door mijn warme vingers er tegenaan te drukken.

Dan kom ik in het park Coco tegen. Coco is een jachthond en een grote vriend van Joeke. Zijn baasje Arthur zit bij Josephine in de groep. Hij is aan het schaatsen. Zijn vader maakt de baan schoon en schuift sneeuw weg. Ondertussen sjeest Coco door het park. De vader van Arthur probeert hem te lokken, maar Coco negeert hem totaal. Ik moet grinniken en denk aan de keren dat ik tevergeefs Joeke riep. Laatst nog kwam ik een jogger tegen op het eerste veldje in het park. Daar staat hij wild zwaaiend met zijn armen een cooling down te doen. Joeke rent meteen naar hem toe. Nog voor hij de man bereikt roept deze "hou die agressieve hond bij je." Ik roep snel: "Hij is niet agressief, maar speels.", om de man gerust te stellen. Dat lukt niet en ook beschikt hij over een kort lontje: "Zo gaan wij ook nog in de verdediging in plaats van excuses aan te bieden." is zijn reactie. Ik haal een keer diep adem en maak dan mijn excuses. Ze in ontvangst nemen doet de man niet. Tja. Resteert het probleem Joeke te pakken. Ik loop naar de man toe en zie dan dat hij een afgeplakte wenkbrauw heeft. Terecht of niet mijn hersenen seinen "Agressief sportschooltype". Voor ik mij op Joeke richt rek ik mij zelf daarom eerst uit. Het is een klein mannetje en nu nog kleiner. In combinatie met mijn midlifecrisis bruinleren jack krijg ik hem eindelijk rustig.

Dan richt ik mij op Joeke. Noch mijn postuur, noch mijn bruinleren jack, noch mijn harde “foei” en “nee” met extra zware stem maken indruk. Hij denkt dat het een spelletje is wie het meest dominante alfamannetje van de drie is. Hij cirkelt al blaffend om mij heen. Als slimme stabij weet hij dat als ik hem te pakken krijg hij aan de lijn gaat. Lokken met een mini-frolic heeft geen effect. De jogger kijkt mij meewarig aan, maar zegt niets meer. Uiteindelijk krijg ik Joeke te pakken en besluit dat het eerste goede voornemen voor het nieuwe jaar definitief is geboren. Joeke opgeven voor de vervolgcursus “de gehoorzame hond”.

Ik moet aan dit voorval terugdenken als ik de baas van Coco in de weer zie. Hij is jaloers op mij, want Joeke heb ik dit keer zo te pakken. Als hij de moed opgeeft, vertelt hij dat Coco de dag ervoor kwam aanlopen met een gillende haas in zijn bek. De hond was trots, maar zijn baas van slag. Opeens kwam er uit het niets een vrouw tevoorschijn die aanbood de inmiddels dode haas voor hem weg te brengen. Zij wist wel waar dat kon. Pas later realiseerde hij zich dat de haas vermoedelijk op haar kerstmenu terecht was gekomen.

De sneeuw levert mooie foto's op van de meisjes met Joeke op de slee en van Joeke alleen op de slee. Ik mail twee foto's als kerstgroet naar de collega's op het werk. Begin ik mij te hechten aan de hond of word ik langzaam zelfs hondengek. Als ik van een collega op het werk voor mijn verjaardag een Stabijpakket krijg met postpapier en memoblok denk ik niet eens wat vreselijk. Nee, ik vind het wel leuk, natuurlijk vooral voor de meisjes. Dit was een paar maanden geleden ondenkbaar geweest.

TIP

- 1 Hou de hond aan de lijn als er onbetrouwbaar ijs ligt.
- 2 Als je hond last heeft van de kou en pekels aan zijn poten, smeer de poten dan in met vaseline voor je met hem gaat wandelen.
- 3 Als het te koud of te glibberig is om veel te wandelen met je hond, maak dan eens een parcours voor de hond in huiskamer, of geef hem wat hondenbrokjes in een kong of in een hondenpuzzel.

28. Het hondenhotel

Niet veel later heb ik Tjitske aan de lijn, onze hondenfluisteraar. Zij heeft sinds kort een nieuwe baan en werkt nu bij groothandel Tijssen in de buurt van Alphen aan de Rijn. Zij vertelt mij dat het een groothandel is in diervoeders en andere dierproducten. Zij heeft het er prima naar haar zin. Ik ken Tijssen als merk van het hooi dat onze konijnen eten.

Tjitske vertelt mij dat zij zelfs droomt van de kleurcodes van hondenriempjes. Jij liever dan ik denk ik. Tjitske is blij te horen dat alles goed gaat met Joekepoek en moet lachen als ik vertel dat ik me verdikkeme begin te hechten en koosnaampjes ga gebruiken. Ik vind het zelfs wel grappig als hij 's avonds, als ik op de bank lig en een verhaaltje over hem schrijf, met een diepe zucht neerploft onder de bank en na enige tijd een stille stiekeme wind laat.

Ik word alleen gek van al zijn sloopwerk. Joeke is inmiddels bezig met zijn vijfde riem. Als wij even niet opletten knaagt hij het nylon van de lange lijn door. Bij de eerste riem verdween het restant van de lijn, na de doorknaagactie, in het handvat van de riem. Die bleek niet open te krijgen en kon ik zo weggooien. Een tweede riem knaagde hij een paar keer op toen ik een gesprekje voerde met iemand in het park. Die riem kon ik gelukkig inkorten. Maar na drie keer inkorten was de "lange lijn" veranderd in een "korte lijn". Tjitske grinnikt aan de andere kant van de lijn: "Dat is goed voor de handel".

Ik vertel haar ook dat Joeke gek is op pluchen speeltjes, maar ze bijna allemaal sloopt. Een vosje van de Bijenkorf heeft het nog het langst uitgehouden. Ook het enige speeltje dat hij niet kapot krijgt is van de Bijenkorf. Het is een kussentje in de vorm van een tijger. Joeke ziet de tijger als zijn prooi en schudt hem wild grommend in zijn bek heen en weer. De hond blijft een prooidier. Tjitske is vertederd. Wat dat betreft lijkt zij op mijn dochters. Ik wens haar veel plezier in de dierenhandel, na te hebben aangehoord welke handige speeltjes groothandel Tijssen in de aanbieding heeft.

Kerst begint te naderen en dan gaan wij een lang weekend naar de Winterefteling. Mijn ouders zijn 50 jaar getrouwd en tracteren op een verblijf in twee bungalows. Op de terugweg van vakantie in Frankrijk ontvangen wij een sms dat de bungalows zijn geboekt. Na terugkomst maken zij duidelijk dat het niet de bedoeling is dat Joeke meegaat. Marije en Josephine verheugen zich zo op het pretpark, zij zijn er nog nooit geweest, dat zij zelfs dit niet erg vinden. Het is augustus en er is alle tijd om een geschikt onderkomen voor Joeke te vinden. In oktober vragen mijn ouders of wij al een adres voor Joeke hebben. Ik moet bekennen dat ik er nog niet mee bezig ben geweest. Zij waarschuwen dat de pensions vast vol zitten met de kerst. Half Nederland is dan op wintersport. In november ga ik maar eens informeren waar er geschikte pensions zijn.

Op het werk krijg ik een tip van collega José. Het is een dierenhotel in de polder. Collega Belinda heeft het geboekt voor de zomervakantie, maar is er nog niet geweest. Je moet wel snel boeken, want het zit zo vol waarschuwen de dames. De honden zitten er per vier in een soort bungalows en kunnen vrij naar buiten lopen. Je moet alleen wel vragen om hem na afloop te wassen, anders krijg je een wel heel vieze hond in de auto. Ik bel snel het dierenhotel, het blijkt al volledig volgeboekt te zijn. Jammer, het klonk zo aardig.

Op internet vind ik nog wat andere pensions in Leiden en omgeving. Ik wil gaan bellen met een zo op het oog leuk dierenhotel in Katwijk "Lobbes". Op het laatste moment kom ik er achter dat daar geen ongecastreerde reutjes mogen komen. Dat blijken nog veel meer pensions niet te willen. Uiteindelijk kom ik uit bij dierenhotel Hoeve Beestenspul. Het ligt net buiten Alphen aan de Rijn. Een vriendelijk meisje vertelt mij dat er nog plaats is, dat een ongecastreerde Joeke welkom is en dat ik zaterdag wel even kan komen kijken waar Joeke terecht komt.

Met het hele gezin rijden wij op zaterdag naar Alphen. Wij willen allemaal weten of wij Joeke hier wel veilig achter kunnen laten. Patricia heet ons welkom. Joeke krijgt een hondenkoekje en vindt het meteen goed. Hij springt tegen Patricia op. Een meisje laat ons de hokken zien. In elk hok zitten een paar honden met ieder een eigen mand. Zij showt ons ook de veldjes waar Joeke straks vrij kan rondrennen. Zij veegt vakkundig een door Joeke van de zenuwen gedraaide drol op met een schep. Wij zijn het eens, dit is vast een goed adres. Bovendien zit de dierenbescherming op hetzelfde terrein.

De vrijdag voor kerst brengen wij Joeke naar het Beestenspul. Samen met Josephine en Joeke glibber ik over de landweg naar de boerderij. Patricia vertelt dat Joeke op een kamer van drie komt te liggen. Joeke krijgt een hondenkoekje en ziet ons niet meer staan. Met een meisje verdwijnt hij richting de hokken. Josephine en ik vinden dat wel gek. Typisch Joeke dat hij nieuwe mensen leuk vindt, maar wij hadden wel op een afscheidsknuffel gehoopt. Patricia zegt dat wij de volgende dag gerust even mogen bellen. Ik kan mij niet voorstellen dat ik dat ga doen. Heerlijk drie dagen geen hond.

Maar de volgende dag als wij na een eerste ronde door de Winterefteling teruglopen om in de bungalow te gaan lunchen, ben ik het die tot mijn stomme verbazing voorstel om even te bellen met het Beestenspul. Marije en Josephine zijn zo vol van de Vogelrock, een of andere attractie waar ik ook echt in moet, dat zij hier niet aan hebben gedacht. Natuurlijk kijken zij gespannen toe als ik bel. Patricia doet verslag. Joeke zit in een hok bij een jonge Beagle met de naam Darwin en bij een oudere Stabij met de naam Juffie. Juffie heeft de wind er flink onder en bepaalt wanneer de honden 's avonds gaan slapen. De twee jonge honden mogen van haar dan niet meer uit hun mand komen. Joeke heeft de boel wel al in de maling genomen. Hij liep mee

van het uitrenveldje terug naar het hok, maar ging er op het laatste moment weer vandoor. Het telefoontje stelt ons gerust, een heerlijk gevoel. Dat Joeke een goed gesocialiseerde hond is wisten wij wel, maar toch.

's Middags laat ik mij door de meisjes meenemen in de Vogelrock. Wij lopen een donkere gang in en komen terecht in een karretje. Langzaam worden wij in het donker omhoog getrokken om vervolgens met een noodvaart naar beneden te gaan. Het blijkt een ondergrondse achtbaan te zijn. Ik schreeuw "Dit wil ik niet" en knijp de rest van de rit met mijn ogen stijf dicht heel hard in een stang voor mij. Bij de uitgang is een foto van ons karretje te bewonderen. De meisjes staan er juichend op, de armen los in de hoogte. Naast de meisjes zit een wat oudere man, lijkbreek, zijn hoofd naar beneden gebogen met de ogen dicht. Marije en Josephine vertellen buiten in geuren en kleuren het verhaal aan de rest van de familie. Ik heb mij nog nooit zo beroerd gevoeld. Het genereuze aanbod mee te gaan in het schommelschip sla ik af. De bootjes in de Fata Morgana zijn voor mij heftig genoeg. Gelukkig speelt de Efteling in op de vergrijzing van Nederland.

Na een lekker familieweekend halen wij Joeke op bij het dierenhotel. Hij slaapt die middag veel in zijn mand en lijkt rustiger dan anders. Maar dat is schijn, 's middags springt hij in het park op tegen een mevrouw die eendjes brood aan het voeren is. Als zij Joeke ziet houdt zij de zak brood boven haar hoofd en begint wild te zwaaien. Joeke stormt er op af. De mevrouw vindt het heel vervelend. Ik bied mijn excuses aan en denk Joeke is back.

- 1 Reserveer tijdig een plek in een dierenpension. Ook in deze branche zijn er veel vroegboekers.
- 2 Let extra op als je een ongecastreerde reu hebt, die is niet bij alle dierenpensions welkom.

T I P

29. Oud en Nieuw

Traditiegetrouw halen wij pas na de gezamenlijke verjaardag van Marije en mijzelf half december een kerstboom in huis. Dat moet een boom zijn die niet snel zijn naalden laat vallen, want Jacqueline zou het liefst met Pasen de boom pas weg doen. De laatste keer kochten wij een Nordmann met het kruis er al onder gespijkerd.

Ook dit jaar wil Jacqueline een boom ook al zijn wij de kerstdagen op de Winterefteling. Dat maakt niet uit, de boom blijft staan tot Driekoningen. "Kan dat wel een boom met Joeke?", vraagt Jacqueline. Ik stel de simpele vraag: "Hoe denk je dat de andere 2 miljoen huishoudens met een hond de kerst doorbrengen? Allemaal zonder boom?" Deze vraag lijkt mij afdoende, maar werkt niet. Jacqueline vervolgt: "Ik heb gehoord dat dennennaalden gevaarlijk zijn voor honden. Ze zijn giftig en als een hond een naald doorslikt kan deze een darm doorboren." Niet echt gezellig. Even googlen en ja hoor het verhaal blijkt te kloppen. Met tips er bij dat als je hond een naald toch doorslikt je hem ontbijtkoek moet geven. Die klontert dan om de naald en haalt de scherpe kantjes er af.

Wij besluiten toch de gok te nemen. Een Nordmann verliest amper naalden. Jacqueline zegt toe dat de boom eerder het huis uit mag. Zo haal ik op mijn Joekedag een Nordmann bij het tuincentrum. De eigenaar hoor ik tegen mensen voor mij zeggen, dat zielige boompje zou ik niet nemen. Het is wel erg klein en iel. Als zij weg zijn zeg ik: "Doe mij maar dat erg kleine en iele boompje." Thuis bevestig ik het kruis met touw aan de kruk waar ik de boom op zet. Voor de zekerheid knip ik de onderste takken er af en zet de boom naast de bank. Met een oude puzzelplank barricadeer ik de constructie zodat Joeke er niet bij kan. Pas als ik de naalden heb weggezogen die uitvallen bij het neerzetten van de boom, laat ik Joeke uit de bench.

In het begin vindt hij de boom spannend en blaft er naar. Daarna probeert hij over de puzzelplank te springen. Als hij inziet dat het niet lukt, gaat hij met een diepe zucht in zijn mand liggen. Hij vindt het kennelijk wel goed zo. Een diepe zucht betekent namelijk dat de hond tevreden is. Een hond zucht niet uit frustratie zoals wij mensen doen. Ik hang de lampjes in de boom, zet de piek erop en ga met een diepe zucht op de bank liggen. De meisjes mogen de rest doen. Operatie dennenboom is geslaagd.

De dag voor wij naar de Winterefteling gaan liggen er kadootjes onder de boom. Voor iedereen wat, ook voor de dieren. Voor Truffel de kat snoepjes, voor Mopsie en Pluisje de konijnen zaadstrengen en voor Joeke een waterfles voor in de bench. Marije en Josephine hebben de kadootjes van hun zakgeld gekocht. "Tjitske en groothandel Tijssen zullen blij zijn met jullie.", zeg ik om ze een beetje te pesten. De rest van de ochtend

zijn zij in de weer met de waterfles, eerst om hem niet te laten lekken en daarna om Joeke te leren hoe hij uit de fles moet drinken. Om de beurt liggen de meisjes op hun rug in de bench en doen of zij uit de fles drinken. Martin Gaus zou dit gedrag vast niet goedkeuren. Joeke vindt het wel een leuk spelletje en uiteindelijk begrijpt hij wat de bedoeling is.

Als wij vlak voor de jaarwisseling terugkomen van een etentje heeft een van ons de feestelijke versiering van een ijsje laten slingeren, zilverfoliesliertjes aan een satéprikker. Tot onze grote schrik zien wij later die avond alleen de sliertjes nog op de bank liggen. De satéprikker is nergens meer te vinden. "O nee", zegt Jacqueline "Joeke heeft de satéprikker verorberd." "Ach", zeg ik "die zal hij wel in stukjes hebben gebeten." "Dat kan wel zijn", zegt Jacqueline "maar als het in zijn darmen komt kan het die doorboren." "Tja", zeg ik, "laten wij hem dan maar weer ontbijtkoek geven." Iets anders weet ik ook niet. Gelukkig gebeurt er verder niets. Na twee dagen is onze ongerustheid helemaal verdwenen en is het Oudejaarsdag.

Het is tijd voor een nieuw experiment. Hoe gaat Joeke reageren op vuurwerk? Wij zijn gewaarschuwd door de eigenaren van Joekes moeder Nynke. Die hebben een CD gekocht met vuurwerkgeluiden om Nynke te laten wennen aan de geluiden. Hondenscholen geven zelfs speciale vuurwerktrainingen. Door alle verjaardagen, Sinterklaas, Kerst en de voorbereidingen van de Winterefteling zijn wij dit helemaal vergeten. Wij hopen dat Joeke niet net zo angstig zal zijn als Truffel de poes. Bij de eerste knal verdwijnt die naar zolder en kruipt twee dagen onder het bed van de meisjes. Alleen voor een maaltijd komt zij kort tevoorschijn.

's Ochtends wandel ik met Joeke naar de bakker. Als wij bijna de straat uit zijn steekt een buurjongen een rotje af. Joeke heeft net zijn favoriete vriendin, herder Toni, ontdekt en kwispelt enorm. Hij hoort het rotje wel, maar reageert alleen op Toni. Als ik Martin Gaus was zou ik zeggen: "Heel goed, de hond heeft meteen een positieve associatie." Later die dag wil Joeke zelfs naar de knallen toe. Dat houd ik tegen. Vervolgens snuffelt Joeke door de vuurwerkresten en schrokt iets naar binnen. Even later spuugt hij een kurk uit van een champagnefles. Gezellig. Als een vuurpijl luid sissend over ons hoofd schiet, heeft Joeke opeens haast om naar huis te gaan en trekt aan de lijn tot wij voor het huis staan. Ook 's avonds laat doet al het geknal Joeke niets. Wat een held.

Eerder die dag heeft onze held een pakje met shoarmavlees heel stilletjes uit een boodschappentas gepikt en voor de helft opgeslokt. Het gebeurde toen ik met twee tassen de keuken in kwam en Joeke al kwispelend mij tegemoet kwam. Ik had niet moeten denken, ach laat hem maar even, het kan toch geen kwaad, alles is goed verpakt. Terwijl ik de ene tas uitpakte sloop Joeke heel zacht naar de andere tas toe en sloeg genadeloos toe. Het gebeurde in stilte binnen een minuut. Of het door elkaar schudden van Joeke helpt weet ik niet. Een Stabij doet alles voor eten.

's Middags in het park komen wij mensen tegen die vertederd zijn door Joeke. Hij herinnert hen aan hun eigen Friese Stabij. "Daar krijg je veel plezier van joh", zeggen zij, hopelijk net zo lang als wij. Hij werd 19 jaar 3 maanden en 19 dagen. Ik slik.

TIP

- 1 Kijk uit met dennennaalden. Ze zijn giftig voor honden en een naald kan schade aan de darm veroorzaken. Overweeg een boom met kluit, die houden langer hun naalden.
- 2 Honden kunnen erg bang zijn voor vuurwerk. Je kunt ze als pup laten wennen aan de geluiden door te oefenen op een hondenschool of ,met een speciale CD. Als je een knal hoort reageer dan zelf niet en ga zeker niet de hond geruststellen. Dan bevestig je de angst.

30. De gehoorzame hond

Het nieuwe jaar 2011 is net begonnen. Na een maand sneeuw start januari met dooi. Het park Cronesteyn verandert in een verzameling modderveldjes waar Joeke vrolijk doorheen sjeest. Hij ruikt en snuffelt aan alles wat onder de sneeuw vandaan komt. Een verloren muts, een want en dode diertjes zijn favoriet. Als wij terugkomen moet ik de modder en geur van vis van hem afspoelen. Geef mij de sneeuw maar.

Jacqueline begint het jaar zoals zij het vorige eindigde. Zij moet opdrachten maken voor de deeltijd PABO en rondt het eerste half jaar stage af met een volle stageweek. Daardoor ben ik de tweede week van 2011 grotendeels vrij om op Joeke te passen en de meisjes uit school te halen. Een ideale week om er voor te zorgen dat er iets terecht komt van mijn drie goede voornemens en niet op 'blue Monday' (de derde maandag van januari) te hoeven denken dat de goede voornemens al weer uit zicht zijn verdwenen. De derde maandag van januari schijnen mensen volgens onderzoek de meest deprimerende dag van het jaar te vinden. Op zich begrijpelijk, de feestdagen zijn voorbij, veel goede voornemens verdwenen, de vakanties nog ver weg, het weekeinde net achter de rug en een werkweek voor de boeg. Maar waarom is de vierde maandag van januari niet 'blue Monday'?

Op de tweede maandag van januari loop ik mijn lijstje goede voornemens af. Op één staat met Joeke naar een vervolgcursus gaan, op twee staat het boekje over Joeke afmaken en kijken of ik een uitgever kan vinden. De hond neemt de eerste twee plaatsen in. Pas als derde volgt doorgaan met Qigong en wat vaker tussendoor oefenen. Deze Chinese bewegings sport beoefen ik nu twee jaar. Qi betekent in het Chinees energie en gong betekent oefenen. Het is een vorm van Tai Chi. Eigenlijk sta je vooral een uur en maak vanuit die positie langzame en vloeiende bewegingen om de energie beter door je lijf te laten stromen. Als nuchtere polderjongen begrijp ik er niet veel van, maar het werkt rustgevend. Bovendien ben ik toeval of niet, sinds ik er twee jaar geleden mee begon, geen dag meer ziek geweest. Verder wandel ik zoveel met Joeke dat ik mijn jaarlijkse voornemen om wat vaker op de hometrainer te gaan zitten laat vallen. Die is nu definitief veranderd in een grote klerenhanger op de slaapkamer.

Het eerste goede voornemen is met Joeke op een vervolgcursus te gaan. Hij heeft het nodig. Joeke is aan het puberen. Ik krijg hem maar moeizaam onder controle in het park als ik hem los laat van de lijn. Als ik hem wil aanlijnen en dat is tegen zijn zin, begint hij mij uit te dagen, te blaffen en rondjes om mij heen te hollen. Hij deed dat voor het eerst toen ik hem weg probeerde te halen bij een boze sportschool jogger. Nu doet hij het opeens een paar keer per week. Geen enkele andere hondenbezitter die ik spreek heeft hier een oplossing voor.

Zondag was het zonnig weer in het park en een optocht van honden. Joeke ontdekte een Frans Bulldogje. Voor Joeke is uiterlijk niet belangrijk als hij wat lekkers ruikt. Dus hup hij ging er achteraan. De test met het lokken met de fluit van Terschelling en hondensnoepjes mislukte totaal. Hij besprong het kleine moeilijk lopende hondje van alle kanten. Wij haalden Joeke op en moesten hem meesleuren aan de riem. Zo graag wilde hij weer naar het bulldogje toe. Hij bleef de hele tijd achterom kijken. "Hij vindt dat hondje wel heel erg aardig", zei Josephine. "Wel nee joh", reageerde Marije van veertien "Hij heeft last van zijn hormonen." Na een tijdje leek Joeke rustig en lieten wij hem los. Dat hadden wij niet moeten doen. Zonder na te denken draaide hij zich om en ging er als een speer vandoor. Wij er achteraan. Een kilometer verder stond meneer hijgend naast het Dogje. Wij sleuren hem mee. Gelukkig is er niets gebeurd, daar schijnen reutjes alleen maar dominanter van te worden.

Ik ga twee hondenscholen af op het internet en zie dat er na de puppycursus een cursus "de gehoorzame hond" volgt. Allebei de scholen raden aan na de puppycursus ook deze cursus te volgen en nog een cursus A. Het klinkt aantrekkelijk, een gehoorzame hond. Ik zie het al voor mij, Joeke die braaf naar mij toekomt in het park en niet meer trekt aan de riem.

Ik kan samen met Joeke op zaterdagochtend meteen instromen in de tweede les bij één van de scholen. Wij melden ons op een parkeerterrein recht tegenover de paardenrenbaan Duindigt in Wassenaar. Josephine gaat mee, Jacqueline en Marije moeten leren. Wij worden welkom geheten door trainster Nel die zelf thuis een Friese Stabij heeft. Zij heeft een hoedje op haar hoofd dat Joeke eng vindt. Hij moet weinig van haar hebben, verder gedraagt hij zich redelijk. Hij blaft niet meteen het hele veldje weg, zoals hij deed op de puppycursus. Nu ja redelijk. Al vrij snel tilt Joeke zijn poot op en plast tegen Josephine aan. Onduidelijk is of hij dominant is of dat het puur van de zenuwen is. Feit is wel dat Josephine een uur lang staat toe te kijken in de kou met een nat been hoe ik worstel. Wij mogen niet afwisselen, Josephine vindt het reuze saai.

Deze school leert een aantal commando's weer net iets anders aan. Ik ben verbaasd, verwachtte dat elke school dat hetzelfde zou doen. In totaal zijn er zeven commando's nieuw of iets anders voor Joeke. Zo moet Joeke het commando "voet" anders uitvoeren. Achterlangs lopen in plaats van voorlangs en een rondje draaien om links naast je te gaan zitten. Ook het commando "blijf" is anders. Je moet nu teruglopen, voorbij je hond, stap achteruit en als je "vrij" geeft draait de hond zich om en komt naar je toe. Joeke moet ook nog leren om "plat" te liggen op zijn zij. Handig voor bij de dierenarts.

Joeke doet enorm zijn best. Van de commando's die net iets anders gaan wordt hij zenuwachtig en weet dan niet precies wat hij moet doen. Thuis oefenen roept Nel en niet te lang. Liever na twee keer goed doen

stoppen. De hond moet eindigen met een positieve ervaring. Dat advies is dan wel weer hetzelfde als op de eerste hondenschool. Het is ook het systeem van Martin Gaus. Die doet dat met een klikker. Op de Martin Gaus hondenschool laat je een klik horen als de hond iets goed doet.

Nel leert ons, er wordt hier niet gewerkt met een klikker, maar wel met een klikkerwoord. Het woord is "juist". Als wij dat woord in het vervolg zeggen weet Joeke dat hij een beloning krijgt. Ik houd twee handen voor Joeke. De rechterhand als een vuist met de hondensnoepjes er in en de linkerhand vlak naar beneden. Als Joeke de linkerhand aanraakt roep ik "juist" en geef hem vanuit die hand een hondensnoepje.

Wij hebben heel wat te trainen de komende week. Na afloop mogen de honden even los spelen. Joeke krijgt het aan de stok met een nu al na zeven maanden fors uitgevallen zwarte Labrador van een Engelse dame. De hond springt boven op Joeke. Joeke geeft zich niet over en gromt terug. Nel moet de honden uit elkaar trekken om de rust te herstellen. Zij geeft ons als tip mee voor in het park om zijn gedrag daar toch zoveel mogelijk te negeren. Omdraaien en weglopen. Zij heeft zelf thuis ook een Stabij en weet hoe eigenwijs Stabijen kunnen zijn.

- 1 Volg niet alleen de puppencyclus, maar liefst ook twee vervolgentrainingen.
- 2 Blijf rustig en geduldig als je hond in de puberteit zit, veel van het gedrag gaat vanzelf weer over. Blijf de hond positief belonen, ook al heb je zelf vooral last van een nee gevoel.

T I P

31. Joeke loopt kreupel

Als wij thuiskomen van de hondentraining laat ik de meisjes zien wat wij allemaal met Joeke moeten oefenen de komende week. Zeven nieuwe of net iets andere commando's. Joeke heeft een goed geheugen, want hij doet ze allemaal moeiteloos voor. Op de training was hij niet op zijn zij te krijgen, maar Marije krijgt hem thuis meteen plat. Op de training mocht ik zijn gebit niet betasten, Josephine kan zijn lip optrekken en als zij zou willen rustig even zijn tanden kunnen poetsen. Ik heb pas goed lol als hij op mijn commando "blijf" rustig een minuut blijft zitten. Joeke is nu al gehoorzaam juich ik.

"Juichen zou ik niet te vroeg doen", zegt Jacqueline "maar wel handig dat hij plat kan liggen. Komt misschien nog van pas bij de dierenarts." Ik begrijp wat zij bedoelt, want sinds maandag trekt Joeke met zijn rechtersvoorpoot. Wij hebben geen flauw idee hoe dat komt. Aan het eind van de training bij het spelen met de andere honden zag ik het ook weer. 's Avonds gaan wij naar een verjaardag en laat overbuurvrouw Mariëlle Joeke uit. Zij meldt dat Joeke trekt met zijn linkervoorpoot. "Als hij het maandag nog doet bel ik de dierenarts", zegt Jacqueline "dan kan jij mooi dinsdag met hem op pad. Ik ben te druk met de PABO."

Zo zit ik op dinsdag bij de dierenarts. Het is net als met kleine kinderen. Als je dan langs mag komen, lijkt de klacht opeens minder. De assistente bij de balie vraagt wanneer Joeke voor het laatst is gewogen. "In augustus", zeg ik "kort na de vakantie." Zij kijkt in de computer en zegt: "Ja toen was hij een half jaar en woog twintig kilo. Hij was wat te zwaar. Wij zullen eens kijken hoe het nu is." Joeke laat zich braaf op de weegschaal zetten, hij heeft geen last van "weightwatcher" stress. Dat is ook niet nodig, Joeke is in vijf maanden één kilo aangekomen. Ik krijg complimenten. Dat is dan de eerste keer, want de konijnen en de kat zijn steevast te zwaar.

Dan kan ik naar binnen met Joeke. Als hij op de onderzoekstafel is geklommen krijgt Joeke een hondenkoekje als beloning. Ik hou hem stevig vast en de dierenarts betast zijn linkervoorpoot. Wel jammer dat ik hem niet op zijn zij hoeft te leggen. Zijn wij een keer bij de dierenarts, kan ik het commando "plat" nog niet testen. Tja. De dierenarts legt uit dat als Joeke trekt met zijn rechter voorpoot hij vermoedelijk last heeft van zijn voorpoot. Die ontziet hij en zwikt dan door zijn rechtersvoorpoot. Ik denk, het zal wel, kijk nu maar. Dat doet de dierenarts en zij constateert een lichte overstrekking. Ook rechts voelt zij iets, maar minder.

Voor de zekerheid geeft zij tabletten mee voor een week of twee om de ontsteking te remmen. "Als het euvel niet verdwijnt zal ik een foto moeten maken", zegt zij dreigend. Dat gedoe ken ik nog van de doorgeslikte kippenpoot in augustus. Van de assistente krijg ik ook nog voor een half jaar ontwormingstabetjes

mee en €70,- lichter verlaat ik de zaak. Joeke vindt de ontstekingsremmers erg lekker, zij smaken naar hondenkoekjes.

Nu maar hopen dat ze gaan helpen. Als dat niet zo is, is het de schuld van Helmer mijn oude baas. Die vroeg vorige week of het boekje over Joeke nog niet af is. Om er vervolgens aan toe te voegen, je hebt eigenlijk een zielig eind nodig van zo'n boekje. Hij bedoelt natuurlijk dat Joeke wegloopt of dat wij hem als niet op te voeden hond moeten weg doen. Straks is hij kreupel en hebben wij een speciaal karretje nodig, voor onder zijn buik, om zich voort te bewegen. Ik zet deze nare gedachte uit mijn hoofd en ga wandelen met Joeke. Dat mag gewoon van de dierenarts, als ik hem maar wat minder laat spelen.

Het is een echte hondendag. 's Ochtends ben ik een bos bloemen wezen brengen bij Alette. Zij is gek op honden, vrijwilligster bij het asiel en past op Joeke en laat hem af en toe voor ons uit. Zij heeft gisteren de hele dag op Joeke gepast. Trots laat zij de foto's zien op haar i-phone. Joeke ligt heerlijk te slapen op een kleedje. De bloemen zijn goed getimed want Alette blijkt jarig te zijn. Als wij aan een kopje koffie zitten belt haar moeder en begint haar toe te zingen door de telefoon. Door de hulp van Alette kan Jacqueline nog wat dieper in de boeken van de PABO duiken.

Om de hondendag compleet te maken hebben Pauw en Witteman 's avonds Martin Gaus op bezoek. De Martin Gaus. Hij heeft een Golden Retriever meegenomen die heerlijk ontspannen met zijn kop op tafel ligt. Martin Gaus houdt een fel pleidooi tegen hondenfluisteraar Millan Cesar met zijn televisieprogramma dat 100 miljoen euro waard is. Die doet dingen die ik twintig jaar geleden deed, vertelt hij. Helemaal fout, hij maakt die honden bang. Jeroen Pauw wijst hem er voorzichtig op dat hij onhandelbare honden toch weer redelijk normaal krijgt. "Nee, ze zijn bang", zegt Martin Gaus "dat zie je zo. Honden moet je positief opvoeden net als kinderen. Je moet ze belonen als ze iets goed doen. Je moet ze vooral goed socialiseren als pup. Dat werkt veel beter dan straffen. Je krijgt de hond die je verdient." Ik denk, kennelijk heb ik een eigenwijze hond verdiend, omdat ik eigenwijs ben?

Martin gaat verder: "Ik zie zo wat voor een hond er bij iemand past. Bij jou Johan Derksen past een Basset." Er verschijnt een foto van een Basset in beeld. "Kijk dat gezicht hangt helemaal naar beneden. Net als bij Johan met zijn hangsnor." Johan moet toegeven dat hij drie Bassethounds heeft gehad. Bij Paul Witteman past een Golden Retriever, bij Jeroen Pauw een teckel. Ik ben het wel eens met de keuze. Ik aai Joeke die aan mijn voeten ligt over zijn rug en grinnik: "Je was voor mij voorbestemd jongen." Dan blijkt dat Martin Gaus reclame komt maken voor een nieuw televisieprogramma. Het gaat heten "Hond zoekt familie" en surft mee op het succes van "Boer zoekt vrouw" en de hype rond hondenfluisteraar Millan Cesar.

In de loop van de week gaat Joeke steeds minder trekken met zijn rechtersvoorpot. Ik zal mijn oude baas moeten teleurstellen. Het wordt geen dramatisch eind van het boekje. Op zaterdag ga ik weer met Joeke naar Duindigt. Op naar de hondentraining. Josephine wil niet meer mee, Marije en Jacqueline moeten weer leren. De mannen gaan daarom samen. Ik ben amper op de parkeerplaats of Joeke plast over een afval Emmertje heen. Bah, niet goed genoeg opgelet. Het is al een hele verbetering ten opzichte van vorige week. Toen plaste hij tegen Josephine aan, maar ik schaam me rot.

Op de training doet Joeke de oefeningen heel aardig. Irritant is wel dat hij steeds is afgeleid, andere honden ziet op de veldjes naast ons en daar naar blaft. Wij leren weer twee nieuwe oefeningen en aan het eind van de les mogen de honden weer spelen. De super grote zwarte Labrador van de Engelse dame springt meteen boven op Joeke. Zij grommen enorm en het lijkt uit te draaien op een vechtpartij. Ik kom van wat verder weg aanlopen. Als ik er ben heeft trainster Nel de twee honden alweer uit elkaar gehaald. Joeke wilde zich niet overgeven. Dan blijkt dat Joeke Labrador Billy een snee onder zijn oog heeft bezorgd. Net goed denk ik, maar zeg dat ik het vervelend vind. De Engelse vrouw is laconiek en zag ook dat haar hond begon. De baas van de puppy cursus is minder mild. Joeke moet aan de lijn. Straks moeten wij de cursus nog verlaten denk ik. Zij heeft zich misschien gestoord aan zijn geblaf of gezien dat hij over het afval Emmertje heen plaste. Tja. Joeke kwispelt en wil verder spelen.

TIP

Wacht niet te lang met naar een dierenarts gaan als je hond kreupel loopt.

32. Toch...

Joeke is jarig. Hij is vandaag één jaar geworden. Toen ik begon met het schrijven van een boekje over Joeke stonden meteen twee titels voor een hoofdstuk vast. Hoofdstuk 1 zou gaan heten "Ik wil geen hond" en het laatste hoofdstuk "Toch hou ik van dat mormel". Naar mate met moment nadert van het schrijven van het laatste hoofdstuk krijg ik steeds meer moeite met de titel. Waarom?

Joeke en mormel gaan niet samen. Er is inmiddels een hechte band ontstaan tussen ons. Niet dat het in mijn hoofd op komt met hem te gaan zoenen zoals onze jongste dochter Josephine doet. Het idee alleen al dat hij kort daarvoor een kattendrolletje heeft verorberd. Bah. Jacqueline kan haar nog zo waarschuwen dat de tong van een hond een vulkaan is van bacteriën, Josephine gaat gewoon door: "Kom eens hier lekker ding. Ik wil zo graag een kusje", roept zij naar Joeke die op een drafje aankomt.

De avond voor Joeke één jaar wordt, maak ik samen met Jacqueline de balans op van een jaar Joeke. Allebei lopen wij rond in kleren waar verdwaalde poepzakjes in zitten. Zelfs op mijn werk hangt er wel eens een zakje uit de broek van mijn pak. Hondenbrokjes zitten ook in al mijn zakken. Wij rekenen uit dat wij samen minstens 1200 drollen hebben opgeraapt. Zij stinken nog steeds, maar wij hebben er nu minder moeite mee. Wij zijn bezig met de zesde riem, de derde bench, speeltje dertig en hebben ieder meer dan 1000 kilometer met Joeke gewandeld. Het was een intensief jaartje waar wij fitter door zijn geworden.

Toch hou ik van dat mormel. Nee, die titel kan niet meer. "Toch hou ik van Joeke" dan. Nee, dat is te klef en bovendien erger ik mij nog regelmatig aan zijn gedrag. Leuk is wel dat wij samen op de hondentraining vooruit gaan. Joeke laat zich rustig een touwtje door mij om zijn snuit binden en bij een wedstrijdje wie het beste het commando "let op" kan uitvoeren wint Joeke. Oké, die les zijn er drie honden, maar toch.

Trainster Nel laat Joeke zelfs een paar keer een oefening voordoen. Bijvoorbeeld het betasten van het gebit. Oké Joeke is vier maanden ouder dan de andere honden op de training, maar toch. Joeke mag op de hondentraining blijven. De eigenares is niet meer teruggekomen op het incident met de zwarte Labrador Billy. Wij houden braaf één van de twee honden aan de lijn bij het spelen aan het eind van de les. Op de hondentraining kom ik op een ochtend Joanne tegen met haar hond Quirky die last heeft van epileptische aanvallen. Zij zijn in het begin eens bij ons op kraambezoek geweest. Joanne is stomverbaasd dat het kleine pupje is veranderd in een puberleus. Zij geeft een apporteurspeeltje dat bij Quirky geen enkel effect heeft. Joeke vindt het speeltje meteen prachtig, maar apporteren doet hij het niet. Tja.

“Vind jij hem een mormel?”, vraag ik aan Jacqueline die naast mij in bed ligt. “Af en toe wel”, is haar eerlijke antwoord, “afgelopen dinsdag verdween Joeke opeens op het wilgenpad. Ik keek om en zag hem nergens meer. Hij moest achter een hond aan zijn die wij een tijdje daarvoor tegenkwamen. Ik liep het halve park door voor ik hem vond spelend met die hond. Als dank voor mijn zoekactie ging hij tegen mij blaffen en liet zich niet vangen. Toen dacht ik mormel.”

Zoveel dingen als wij dit jaar voor Joeke hebben gekocht is niet normaal. Een kadootje voor zijn verjaardag zijn wij echter vergeten te kopen. “Ach ik koop morgen wel een bot”, zegt Jacqueline, “Josephine heeft een dagje krokusvakantie extra, dus wij moeten er wel een feestje van maken”. “Als ik maar geen ballonnen en slingers hoef op te hangen”, mompel ik. Jacqueline hoort mij niet meer, zij is naast mij in slaap gevallen.

Toch gaan wij niet fokken met Joeke. Op een avond kom ik op een wandeling een man tegen met een Labradoedel die Luna heet. Hij vindt Joeke een leuke hond en hoopt stiekem dat Joeke Luna een nestje bezorgt met jonge hondjes. Hij is dan ook teleurgesteld als ik Joeke van Luna aftrek. Niet dat Joeke het juiste gevoel van richting heeft. Eerst rijdt hij op de kop van Luna en daarna springt hij op haar zij. De man vraagt of Joeke nog intact is. Hij blijkt uroloog te zijn en kennelijk is dit vakjargon. Ik zeg veelbetekend, nog wel. De uroloog zegt dat hij het zonde vindt als honden worden geholpen. Het is tegen de natuur in. Ik denk en al die kunstgrepen die jij doet bij operaties zijn die dan zo natuurlijk? Hij heeft net verteld over een penisverlenging.

Toch heb ik met Jacqueline besloten Joeke te laten castreren. Nadeel daarvan is dat Joeke meer haargroei kan krijgen. Ik blijf dat vreemd vinden. Je zou denken, minder mannelijk is minder haar. Nadeel kan ook zijn dat zijn karakter gaat veranderen, hij niet alleen rustiger wordt, maar ook angstiger. Marije en Josephine vinden het jammer. Die zouden graag fokken met Joeke en een fotoalbum maken van alle nakomelingen. Van de opbrengst willen zij een eigen laptop kopen.

Toch lijkt mij dit geen goed idee. Joeke is bovendien nog steeds mank aan zijn voorpoten. “Als dat door erfelijke aanleg komt, kun je beter niet met hem gaan fokken”, leg ik de meisjes uit. Wij zullen binnenkort weer met Joeke naar de dierenarts gaan om foto’s te laten maken van zijn voorpoten. Ook de Stabij van trainster Nel is aan de voorpoten geopereerd.

Joeke is één jaar. Hij weegt 22 kilo, zal misschien nog iets zwaarder worden, maar niet veel. Het is geen pup meer, maar een echte puber. Wij zingen ‘s ochtends voor Joeke. Jacqueline heeft een bakje gemaakt met plakjes worst en kaas. Joeke wordt wild van de geur en van ons gezang. Hij springt tegen ons op. Jacqueline

krijgt zijn snuit in haar oog. Als wij klaar zijn met zingen en voeren, duiken Marije en Josephine boven op Joeke en knuffelen hem. Joeke vindt het heerlijk. Het is een cliché, maar ik ga het toch zeggen. Joeke is niet meer weg te denken uit ons gezin. Als wij 's ochtends de trap afkomen begroet hij ons kwispelstaartend en 's avonds ligt hij aan onze voeten of komt met een speeltje aanlopen. Daar krijgt hij er trouwens later die dag twee van. Marije en Josephine hebben er allebei één gekocht van hun zakgeld. Ook komen er drie kaarten binnen voor Joeke, twee van vriendinnen uit de straat en één elektronische kaart van moeder Nynke. Tja.

Een partijtje gaan wij niet organiseren voor Joeke, maar wat zouden wij veel honden kunnen uitnodigen: Toni, Moela, Nora, Ador, Luna, Sam, Luna, Sam, Luna, Foppe, Joppe, Otsje, Jutte, Puck, Shelley, Jopie, Lola, Coco, Senna, Senna, Bommel, Jos, Lola, Darwin, Juffie, Timo, Joppe, Foppe, Frodo, Rover, Piraatje, Gijs, Jip, Trees, Zara, Scilla, Vasco, Rocky, Diesel, Bram, Brammetje, Ella, Noah, Macho, Lobbes, Nynke, Bo, Prins, Billy, Quirky en Ossie en nog heel veel meer. Wij zijn aardig geïntegreerd in de hondenwereld na een jaar. Toch...?

Als je besluit een reu te laten castreren, maar je nog twijfelt, kun je dit in overleg met de dierenarts ook eerst chemisch laten doen.

Epiloog

Op 12 maart heeft Joeke zijn diploma 'gehoorzame hond' gehaald. Hij eindigde als eerste in zijn klasje. Oké, er waren maar vijf honden, waarvan er één voortijdig afhaakte en twee anderen niet kwamen opdagen op het examen. De baasjes hadden examenvrees of hechten niet aan een papiertje. Joeke versloeg wel in een onderling duel labrador Billy. Na het behalen van het examen vertrok die snel met zijn haastige bazin naar de golfbaan. Het leverde een wat kale groepsfoto op van trainster Nel met Joeke en mij.

Na lang kwakkelen met zijn linkervoerpoot en een tweede kuur met pijnstillers loopt Joeke opeens niet meer mank. De week in de meivakantie naar Terschelling is een succes. Joeke plast niet in de vertrekhal, poept niet op de boot, blaft niet naar alle voorbijgangers en kotst niet bij aankomst. Wij maken mooie wandelingen door het bos van Hoorn en over het strand. Alleen de hondenkar bevat dit keer iets minder, het is een bench op wieltjes en Joeke vindt het spannend. Bovendien slaat hij ook een keer om als ik iets te hard van een duin afkomend een bocht maak. Tja, daar wordt Joeke niet rustiger van. Verder gedraagt hij zich de hele week voorbeeldig.

Op 21 mei gaan wij met Joeke naar de fokkersdag in de Hanzehal in Zutphen. Daar worden alle Stabij- en Wetterhounnesten die het afgelopen jaar zijn geboren gekeurd. Het is een wat treurige aangelegenheid.

Natuurlijk is het leuk voor Joeke om vader Bo voor het eerst te ontmoeten, maar die moet niets hebben van Joeke. Hij ziet hem als een mannelijke concurrent en valt meteen uit naar Joeke. De rest van de middag houden wij ze bij elkaar vandaan. Natuurlijk is het leuk om moeder Nynke te ontmoeten en oma Jutte, maar wat moeten wij lang wachten op de keuring van nest 28.

Als wij – na de dekruenparade - eindelijk de ring in mogen, hinkt Joeke mank achter vader Bo en moeder Nynke aan. Een bebrilde man met snor in een bruin pak keurt de honden kritisch. Ik help hem het gebit van Joeke te bekijken. Joeke laat hem niet aan zich zitten. Daarna draaf ik met Joeke een paar rondjes door de ring. De keurmeester ziet meteen dat Joeke last heeft van zijn rechtersvoerpoot. Het is sinds dinsdag weer mis en de kuur van de dierenarts helpt niet echt. Joeke is maar een maand niet kreupel geweest. Tot slot bekijkt de keurmeester Joeke zo mogelijk nog kritischer en dicteert zijn commentaar aan een dame die naast hem zit. Als hij een toelichting geeft op het nest is hij duidelijk. Joeke lijkt op zijn vader. De keurmeester had hem liever wat forser gezien. Nu lijkt hij meer op een stevig uitgevallen teef. Ook zijn snuit vindt hij te spits voor een reu. De ogen zijn wel mooi rond en van moeder gekregen, maar amandelvorming is in de Stabijwereld het schoonheidsideaal.

Verbouwereerd verlaten wij de ring waar de fokster ons opwacht. Als ik het commentaar van de keurmeester herhaal is zij verontwaardigd. De fokster meet Joeke nog eens op en zegt dan: "Zie je wel, goede hoogte. Deze man heeft wel eerder prijswinnaars in een finale laten verliezen omdat hij van fors houdt." Ik denk: "over slechte smaak valt niet te twisten." Dan lees ik het schriftelijke commentaar voor: "Mooi totaalbeeld, reu met goede verhoudingen maar die iets krachtiger mag zijn." Dat valt dan weer mee, was de keurmeester vergeten te vertellen. Tja.

Na de keuring volgt de nestfoto op een veldje achter de Hanzehal. Daar staat Joeke dan naast zijn vader Bo met voor de veiligheid moeder Nynke er tussenin. Op de terugweg in de auto vat de achterbank de dag kort en bondig samen, ondertussen Joeke aaiend die met zijn billen op schoot ligt bij Josephine en met zijn kop op die van Marije: "Saai, daar willen wij nooit meer heen."

Terug in Leiden loop ik 's avonds een rondje met Joeke. Opeens roept een jongen vanaf de overkant van de straat: "Mooi beest meneer." Ik merk tot mijn schrik dat ik trots zeg: "Dank je."

Colofon:

Tekst: Hans Monnickendam

Ontwerp en opmaak: EP Verhagen Communicatie, Den Haag

Foto's: Jacqueline, Marije en Josephine Monnickendam

Voor wie is dit boekje?

•
Voor iedereen die wil weten waarom hij echt geen hond moet nemen.

•
Voor iedereen die toch een pup neemt.

•
Voor iedereen die weet hoe zwaar het is om een pup op te voeren.

•
Voor iedereen die van leedvermaak houdt.

•
Voor iedereen die van honden houdt.

•
Voor iedereen die niet van honden houdt.

•
Voor iedereen.

Wat staat er in het boek?

Het boek bestaat uit waar gebeurde verhalen over Friese Stabij Joeke. Het gaat over de beslissing om een hond te nemen en te bepalen welke hond het beste bij je past. Daarna volg je Joeke van pasgeboren pup tot hij één jaar is en midden in zijn puberteit zit. Het is het verhaal van een familie die voor het eerst een hond opvoedt en dat niet zo gemakkelijk vindt, zeg maar gerust moeilijk en zwaar. Vader Hans, moeder Jacqueline en de dochters Marije (14) en Josephine (11) doen hun best, maar vaak is het zwoegen en stuntelen. We kunnen nu al verklappen dat Joeke heel wat mee maakt en zijn baasjes dus ook. Aan het eind van elk hoofdstuk staan tips die handig zijn voor wie een pup in huis neemt en voor hondenbezitters in het algemeen.